

ĐẠI HỌC QUỐC GIA HÀ NỘI

Ai

Đứng

Bên

Cửa

Sổ

THIÊN NGUYỄN HƯ

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	
<u>Chương 42</u>	
<u>Chương 43</u>	

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47(End)

Ngoại Truyện

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm Nghiên Hy
dtv-ebook.com

Chương 1

" Chúng ta không sinh cùng ngày, cùng tháng, cùng năm. Nhưng
nguyện chết cùng ngày, cùng tháng, cùng năm!"

" Anh cuồng phim kiếm hiệp hả? Không còn câu nào lãng mạn
hơn để nói sao?"

" Anh không phải người thích nói những lời bay bướm, nhưng
từng câu, từng chữ anh nói ra đều là thật lòng!"

Khi nghe được câu nói của anh tôi chợt cảm thấy ấm áp trong
lòng. Đôi mắt nhìn lên bầu trời đêm không một ánh sao, hít một
ngụm khí lạnh ban đêm rồi mi mắt khẽ trùng xuống đầy ưu phiền.
Liệu tôi và anh có thể làm trái được kiếp số của mình?

Tôi tên là Thuỳ An, 18 tuổi và hiện đang là sinh viên năm nhất đại
học tâm linh. Chắc hẳn nhiều người sẽ thắc mắc tại sao tôi lại chọn
ngành học này, chính bản thân tôi cũng không có câu trả lời cho
thắc mắc đó. Chắc có lẽ là do tôi quá tò mò về một thế giới khác,
một thế giới mà ít người tin nó tồn tại.

Hôm nay là ngày mà gia đình tôi chuyển tới một ngôi nhà mới, khi
vừa bước xuống xe thì tôi đã thấy mây đen kéo tới che kín bầu trời,
báo hiệu cho một điềm xấu.

Đứng trước căn nhà, tôi thăm quan sát rồi đánh giá một lượt, căn nhà có 2 tầng, nó không quá rộng nhưng bù lại có sân vườn rất thoáng mát vì có nhiều cây cối xung quanh. Nhìn tổng quan thì ngôi nhà này khá ổn, chỉ là vị trí của nó nằm trong một con ngõ nhỏ nên khá bất tiện cho việc đi lại. Nghe ba tôi nói, ông đã mua căn nhà này với một cái giá rất rẻ, ba tôi là cảnh sát biển, còn mẹ tôi làm giáo viên cấp 3. Với mức lương của nhân viên nhà nước thì việc mua được ngôi nhà này đã là một đãi ngộ tuyệt vời.

Tôi xách balo bước qua cánh cổng đã bị tróc sơn do thời tiết khắc nghiệt ban cho, nhìn sơ qua cũng đủ hiểu được rằng nơi này đã xây dựng cách đây khá lâu rồi. Mới đi được vài bước chân, bỗng có một cơn gió lạnh thổi ngang qua làm lay động tán cây trong vườn, tôi bất giác rung mình một cái. Trong lòng chợt có một nỗi bất an trỗi dậy, đảo mắt nhìn xung quanh nơi mình đang đứng, không hiểu vì sao tôi luôn cảm thấy hình như có một cặp mắt đang dõi theo từng cử chỉ, hành động của mình từ phía xa.

Nhưng khi nhìn xung quanh thì không thấy ai ngoài tôi, nhanh chóng dẹp bỏ đi cảm giác đó, tôi tiếp tục tiến bước vào bên trong. Liếc nhìn kiến trúc của căn nhà thì cảm thấy nó không có gì đặc biệt, thiết kế cũng giống như những ngôi nhà khác. Thứ duy nhất làm tôi chú ý chính là bức họa của một người phụ nữ trung niên, được treo trên tường ngay tại phòng khách.

Người phụ nữ trong tranh có một dung mạo đẹp một cách sắc sảo, khuôn mặt trái xoan, lông mày lá liễu, từng đường nét trên gương mặt rất thanh tú, chỉ có điều ánh mắt của người phụ nữ này mang một nét vô hồn, khiến cho người khác phải lạnh sống lưng mỗi khi nhìn thẳng vào đôi mắt đó.

Tôi đứng ngẩn người nhìn bức họa mà không chớp mắt, dường như tôi bị đôi mắt của người phụ nữ trong tranh thôi miên, không có cách nào có thể thoát ra.

Khi thấy tôi cứ đứng bần thần trước bức tranh, ba tôi bước lại gần vỗ vai gọi, kéo tôi về với thực tại:

" Thuỳ An, con làm gì mà cứ nhìn chăm chăm vào bức tranh vậy?"

" Bức tranh là của ai vậy ba?"

Ba tôi liếc nhìn bức tranh rồi quay lại cười trả lời:

" Đây là bức tranh của chủ cũ căn nhà này, không hiểu vì sao họ rời đi mà không mang theo nó, ba thấy đẹp nên giữ lại!"

Nghe được câu trả lời từ ba thì tôi cũng không hỏi gì thêm, vội xách balo bước lên lầu. Tôi cũng không dám nhìn thẳng vào bức tranh thêm lần nào nữa, bởi vì tôi cảm thấy nó có gì đó rất ma mị.

Khi bước lên tầng 2 của ngôi nhà, tôi bắt đầu đi thăm quan các phòng để lựa phòng ngủ cho mình, có tổng cộng 2 phòng ngủ và một phòng wc chung.

Sau một hồi đắn đo, suy nghĩ thì tôi đã chọn được cho mình một phòng vừa ý nhất, đó là căn phòng có cửa sổ hướng ra sân sau của ngôi nhà, gió thổi nhẹ nhẹ làm cho cả không gian mát mẻ, thoáng đãng làm tôi rất vừa ý.

Chưa dọn đồ đạc vào nên căn phòng khá trống trải, nhưng trong góc phòng lại có một thứ khiến tôi phải để mắt tới. Đó chính là một

mẫu giấy màu vàng được xếp thành hình tam giác rất cẩn thận và còn được thắt lại bởi một sợi chỉ màu đỏ.

Vì quá tò mò nên tôi đã gỡ mảnh giấy ra xem thử bên trong có gì, bên trong là một ít tóc vụn đen và trên mảnh giấy có hàng chữ Trung được viết bằng một loại mực đỏ như máu. Càng nhìn tôi càng cảm thấy thứ này rất giống với bùa ngải mà tôi hay xem trên mấy bộ phim kinh dị.

Đột nhiên tóc gáy của tôi dựng đứng khi nghĩ về những thứ tà mị đó, vội gạt bỏ những ý nghĩ kinh dị đó ra khỏi đầu. Dùng tay vo nát mẫu giấy rồi nhanh chóng ném ra bên ngoài cửa sổ

8 giờ tối

Sau một hồi dọn dẹp đồ đạc, sắp xếp ngăn nắp mọi thứ, cuối cùng gia đình tôi cũng hoàn thành công việc.

Ngước nhìn đồng hồ cũng đã 8 giờ tối, mẹ tôi bỗng nảy ra một ý tưởng xong quay qua nói với ba tôi:

" Bữa nay gia đình ta ăn tối ở bên ngoài đi, giờ em không còn sức để nấu nướng đâu!"

Ba tôi nghe vậy cũng gạt đầu đồng ý ngay tức khắc:

" Ừm cũng được, vậy cả nhà ta sẽ đi ăn tối ở bên ngoài!"

Nghe ba mẹ bàn với nhau là sẽ đi ăn ở bên ngoài, tôi không hề tỏ ra có một chút hào hứng nào. Một phần vì mệt, một phần vì vẫn còn có cả tá bài tập chưa hoàn thành, cho nên tôi quyết định sẽ không đi:

" Con sẽ không đi đâu, ba mẹ cứ đi vui về nha!"

" Tại sao con lại không đi? Hay con mệt ở đâu hả?" Mẹ tôi lại gần hỏi rồi đưa tay sờ lên trán để kiểm tra xem có bị sốt hay không.

" Con còn có nhiều bài tập cần làm lắm!" Tôi khẽ thở dài chán nản, lê từng bước chân nặng trĩu bước lên lầu.

" Vậy lát nữa ba mẹ sẽ mang đồ ăn về cho con nhé? Nhớ đừng học quá sức đó!" Mẹ tôi nói lớn vang vọng lên lầu 2.

" Vâng!" Tôi chỉ đáp lại ngắn gọn một câu xong đóng cửa phòng lại.

Bước đến gần bàn học đặt gần chiếc cửa sổ, từ từ ngồi xuống ghế. Tôi bắt đầu lật từng trang vở ghi chép, được một lúc thì cơn buồn ngủ kéo tới làm cho đầu óc tôi không còn được tập trung, đôi mắt lim dim, mơ màng gục xuống bàn, ngủ lúc nào không hay biết.

Đang ngủ say giấc thì bỗng nhiên tôi giật mình tỉnh dậy bởi một tiếng động lớn phát ra từ bên dưới lầu.

Nheo mắt nhìn xung quanh, tôi thấy trong phòng lúc này đều bao trùm bởi một màu đen, không có lấy một ánh sáng" Không lẽ bị cúp điện?" Tôi lảo bẫm trong miệng xong đưa tay lần mò trong bóng tối để tìm chiếc điện thoại của mình.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm Nghiênn Hy
dtv-ebook.com

Chương 2

Tôi quờ quạng trong bóng tối, mong mau chóng tìm thấy chiếc điện thoại. Vài phút trôi qua, cuối cùng tôi cũng chạm được tay vào điện thoại của mình, nằm ngay bên cạnh bàn học. Khẽ thở phào nhẹ nhõm, bởi khung cảnh xung quanh đang trong tình trạng tranh tối, tranh sáng, nên điện thoại chính là vị cứu tinh duy nhất của tôi ngay lúc này.

Mở vội đèn falsh từ chiếc điện thoại, ánh sáng từ đèn falsh không được sáng cho lắm, nó cứ mờ mờ, ảo ảo, càng làm tăng thêm vẻ ma mị của căn phòng.

Tôi đưa mắt nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ, không thấy gì ngoài bầu trời đêm tĩnh mịch, không trăng, không sao. Thỉnh thoảng nghe thấy tiếng gió rít lên từng cơn như tiếng thở dài ai oán và cả tiếng lá cây xì xào khẽ đung đưa theo gió.

Cố kiềm nén nỗi sợ hãi, tôi mở cửa phòng và bắt đầu bước ra bên ngoài, nhẹ nhàng, thận trọng bước xuống từng bậc cầu thang. Bên dưới tầng 1 cũng bị bao phủ bởi một màu đen, không gian yên tĩnh đến đáng sợ, yên tĩnh đến mức tôi chỉ nghe thấy tiếng nhịp tim của mình đang đập liên hồi trong lồng ngực do căng thẳng.

Sau khi bước xuống hết bậc cầu thang, tôi liền đi ra phòng khách. Soi đèn xung quanh để kiểm tra nhưng không thấy có điều gì bất ổn, cho đến khi ánh sáng từ điện thoại lướt qua bức tranh đang treo trên

tường thì tôi chợt giật mình lùi lại phía sau vài bước, suýt chút nữa làm rớt chiếc điện thoại đang cầm trên tay.

Chân dung của người phụ nữ bỗng nhiên biến mất, chỉ còn lại khung tranh trống rỗng:

" Tại....sao....có thể như.....vậy?" Tôi lắp bắp nói không thành câu, cố trấn an bản thân phải bình tĩnh lại, nhưng tôi vẫn không thể nào kiềm nén nổi sự hoang mang trong lòng. Mồ hôi lạnh bắt đầu xuất hiện lấm tấm trên trán, đôi chân mềm nhũn không còn chút sức lực để có thể đứng vững.

Cùng lúc đó, tôi nghe thấy một tiếng động khác phát ra từ hướng nhà bếp, tiếng kết kéo dài như có ai đó đang kéo lê chiếc ghế trên nền nhà.

Nỗi sợ hãi trong tôi đạt đến cực điểm, cả căn nhà bao trùm bởi một màu đen, không có lấy một ánh sáng, bức chân dung của người phụ nữ bỗng nhiên biến mất và cả tiếng động bí ẩn phát ra từ nhà bếp. Nhưng điều kỳ quái đó xuất hiện trong cùng một lúc, khiến cho người can đảm nhất cũng phải dựng tóc gáy.

Mặc dù rất sợ nhưng tôi cũng rất tò mò muốn biết rốt cuộc là thứ gì đã tạo ra âm thanh đó, và tất nhiên sự tò mò tai hại đã lấn áp lý trí, tôi bắt đầu bước từng bước, nhẹ nhàng đi tới nhà bếp.

Soi đèn vào phòng bếp, tôi thấy mọi thứ vẫn bình thường, chỉ có duy nhất chiếc ghế ở bàn ăn bị xô dịch qua một góc. Tôi cảm thấy có hơi lạ, vì nhớ rõ ràng là đã sắp xếp đồ đạc rất ngăn nắp, không thể nào lại để xót một cái ghế ở trong góc bếp như vậy. Tôi bước lại gần và kéo chiếc ghế về vị trí cũ, xong tính quay người bỏ đi lên

phòng khách thì đột nhiên đôi chân cứng lại không thể di chuyển, cả người dường như hoá đá tại chỗ.

Ngại lúc đó, có một bóng đen xuất hiện ngay phía sau lưng của tôi, đôi mắt thứ đó sáng rực và nhìn chăm chăm vào tôi. Sóng lưng của tôi lạnh buốt như nước đá, tôi cảm nhận được thứ quỷ dị đó đang tiến lại gần từng chút, từng chút một. Tôi muốn vùng bỏ chạy nhưng tay chân không thể nhúc nhích, giống như có một thứ vô hình nào đó níu giữ lại.

Bất ngờ thứ đó túm lấy bả vai của tôi, một luồng khí lạnh từ vai chạy dọc khắp cơ thể. Ngay lúc này, thứ kinh dị đó ghé sát vào tai tôi thì thào, thanh âm lạnh lẽo, mơ hồ như từ một thế giới khác vọng lại.

Trong cơn hoảng loạn, cứ ngỡ sẽ bị thứ đó dọa cho tới chết thì bỗng nhiên tiếng chuông của vang lên. Mọi thứ nhanh chóng trở lại bình thường, tay chân tôi bắt đầu có thể cử động, vội quay người lại phía sau nhưng không hề thấy có bất cứ thứ gì.

Tiếng chuông cửa một lần nữa vang lên, tôi cứ ngỡ ba mẹ đã về nên nhanh chân chạy ra và định kể cho ba mẹ nghe những chuyện vừa xảy đến với tôi.

Nhưng khi vừa chạy ra tới cổng thì đôi chân chợt khựng lại, người đứng bên ngoài cổng không phải là ba mẹ mà là một người khác. Là một người con trai, anh ta có dáng người cao, khuôn mặt thư sinh và mặc một chiếc áo sơ mi trắng.

" Anh là ai vậy?" Tôi nghi hoặc nhìn anh ta. Không dám mở cổng mà chỉ dám đứng từ xa tiếp chuyện.

" Anh tên Tùng, nhà ở gần đây, nghe nói gia đình em mới chuyển đến khu này nên anh ghé qua chào hỏi!" Anh chàng đó có một giọng nói trầm ấm dễ đi vào lòng người, cùng với nụ cười ấm áp khiến cho tôi bỗng chốc đỏ mặt mà không rõ lý do.

" Vậy...vậy sao?" Tôi cố lấy bình tĩnh trước mặt người con trai lạ đó nhưng tim cứ mãi đập loạn nhịp không thể kiểm soát.

" Không biết em có tiện cho anh vào nhà không?"

" Ba mẹ em hiện giờ không có ở nhà, nhưng...." Tôi đáp ứng trả lời, đôi mắt sợ sệt khẽ liếc vào bên trong căn nhà, quả thực bây giờ tôi rất sợ bước vào lại đó một mình.

" Anh thấy hình như nhà em không có điện, chắc là do cầu dao điện có vấn đề, anh có thể giúp em kiểm tra. Em đừng lo, anh không phải người xấu đâu!" Anh ta vẫn giữ nụ cười trên gương mặt, không hiểu vì sao nụ cười đó mang cho tôi một cảm giác có thể tin tưởng.

Đắn đo suy nghĩ một lúc rồi tôi quyết định mở cổng cho anh ta vào:

" Cảm ơn em đã chịu tin tưởng anh!" Anh ta nói xong vội đi lướt ngang qua tôi, bước nhanh vào trong nhà.

Tôi thấy vậy cũng nhanh chóng đi theo sau anh ta, cảm thấy có chút kỳ lạ là tại sao không cần đèn mà anh ta vẫn có thể tự do đi lại trong bóng tối, trong khi tôi phải nhờ đến ánh sáng từ chiếc điện thoại mình. Không lẽ thị giác của anh ta tốt đến mức có thể nhìn xuyên màn đêm?

" Anh không cần đèn mà vẫn có thể đi lại sao?" Nghĩ là hỏi ngay tức khắc, tôi muốn có câu trả lời cho sự thắc mắc của mình.

" Để anh đi tìm cầu dao tổng, em ở yên đây và đừng đi đâu cả. Cho dù nghe thấy âm thanh gì thì cũng mặc kệ, đừng để ý!" Ngó lơ hoàn toàn trước câu hỏi của tôi, anh ta chỉ dặn dò vài câu rồi vội vàng chạy lên lầu 2.

" Anh ta đúng là một con người kỳ lạ, sao có thể tự tiện như đây là nhà của anh ta vậy chứ? Đến mình còn không biết cái cầu dao điện nằm ở đâu thì làm sao anh ta biết được? Và những câu mà anh ta dặn mình rốt cuộc có hàm ý gì?" Tôi lẩm bẩm trong miệng, gương mặt tỏ rõ nét không phục nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng yên một chỗ, không dám di chuyển lung tung.

Đột nhiên tôi lại nghe thấy có âm thanh lạ vang lên, lần này như tiếng móng tay cào cào vào khung tranh gỗ.

Tôi khẽ nuốt một ngụm nước miếng, rọi đèn về phía bức tranh treo trên tường và thấy chân dung của người phụ nữ đã quay lại bức tranh. Ánh mắt của người phụ nữ liếc nhìn về phía tôi, từ đôi mắt đó chảy ra một thứ chất dịch màu đen như là đang khóc.

" Aaaaaaa " Tôi làm rớt chiếc điện thoại trên tay rồi ngồi thụp xuống ôm lấy đầu hét lớn. Cặp mắt đó nhìn rất đáng sợ, nó khiến tôi hoàn toàn bị ám ảnh.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 3

" Aaaaaaa " Tôi ngồi thụp xuống nền nhà, tay ôm lấy đầu hét lớn. Sự sợ hãi, nỗi ám ảnh dần bao trùm lấy tâm trí tôi, ngay lúc này, tôi mong ba mẹ sẽ mau chóng về sớm.

Đột nhiên có bàn tay đặt lên vai khiến cho tôi giật mình hoảng sợ, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh khi nghe thấy giọng nói trầm ấm:

" Em không sao chứ?" Không biết từ lúc nào mà người con trai tên Tùng kia đã đứng ngay kế bên tôi, thậm trí tôi còn không hề nghe thấy tiếng bước chân của anh ta khi lại gần mình.

Nheo mắt để nhìn cho thật rõ, cả không gian bỗng nhiên bừng sáng, làm cho đôi mắt của tôi chưa kịp thích ứng. Lấy tay dụi mắt rồi khẽ đưa ánh mắt sợ sệt nhìn về phía bức tranh và tôi khá bất ngờ khi thấy nó đã quay trở về nguyên trạng như lúc ban đầu, tưởng chừng như chưa có bất kỳ chuyện đáng sợ nào xảy ra.

Thấy tôi không trả lời mà chỉ chăm chú nhìn vào một điểm, theo phản xạ anh cũng đưa mắt nhìn theo, ánh mắt chợt gợn lên một tia dao động khi trông thấy bức họa.

Bỗng nhiên gương mặt anh tái nhợt đi, trên trán còn lấm tấm những giọt mồ hôi lạnh, tay bên trái ôm lấy bả vai bên phải tỏ rõ sự đau đớn.

" Anh bị sao vậy? Anh có chỗ nào không khỏe hả?" Tôi quay sang anh, từ một con người đang khỏe mạnh bỗng chốc biến thành bộ dạng như vậy thì quả thực có chút kỳ lạ. Rồi cuộc chuyện gì đã xảy ra khi anh ta đi lên lầu 2?

" Không....không sao!" Anh thều thào trả lời tôi. Giọng nói đầy mệt nhọc như đang cố kiềm nén cơn đau của mình.

" Có thật là anh không sao không?" Tôi vẫn kiên nhẫn hỏi lại một lần nữa, nhìn anh như vậy mà nói không sao thì chỉ có kẻ khờ mới tin.

Đời vài giây vẫn không thấy anh ta hồi đáp, lòng kiên nhẫn của tôi dành cho anh không còn. Vội đưa tay nắm lấy bả vai bên phải của anh, bỗng nhiên tôi cảm nhận được thứ chất lỏng làm ướt đầm bàn tay.

Nhẹ nhàng lật bàn tay của mình lên, tôi không thể tin được vào thứ mà bản thân đang trông thấy. Cái thứ chất lỏng ươn ướt đó có màu đỏ giống như là máu. Không phải, đích thị nó là máu, bởi nó có một mùi tanh nồng rất khó chịu.

" Anh....bị chảy máu kìa!" Tôi nói trong cơn hoảng loạn. Tại sao anh ta lại bị thương? Lúc vừa bước vào nhà, trông anh ta vẫn còn bình thường mà?

" Thuý An, em phải nghe anh nói. Dù cho có nhìn thấy điều gì hay nghe thấy gì, em cũng đừng nên bước ra sân sau của ngôi nhà này, càng không được mở cửa sổ. Em hiểu chứ?" Anh đưa hai tay ghi chặt lấy bả vai của tôi, mặt đối mặt. Đây cũng là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với con trai ở một khoảng cách gần như vậy, nên có vài phần lúng túng.

Mặc dù vẫn chưa hiểu người này đang nói về điều gì nhưng tôi vẫn gật đầu đồng ý làm theo lời của anh ta. Khi thấy được cái gật đầu của tôi, anh mới khẽ buông lỏng tay rồi thở phào đầy nhẹ nhõm như trút bỏ được một phần gánh nặng đang đè nén trong lòng của mình.

" Hãy nhớ những gì anh đã nói, nhưng tốt

hơn hết, em và gia đình nên dọn ra khỏi đây trước khi mọi chuyện dần trở nên tồi tệ hơn!" Anh lại nhìn về phía bức tranh, tận sâu trong đôi mắt ẩn hiện một tâm tư khó tả thành lời.

Sau vài phút nhìn bức tranh, anh ta không nói thêm bất kỳ một lời nào, liền vội vàng rời đi:

" Khoan đã, sao anh ta lại biết tên của mình?" Tôi chợt nhận ra điều kỳ lạ là tại sao người con trai đó lại biết tên của mình, trong suốt cuộc trò chuyện vừa rồi, tôi chưa hề nói tên cho anh ta biết.

Tôi vội vàng chạy theo để hỏi cho rõ mọi chuyện, ra đến cổng thì không hề thấy bóng dáng của anh ta đâu nữa. Trước mắt tôi chỉ là một con ngõ nhỏ tối tăm, không một bóng người.

" Sao anh ta đi nhanh quá vậy?" Anh ta thật thần bí, lúc đi tựa như một con gió, thoáng chốc đã biến mất hút không một dấu tích.

Lúc này chỉ còn tôi đứng trơ trọi một mình, hướng mắt nhìn vào trong căn nhà, tôi lại cảm thấy lạnh buốt người. Dù cho trời có sập, tôi cũng sẽ không bước vào trong căn nhà đó một mình, kể cả đèn tắt cả bóng đèn đều đã được thắp sáng như lễ hội.

Tiến lại gần bậc thềm gần đó rồi chậm rãi ngồi xuống, tôi quyết định sẽ ngồi đây đợi cho đến lúc ba mẹ về mới thôi. Cứ vài phút trôi

qua, tôi lại liếc nhìn đồng hồ đang được treo bên trong nhà, bây giờ mới có hơn 9 giờ tối nhưng tôi cảm thấy như đã đêm muộn rồi vậy, không gian yên tĩnh, bầu trời vắng bóng sao. Từng đợt gió thổi qua khiến cho tôi phải co người trống trải lại cái lạnh cuối thu.

" Thuỳ An, sao con lại ngồi ở đây?" Một lúc sau ba mẹ về tới, mắt tôi sáng rỡ như nhìn thấy cứu tinh. Vợ vàng chạy lại ôm chặt lấy mẹ.

" Con làm sao vậy? Sao ngồi bên ngoài này? Lỡ cảm lạnh thì làm sao?" Ba nhẹ nhàng xoa đầu tôi thắc mắc hỏi.

" Ba, con không muốn ở đây nữa đâu. Chúng ta dọn nhà đi ba!" Tôi mếu máo nói, nước mắt trực trào nơi khoé mi, nhìn rất là tội nghiệp. Cũng phải thôi, cả buổi tối đã bị hù dọa đến kinh hồn bạt vía, thử hỏi sao không sợ đến phát khóc cơ chứ.

" Chúng ta mới dọn đến thôi mà, nói cho ba nghe, tại sao con lại muốn chuyển đi?"

" Vì...ởi đây...có....ma!" Tôi run giọng nói, lo lắng nhìn xung quanh vì sợ có người thứ tư nghe thấy.

" Con đang nói linh tinh gì vậy? Ở đây làm gì có mà quỷ!" Mẹ nhìn tôi rồi nói bằng giọng không mấy hài lòng.

" Thật mà, chính mắt con nhìn thấy đó!" Tôi cố gắng biện bạch giải thích cho ba mẹ hiểu nhưng có vẻ như hai người không tin những gì tôi đang nói là sự thật.

" Con đi vào đây với mẹ!" Mẹ vợ kéo tay tôi đi vào trong nhà.

" Đâu? Ma quỷ mà con đang nói tới ở đâu?"

" Là....bức....tranh đó!" Tôi run rẩy khẽ chỉ tay về phía bức tranh, tôi luôn có cảm giác ánh mắt của người phụ nữ trong tranh đang dõi theo cử chỉ của tôi mọi lúc, mọi nơi.

" Con sợ bức tranh này sao? Nếu con sợ thì để ba đem cất nó ra nhà kho ở bên ngoài sân sau!" Ba tôi bước lại gần bức tranh và gỡ nó xuống.

" Không....ba đừng đi ra sân sau!" Khi thấy ba tính đem bức tranh ra sân sau, tôi chợt nhớ tới lời dặn của anh nên vội ngăn ba lại.

" Con sao vậy Thuỳ An, mẹ thấy bữa nay con lạ lắm đó!" Mẹ tôi cảm thấy có chút khó hiểu trước thái độ sợ sệt của tôi, thật không giống tôi của mọi ngày.

" Ba....đừng đem nó ra nhà kho nữa!" Tôi biết bây giờ dù cho có nói gì thì ba mẹ cũng sẽ nhất mực không tin và còn cho rằng tôi đang mắc chứng hoang tưởng.

" Con bé này thật kỳ lạ!" Ba tôi cũng thắc mắc rồi nhanh chóng treo bức tranh về lại vị trí cũ.

" Thôi được rồi, chỉ là bức tranh thôi mà, không phải sợ đâu con gái. Mẹ có mua chút đồ ăn cho con nè, để mẹ đi hâm nóng lại cho con nhé!" Mẹ tôi mỉm cười xong mang đồ ăn vào trong bếp, còn tôi vẫn thất thần đứng một mình giữ phòng khách.

" Thuỳ An!" Mẹ tôi vào bếp chưa được bao lâu thì đã lớn tiếng gọi. Tôi không suy nghĩ gì nhiều, vội chạy vào xem thử có chuyện gì.

Khi vừa tới phòng bếp, bước chân của tôi chợt khựng lại, đôi mắt mở to kinh ngạc nhìn xuống nền nhà, ở đó có rất nhiều dấu chân bùn đất đi từ sân sau tới giữa gian bếp thì dừng lại và không hề có

dấu chân quay trở ra. Điều đáng sợ nhất chính là chỗ dấu chân đó dừng, cũng chính là chỗ ban nãy tôi đứng khi nhà bị cúp điện.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm Nghiênn Hy
dtv-ebook.com

Chương 4

Tôi bàng hoàng người nhìn xuống sàn nhà, tại đó có rất nhiều dấu chân đi từ sân sau tới nhà bếp rồi biến mất, chỉ có dấu chân đi vào chứ không hề có dấu chân trở ra.

" Chuyện này là sao vậy?" Mẹ tôi bực tức nhìn tôi và chờ đợi một câu trả lời thoả đáng. Có lẽ mẹ nghĩ việc này là do tôi làm.

" Con....con không biết gì hết!" Tôi thất thần lùi lại vài bước xong nhanh chân chạy lên lầu.

Tôi đóng cửa phòng thật mạnh, từ từ ngồi xuống dựa người vào cửa, trên gương mặt không thể dấu nổi nét sợ hãi.

" Tại sao ba mẹ không tin mình? Mình phải làm gì để thoát khỏi căn nhà này đây?" Thứ đó sẽ không buông tha cho tôi, và cả ba mẹ nữa. Liệu thứ đó có làm hại đến ba mẹ của tôi không?

Đột nhiên tôi bị một tiếng động khác làm cho giật mình, đảo mắt nhìn xung quanh phòng xem tiếng động đó phát ra từ đâu, tầm mắt chợt dừng lại ở cửa sổ gần với chiếc bàn học.

Tôi nhẹ nhàng đứng dậy, bước từng bước thận trọng lại gần phía cửa sổ, tiếng động vừa rồi nghe như là có vật gì đó va chạm vào cánh cửa sổ.

Tôi đưa tay mở hé cánh cửa sổ rồi nhìn ra bên ngoài, cửa sổ của phòng hướng ra sân sau của ngôi nhà, tôi chỉ có thể nhìn thấy cây cối và phía xa chính là căn nhà kho đã cũ kỹ.

Không phát hiện ra có điều gì bất thường, nên tôi tính đóng cửa sổ lại, chợt thao tác đóng cửa dừng khi thấy một bóng trắng mờ ảo lúc ẩn, lúc hiện, đang đứng kế bên nhà kho, tôi cố căng mắt ra nhìn xem bóng trắng đó là rốt cuộc là ai, tại sao người đó lại đứng ở sân sau nhà tôi?

Đang tập chung thị lực để nhìn cho thật rõ, chợt tiếng gõ cửa phòng vang lên làm gián đoạn sự tập chung của tôi. Quay đầu nhìn về phía cửa phòng vài giây xong tôi lại quay qua nhìn bóng trắng đó, nhưng rồi không hề thấy gì nữa.

" Thuỳ An!" Đó là tiếng gọi của mẹ tôi, kèm theo là tiếng gõ cửa rất gấp gáp.

Tôi không trả lời mẹ, lặng lẽ bước tới gần cửa phòng, khi vừa tính mở cửa thì chợt khựng lại. Tiếng đập cửa ngày một lớn, tiếp đó là tiếng thở hổn hển từ bên ngoài vọng vào, linh cảm mách bảo tôi rằng đó không phải là mẹ của tôi.

" Thuỳ....An!" Lần này thì tôi có thể khẳng định rằng người đang đứng bên ngoài kia không phải là mẹ của mình. Giọng nói trầm khàn liên tục gọi tên tôi, và dường như nó cũng không giống với giọng của một người bình thường.

Tôi bịt tai lại, vội ngồi thụp xuống dựa lưng vào cánh cửa để ngăn không cho thứ bí ẩn kia bước vào trong phòng. Tiếng đập cửa càng thêm phần gay gắt hơn, tay nắm cửa rung bần bật.

" Mau...mở....cửa....ra!" Tiếng nói khẽ rít lên, kèm theo là tiếng thở hổn hển liên tục vang lên trong đầu tôi. Mặc dù đã cố gắng bịt tai lại nhưng vẫn không thể ngăn được những âm thanh ghê rợn đó.

Một lúc sau, mọi thứ dần trở lên im lặng. Tôi đứng dậy, do dự xem có nên mở cửa hay không, nhanh chóng hít một hơi thật sâu để lấy dũng khí, tôi từ từ hé mở cửa phòng một cách thận trọng, liếc nhìn qua khe cửa xem có ai, hay thứ gì gần đấy hay không.

Xác định không có một ai ở gần, tôi khẽ thở phào đầy nhẹ nhõm, nhưng khi vừa liếc nhìn xuống sàn nhà thì tôi chợt bất ngờ khi thấy dấu chân dính đầy bùn đất dừng ngay trước cửa phòng của mình.

Tôi vội mở toang cửa, nhanh chân chạy xuống lầu để tìm ba mẹ, tôi không nghĩ tiếng đập cửa lớn như vậy mà ba mẹ không hề chú ý đến.

Vừa đặt chân xuống lầu, tôi thấy ba mẹ vẫn đang chăm chú ngồi coi TV, thái độ rất bình thản như chưa biết chuyện gì vừa xảy ra.

" Ủa, sao con chạy xuống đây? Hay đói rồi phải không? Để mẹ đi hâm nóng đồ ăn cho con nhé!" Mẹ thấy tôi vội vã chạy xuống, liền nghĩ rằng tôi đang đói bụng.

" Vừa....vừa rồi là...mẹ gọi con sao?"

" Làm gì có, mẹ đâu có gọi con!" Mẹ quay qua nhìn ba tôi rồi trả lời một câu chắc chắn.

" Vậy ba mẹ cũng không nghe thấy có âm thanh gì sao?" Trong lòng tôi chợt hoang mang, làm sao tiếng đập cửa lớn như vậy mà ba mẹ không hay biết.

" Ba chỉ nghe thấy tiếng bước chân "khủng long" của con chạy từ trên lầu xuống thôi!" Ba tôi nửa đùa, nửa thật trả lời.

" Con làm sao vậy? Cả buổi tối cứ như người mất hồn!"

" Con....cảm thấy mệt quá!" Bỗng nhiên đầu óc tôi quay cuồng, cả người trở lên nóng ran, cổ họng bắt đầu có chút khô, rất khó chịu.

" Chắc là con bị sốt rồi, để mẹ đưa con lên phòng nghỉ, rồi sẽ lấy thuốc cho con uống!" Mẹ tiến lại gần, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên trán kiểm tra rồi dìu tôi đi về phòng.

Khi đứng trước cửa phòng, tôi chỉ thấy cánh cửa phòng đang được mở toang, còn dấu chân bùn đất khi này bỗng nhiên biến mất như chưa từng tồn tại.

" Con nằm xuống nghỉ đi, để mẹ đi lấy thuốc cho con uống nhé!" Mẹ dìu tôi nằm xuống giường rồi nhanh chóng đi lấy thuốc.

Trong cơn mơ màng, tôi bỗng nghe thấy có tiếng hát từ bên ngoài cửa sổ vọng lại, giọng hát thê lương, buồn bã và cả mang đầy nỗi oán hận.

Tôi lấy mền trùm kín người, không dám cử động, ngay cả đến việc thở cũng không dám thở mạnh. Đột nhiên có một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên người tôi, khiến cho tôi giật mình sợ hãi:

" Con lạnh lắm hay sao mà trùm mền vậy?" Mẹ tôi kéo chiếc mền ra rồi nhìn tôi bằng cặp mắt khó hiểu.

" Mẹ ơi...hình như....con nghe thấy có tiếng hát bên ngoài cửa sổ!"

" Cái con bé này, sốt cao quá nên sinh ra ảo giác hả? Cửa sổ của phòng con hướng ra sân sau, làm gì có ai ban đêm, ban hôm lại đứng ở sân sau nhà mình hát, chỉ có ma mới làm vậy thôi!" Mẹ tôi cười lớn xong đưa viên thuốc ra trước mặt tôi.

Khuôn mặt tôi chợt tái nhợt, nhận lấy viên thuốc từ tay mẹ rồi đưa vào trong miệng nuốt. Tôi biết bây giờ dù có nói gì thì mẹ cũng sẽ không tin, vì vậy tôi chỉ biết giữ im lặng, không dám nói thêm nửa lời.

Do trong thuốc hạ sốt có một ít thuốc ngủ, nên khi vừa uống vào, tôi đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say. Đang say giấc, chợt tôi cảm thấy cơ thể của mình nặng trĩu, giống như có ai đó đang đè lên người của mình vậy.

Tôi vội mở mắt để xem có chuyện gì thì thấy cả căn phòng đã tắt đèn, chỉ còn ánh sáng mờ ảo của bóng đèn ngủ, không thể soi sáng cả căn phòng ngay lúc này.

Cả cơ thể không thể cử động, tôi muốn gọi ba mẹ ở phòng bên cạnh nhưng dường như có thứ gì đó đang mắc trong cổ họng, nó khiến tôi không thể thốt lên lời.

Bất chợt có ai đó chui vào trong mền từ phía bên dưới rồi dần dần bò gần đến khuôn mặt tôi. Trong lúc này, tôi không thể làm gì hơn ngoài việc căng mắt ra nhìn thứ đó đang bò lại gần.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm Nghiênn Hy
dtv-ebook.com

Chương 5

Cơ thể tôi dường như bất động, cặp mắt mở to hết cỡ nhìn cái thứ gớm ghiếc đang bò lên người mình, từng giọt mồ hôi lạnh xuất hiện lấm tấm trên gương mặt trắng toát, không còn chút huyết sắc của tôi, miệng thì ú ớ những câu vô nghĩa, muốn hét thật lớn nhưng lại không thể thốt thành lời.

Đột nhiên một đoạn tóc dài, đen nhánh từ trong mền thò ra quấn chặt lấy cổ của tôi, tiếp theo đó là một cái đầu từ từ ngoi lên áp sát, đối diện với gương mặt tôi.

Khuôn mặt của một người phụ nữ cùng đôi mắt sâu và đen không nhìn thấy tròng mắt đang hiện diện ngay trước mắt, điều đó càng làm tôi bội phần hoảng sợ. Một phần khuôn mặt của bà ta thì bị nứt toác, như muốn rời từng mảng thịt thối rữa xuống.

Đôi mắt tôi trợn tròn kinh hãi, miệng há hốc không thể ngậm lại, người đàn bà đó cũng từ từ mở miệng rộng ngoác đến tận mang tai. Tôi còn có thể nhìn thấy rõ đám dòi bọ đang bò lúc nhúc trong miệng của bà ta.

Từng còn bọ bắt đầu từ miệng bà ta chui qua miệng tôi, cảm giác lúc này của tôi chính là kinh sợ và ghê tởm, khi cảm nhận được rõ từng con dòi đang bò trong miệng của mình.

"Thùy An, Thùy An. Con sao vậy?" Từ lúc nào mà đèn phòng đã được bật sáng, ba mẹ đang đứng bên cạnh lo lắng nhìn tôi và không

ngừng lay tôi tỉnh giấc.

"Đừng...đừng..." Tôi hoảng loạn gào trong vô thức rồi nhanh chóng ngồi bật dậy, trên gương mặt vẫn còn hiện rõ nét sợ hãi cực độ.

"Con sao vậy? Mơ thấy ác mộng hả?" Mẹ khẽ vuốt nhẹ lưng tôi để trấn an tinh thần.

"Mẹ...có dòi...rất nhiều...có rất nhiều dòi...mẹ ời!" Tôi nắm lấy tay mẹ rồi hét lớn, giọng nói có phần hoảng loạn. Trong lúc này, cảm giác ghê tởm của đám dòi bọ đó mang lại cho tôi rất chân thật, nó không hề giống như một giấc mơ bình thường.

"Dòi ở đâu? Con đang nói linh tinh cái gì vậy?"

"Có mà...trong...miệng con, rất nhiều dòi...đang bò trong miệng con!" Vừa nói dứt câu tôi liền vội vã lao vào nhà vệ sinh, cố móc họng nôn ra toàn bộ những thứ có trong bụng.

"Thùy An, con đang làm gì vậy? Đừng làm ba mẹ sợ!" Ba vội nắm lấy cổ tay tôi rồi lôi ra ngoài.

"Tại...sao, tại sao lại không có?" Tôi thất thần ngồi xuống giường, miệng luôn lẩm bẩm những câu "tại sao" trong trạng thái hoàn toàn vô thức.

Ba mẹ nhìn nhau rồi lại quay qua nhìn tôi bằng cặp mắt đầy lo lắng:

"Hay tối nay em ngủ lại với con đi, chắc là do lạ chỗ nên con bé ngủ không quen giấc!" Ba nói với mẹ tôi xong lặng lẽ bước ra khỏi phòng.

" Mọi chuyện ổn rồi, không sao đâu con!" Mẹ ôm tôi vào lòng vỗ về, cảm nhận được hơi ấm từ mẹ, trong chốc lát tôi đã dần lấy lại được bình tĩnh.

" Giờ mình đi ngủ nhé, con còn đang bệnh đó!"

Tôi không trả lời mà chỉ khẽ gật đầu đáp lại mẹ, rồi từ từ nằm ngả lưng xuống giường, cặp mắt mở to nhìn chăm chăm lên trần nhà.

" Mẹ tắt đèn nhé?"

" Không, mẹ đừng tắt!" Tôi vội ngăn mẹ lại, sợ rằng khi tắt đèn đi thì cơn ác mộng đó một lần nữa sẽ ám ảnh tôi.

" Được rồi mẹ sẽ không tắt, con ngủ đi!" Mẹ nhẹ nhàng đắp mền cho tôi, rồi khẽ nằm xuống bên cạnh.

Vài phút trôi qua, mẹ tôi đã nhanh chìm vào giấc ngủ, còn tôi thì vẫn không tài nào chợp mắt được, khoảnh khắc kinh hoàng đó luôn ám ảnh trong tâm trí của tôi không buông.

Mãi đến 3 giờ sáng hôm sau tôi mới cố vào được giấc ngủ nhưng lại không hề biết rằng bên ngoài kia, bên ngoài chiếc cửa sổ đó luôn có một cặp mắt dõi theo tôi.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 6

Sáng ngày hôm sau, tôi tỉnh dậy sau một đêm đầy ám ảnh, ngược nhìn xung quanh căn phòng. Từng ánh nắng chiếu xuyên qua cửa sổ làm bừng sáng khắp cả căn phòng, không biết từ lúc nào mà mẹ đã không còn nằm bên cạnh tôi nữa.

Nhẹ nhàng ngồi dậy, cơ thể tôi dần trở nên mệt mỏi không còn chút sức lực nào, ánh mắt liếc nhìn qua cửa sổ, từng đám mây trắng bồng bênh trôi trên bầu trời, cùng ánh nắng vàng chói chang chiếu qua từng tán lá cây sau vườn, trông mọi thứ thật bình lặng như chưa từng có chuyện kinh khủng nào xảy ra.

Uể oải bước chân xuống giường, tôi mở cửa đi ra khỏi phòng, định tiến tới phòng ngủ của ba mẹ nhưng lưỡng lự một lúc rồi lại thôi.

Tôi bước từng bước trên cầu thang để đi xuống lầu một. Cả căn nhà được bao trùm trong sự yên tĩnh, ngôi nhà này nằm sâu trong con ngõ nhỏ nên không hề nghe thấy có tiếng xe cộ qua lại, thậm chí ngôi nhà của hàng xóm gần nhất cũng phải cách đây vài mét.

Sau khi bước xuống bậc thang cuối cùng, tôi rẽ sang phía bên trái để tới phòng bếp và cũng là phòng ăn của gia đình. Thấy có mẫu giấy được đặt ngay ngắn trên bàn ăn, tôi tò mò liền cầm lên đọc.

Nội dung ở trong mẫu giấy " Ba mẹ có công việc nên phải đi sớm, mẹ đã nấu cháo cho con rồi, nếu có đói con hâm nóng lại ăn nhé! Mẹ cũng để sẵn thuốc cho con, ăn xong con nhớ uống nhé. Tối ba mẹ sẽ về, yêu con gái! "

Đọc xong nội dung mà mẹ để lại, tôi chợt khẽ bật cười. Không biết bây giờ là thời buổi nào rồi mà còn phải viết ghi chú bằng tay như vậy, ba mẹ cũng có thể nhắn tin cho tôi mà.

Nhưng nụ cười tồn tại chưa được bao lâu thì nhanh chóng vụt tắt, vậy là tôi lại phải ở trong ngôi nhà quỉ quái này.....một mình.

Đang suy nghĩ mông lung thì đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên làm cho tôi giật thót tim, tự hỏi từ bao giờ mà tôi lại chở lên nhát gan như vậy, chỉ là tiếng chuông cửa thôi cũng khiến tôi kinh hồn bạt vía.

Tôi bước lên phòng khách, đi thật nhanh ngang qua bức tranh và rồi ra đến cửa chính,. Tôi nheo mắt nhìn ra ngoài cổng, tôi thấy người đứng đợi trước cổng là một ông chú trung niên, trong đầu tôi bỗng hiện lên một câu hỏi" Ông ấy là ai?"

Nhưng rồi tôi vội lắc đầu xua đi cái câu hỏi đó và nghĩ rằng chắc có lẽ là hàng xóm muốn qua chào hỏi.

Tôi nhanh chân chạy ra và đứng đằng sau cánh cổng, cất giọng hỏi người đàn ông đó một cách rất lễ phép:

" Chú tìm ai vậy ạ?"

Người đàn ông đó không trả lời, ông ta nhìn chăm chăm vào người tôi. Bất giác tôi nổi da gà, linh cảm mách bảo rằng người đàn ông này không phải người đàn ông hoàng.

" Em...là chủ mới của căn nhà này hả?" Ông ta lên tiếng hỏi, giọng nói nghe có vẻ lưu manh, đã thế ông ta còn nhe hàm răng ố vàng cười cợt.

" Dạ đúng vậy, mà chú là ai?" Tôi bắt đầu tỏ thái độ lạnh nhạt. Ông ta đáng tuổi ba của mình mà còn gọi mình là em, đúng là lão già mất nết.

" Anh là chủ cũ của căn nhà này, em...có thể cho anh vào không?" Ông ta vẫn tiếp tục nói, đôi mắt nhìn tôi đầy thâm dục.

" Xin lỗi chú, ba mẹ con dặn không được mở cửa cho người lạ!" Mặc dù biết là cổng chính đã được khoá kỹ nhưng tôi vẫn sợ hãi lùi ra đằng sau vài bước.

" Anh...có phải người lạ đâu, nào...mau mở cổng cho anh. Mở...cho...anh!" Ông ta bắt đầu tỏ rõ sự thiếu kiên nhẫn, liên tục đập và rung mạnh cổng. Tôi sợ hãi nhìn người đàn ông đó, trông ông ta như một con thú hoang bị nhốt trong lồng, chỉ mong phá lồng để được thoát ra ngoài.

" Ông đang làm bạn gái của tôi sợ đó." Tôi đang hoảng sợ trước thái độ kỳ quái của người đàn ông kia thì bỗng nhiên có một giọng nói trầm ấm quen thuộc cất lên từ phía sau lưng của ông ta.

Tôi thoáng bất ngờ xen lẫn vui mừng khi nhìn thấy anh, người con trai tôi hôm đó. Trong mắt tôi bây giờ anh như một vị cứu tinh có thể giúp tôi giải vây.

" Mà...là...ai?" Ông ta quay đầu lại nhìn anh, đôi mắt của ông ta bắt đầu hằn lên những tia máu trông có vẻ giận dữ.

" Tôi là bạn trai của cô ấy và ông đang làm phiền bạn gái của tôi đó." Anh gỡ cặp mắt kính cận xuống rồi nhìn ông ta bằng ánh mắt sắc lạnh.

Ông ta găm gù nhìn tôi rồi nhìn anh, một lúc sau ông ta mới chịu bỏ đi trong tức giận.

Khi nhìn thấy ông ta đã đi xa dần, tôi mới thở hắt ra đầy nhẹ nhõm, vui mừng chạy lại gần cổng tính mở cổng cho anh nhưng lại bị anh ngăn lại:

" Đừng mở!"

" Sao vậy anh? Em muốn mời anh vào trong nhà ngồi chơi mà!" Tôi nhìn anh bằng cặp mắt khó hiểu.

" Anh vào bây giờ không tiện cho lắm, bao giờ em tính chuyển đi?"

" Em...ba mẹ không tin em, họ không muốn chuyển ra khỏi căn nhà này!"

" Nghe anh nói, em phải rời khỏi ngôi nhà này càng sớm càng tốt. Và...em phải tránh gặp mặt người đàn ông vừa rồi,hắn ta không phải người tốt đâu!" Anh nhìn thẳng vào mắt tôi đầy kiên định, mọi lời nói của anh giống như một mệnh lệnh mà tôi bắt buộc phải làm theo để được an toàn.

" Em...biết rồi!"

" Được rồi, anh đi đây. Hãy nhớ rằng dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, em đừng hoảng sợ vì anh sẽ tới bảo vệ cho em!" Anh đưa cánh tay qua cổng xoa nhẹ đầu tôi. Hành động của anh làm cho tôi hết

sức bất ngờ, mới quen nhau không lâu nhưng cử chỉ đầy thân mật của anh làm cho tôi có cảm giác chúng tôi đã quen nhau lâu lắm rồi.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 7

Tôi chăm chú nhìn anh, trong lòng bỗng có một cảm giác quen thuộc đến khó tả, giống như chúng tôi đã từng biết nhau từ lâu lắm rồi.

" Không hiểu vì sao em lại có cảm giác mình đã biết anh từ trước vậy!"

Câu nói của tôi làm anh nhanh chóng thay đổi sắc mặt, nhưng rồi chỉ trong chốc lát anh đã lấy lại được thái độ bình thường.

" Có nhiều thứ em vẫn không nên biết thì sẽ tốt hơn!" Anh đưa tay vuốt nhẹ mái tóc dài của tôi rồi nhẹ nhàng quay lưng bỏ đi.

Tôi đứng phía sau cánh cổng dõi theo từng bước chân của anh, trái tim của tôi chợt nhói lên khi thấy anh đi xa dần. Cho đến ngay lúc này, tôi vẫn không thể giải thích được cái cảm giác kỳ lạ mà tôi dành cho anh.

Sau khi anh đi, tôi lặng lẽ bước vào trong nhà. Liếc mắt nhìn bức tranh treo trên tường, tôi cảm thấy người phụ nữ trong bức tranh rất giống với bóng ma nữ mà tối hôm qua mà tôi gặp.

Mặc dù anh đã khuyên tôi không nên nhìn chăm chăm vào bức tranh nhưng không hiểu vì sao bức tranh đó lại có sự cuốn hút kỳ lạ đối với tôi như vậy, bước từng bước chậm rãi lại gần bức tranh.

Tôi nhìn thẳng vào mắt của người phụ nữ trong tranh, thoáng chốc tôi thấy đôi mắt của bà ta thay đổi, chỉ thấy hốc mắt sâu đen không thấy tròng và còn có vài con dòi đang thay nhau chui ra từ hốc mắt của bà ta.

Tôi bịt miếng và nhắm chặt mắt để cố kiềm nén sự sợ hãi, đôi chân dường như cứng lại không thể di chuyển, dù chỉ một chút.

Vài phút sau tôi mới dám hé mắt ra nhìn, mọi thứ trở lại bình thường, bức tranh vẫn y như lúc ban đầu, không có gì khác lạ hay ghê rợn.

Không suy nghĩ gì nhiều, tôi vội vã chạy lên lầu để về phòng của mình. Khi về tới phòng tôi nhanh tay khoá cửa phòng lại và đóng luôn rèm cửa sổ, toàn bộ căn phòng đều được thắp sáng bằng bóng đèn điện.

Tôi ngồi nép mình vào một góc, mọi thứ đều rất yên tĩnh cho đến khi tiếng chuông thông báo tin nhắn vang lên. Tôi lướt nhẹ màn hình điện thoại, mở phần tin nhắn văn bản, tôi thấy có dòng tin nhắn từ một số máy lạ mà mình không quen biết.

Nội dung tin nhắn" Hãy...mở...cổng...cho...,anh "

Tôi thoáng giật mình, đôi mắt mở to tròn đầy kinh ngạc, cánh tay run lên bần bật khi đang cầm điện thoại. Khẽ nuốt nước miếng, tôi đang do dự xem có nên nhắn tin trả lời hay không thì bỗng nhiên chuông thông báo tin nhắn tiếp tục đến..

" Anh...có thể nhìn thấy em! Mau...mở...cổng "

Sự hoang mang đạt đến cực điểm, tôi sợ hãi vội vàng tắt nguồn điện thoại rồi quăng chiếc điện thoại vào một góc tường.

Tôi vẫn không thể hiểu, tại sao ông ta lại biết số máy điện thoại của tôi? Tại sao ông ta cứ bám lấy tôi không buông? Rồi cuộc ông ta muốn cái gì từ tôi?

Trong đầu xuất hiện một mớ câu hỏi chưa có lời giải đáp, bỗng tiếng chuông điện thoại lại reo lên, thông báo có người gọi tới.

Tôi hoảng sợ ngồi lùì lại cố cách xa chiếc điện thoại, rõ ràng tôi đã tắt nguồn nhưng tại sao chiếc điện thoại vẫn còn hoạt động như bình thường?

Thoáng do dự một lúc, tôi từ từ với tay cầm chiếc điện thoại lên và áp vào tai để nghe đầu dây bên kia nói gì.

Trong điện thoại tôi chỉ nghe thấy tiếng thở hổn hển đến rợn người:

" Anh...nghe...thấy...trái...tim...của...em. Hahaha " Chợt có giọng nói cất lên cùng với đó là một tiếng cười kinh dị.

Tôi vội tắt điện thoại rồi ném qua một bên, đưa tay bịt tai của mình lại để tránh nghe thấy tiếng chuông điện thoại đang reo liên hồi không có điểm dừng.

Vài phút trôi qua, tiếng chuông điện thoại không còn kêu nữa, cứ nghĩ mọi chuyện đã ổn nên tôi mới dần thả lỏng cơ thể. Ngay lúc này, tôi chỉ mong ba mẹ sẽ nhanh chóng về sớm, thật sự tôi đang rất sợ và hoang mang, không biết bản thân nên làm gì.

Bỗng tiếng chuông cồng một lần nữa kêu lên làm tôi giật mình, cứ ngỡ rằng ba mẹ về nên tôi vui mừng mở cửa phòng, tính chạy thật nhanh xuống lầu, nhưng đôi chân của tôi chợt khựng lại, đưa

ánh mắt nhìn về phía cửa phòng của ba mẹ, suy nghĩ gì đó một lúc, tôi liền quay bước tiến gần đến cửa phòng ngủ của ba mẹ.

Hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, tôi đưa tay mở cửa phòng và tùy ý bước vào trong, chậm rãi bước lại gần chiếc cửa sổ hướng ra phía cổng, tôi kéo nhẹ chiếc rèm cửa qua một bên rồi dúi mắt nhìn xuống dưới.

Ở bên ngoài cổng lúc này không phải ba mẹ, mà chính là gã đàn ông "bệnh hoạn" vừa rồi tôi gặp và cũng là kẻ đã khùng bố điện thoại của tôi. Hắn ta đứng trước cổng, tay không ngừng nhấn chuông như một cái cái máy đã lập trình từ trước.

Đột nhiên hắn ta quay mặt ngược nhìn về phía cửa sổ, nơi mà tôi đang đứng nhìn hắn. Miệng hắn bỗng nở một nụ cười quái đản, nụ cười đó khiến tôi bị ám ảnh mãi không thể nào quên.

Vội kéo rèm cửa lại để trốn tránh ánh mắt đó, tiếng chuông cửa vẫn vang lên inh ỏi. Tôi ôm chặt lấy đầu của mình, từng giọt nước mắt nóng hổi bắt đầu lăn dài trên gương mặt tái nhợt.

" Tôi đã nói ông không được làm phiền cô ấy rồi mà." Chợt có một giọng nói lọt vào tai tôi, giọng nói quen thuộc, giọng nói cho tôi cảm giác an toàn.

Tôi nhanh chóng đưa tay mở toang tấm rèm cửa sổ và kinh ngạc khi nhìn thấy anh đang đứng đối diện với ông ta ở bên ngoài cổng.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 8

" Anh ấy vẫn chưa đi sao?" Tôi nheo mắt nhìn về phía anh, không hiểu vì lý do gì mà anh vẫn luôn xuất hiện vào những lúc mà tôi cần nhất, giống như anh đã biết hết tất cả mọi chuyện sẽ xảy ra với tôi.

Phía bên ngoài cổng, ông ta gằm gù tỏ vẻ rất giận dữ khi thấy nhìn anh, đôi mắt của ông ta hằn lên những tia máu màu đỏ nhìn rất kỳ dị.

" Tôi khuyên ông nên quay trở về nơi mà ông đã đến, cô ấy không phải người mà ông cần đâu." Anh nhẹ nhàng gỡ cặp mắt kính của mình xuống xong không hề keng nề mà nhìn thẳng vào mắt ông ta.

Nhưng những lời anh nói có vẻ như ông ta cảm thấy không nghe lọt tai một từ, một chữ nào. Ông ta gằm gù lao vào đánh anh như một kẻ mất trí điên loạn, không thể kiểm soát được hành động của mình.

Mặc dù đã tầm trung tuổi nhưng cơ thể ông ta rất cường tráng và khoẻ mạnh hơn những người cùng độ tuổi, anh bị ông ta đấm liên tục đến mức hộc máu, một phần gương mặt bị thương không hề nhẹ.

Mọi chuyện không dừng lại ở đó, anh cũng đáp trả lại ông ta bằng những cú đấm uy lực không thua kém và nhanh chóng lật

ngược được tình thế. Cả hai người đều thương tích đầy mình, nhưng có vẻ như anh vẫn chiếm lợi thế hơn hẳn ông ta.

Khi thấy anh bị đánh như vậy, tôi vội vã chạy ra khỏi phòng ngủ của ba mẹ rồi nhanh chân chạy xuống lầu:

Ở bên ngoài cổng, người đàn ông đó bị anh khoá chặt tay, điều đó khiến cho ông ta không thể cử động. Miệng ông ta vẫn luôn gầm gừ như một con thú dữ không chịu thuận phục trước bất kỳ ai.

" Ác giả, ác báo. Đáng nhẽ ông sẽ bị ám cho tới khi chết, nhưng tôi sẽ giúp ông lần này." Một tay anh giữ lấy ông ta, còn một tay anh đặt lên trán của ông ta, mắt anh nhắm lại, miệng lẩm bẩm câu gì đó. Bỗng nhiên trên cánh tay mà anh đặt lên trán của ông ta bỗng xuất hiện những vết đen chạy dọc từ bắp tay xuống lòng bàn tay, những vết đó trông khá là kỳ quái.

Ông ta giãy giụa la hét trong đau đớn, một lúc sau cả cơ thể to lớn của ông ta chợt ngã khụy xuống nền đất và không còn cử động nữa.

Anh từ từ buông cánh tay của ông ta ra, cùng lúc đó tôi đã có mặt trước cổng và đã chứng kiến được toàn bộ cảnh tượng này.

" Anh không sao chứ?" Tôi chậm rãi tiến lại gần anh, khi bàn tay định chạm vào vết thương trên gương mặt của anh để kiểm tra, thì trong lòng chợt lưỡng lự một lúc rồi lại thôi.

Tôi nhìn người đàn ông đang nằm bất động dưới đất rồi quay qua nhìn anh." Không lẽ anh ấy đánh chết ông ta rồi sao?" Nghĩ tới đây tôi bịt miệng lại để ngăn tiếng la hoảng hốt của mình, tôi không hề muốn vì tôi mà anh phải mang tội danh giết người.

" Ông ta chưa chết, em đừng lo!" Dường như đọc được suy nghĩ trong đầu của tôi lúc này, nên anh đã vội trả lời để trấn an.

Vài phút sau cơ thể của ông ta bắt đầu cử động, tôi lo sợ vội núp phía sau lưng của anh.

Ông ta đứng dậy trông rất khó khăn, miệng của ông ta bắt đầu ới ra một thứ chất dịch màu đen hôi thối, trong thứ chất dịch màu đen nhớp nháp đó tôi còn nhìn thấy những vật thể màu trắng vẫn còn đang bò lúc nhúc, chúng giống như những con dòi và cả trứng của dòi.

Thấy cảnh tượng kinh dị đó, tôi cũng muốn ới theo ông ta, vội lấy tay bịt miệng lại và cố tránh né hình ảnh đang diễn ra ngay trước mắt.

" Em không nên nhìn những thứ dơ bẩn này!" Anh đưa tay che mắt tôi lại xong đưa tôi vào trong nhà, bỏ mặc người đàn ông kia đang sống dở chết dở.

Khi trở vào trong nhà, tôi mới dần lấy lại được bình tĩnh, ngồi xuống ghế sofa gần đó, đưa tay vội rót một ly nước thật đầy rồi bán sống bán chết uống một cách nhanh nhất có thể.

" Xin lỗi vì đã để em nhìn thấy những thứ không nên thấy!" Anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, bàn tay khẽ vuốt nhẹ lưng tôi để trấn an tinh thần.

" Anh...có nhìn thấy không? Tại...sao ông ta...có thể...ới ra...những thứ...đó được chứ?" Tôi nói trong sự bàng hoàng, cho đến tận lúc này tôi vẫn chưa thể tin những gì mình đã trông thấy, mọi thứ diễn ra y như trong một bộ phim kinh dị.

" Anh biết em sẽ hoang mang, lo sợ. Nhưng...em có tin trên đời này tồn tại thứ được gọi là bùa ngải không?"

Tôi quay qua nhìn anh, đôi mắt tràn ngập sự khó hiểu. Đúng là trước đây tôi không tin trên đời này có ma quỷ hay bùa ngải, tôi luôn nghĩ thứ đó chỉ có trong những bộ phim kinh dị do con người tạo nên, chúng hoàn toàn không có thật. Ngay cả việc tôi lựa chọn vào ngành học tâm linh, một phần cũng là vì muốn chứng minh ma quỷ không hề tồn tại. Nhưng sau những chuyện vừa xảy ra thì tôi không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc tin trên đời này còn có tồn tại thế lực tâm linh mà mình chưa thể biết hết.

" Có phải bùa ngải giống như trong phim không?"

" Thật ra, ở bên ngoài nó còn đáng sợ hơn rất nhiều!" Khuôn mặt anh trầm tư nhìn vào khoảng không vô định phía trước mặt.

Như chợt hiểu ra điều gì đó, tôi vội vàng hỏi:

" Không lẽ, người đàn ông đó cũng bị...?"

" Đúng vậy, ông ta bị ngải ám. Mà thứ ngải đó không hề tầm thường một chút nào, anh nghĩ ông ta sẽ không thể sống được bao lâu nữa!"

" Không...không thể nào. Chẳng nhẽ bùa ngải cũng có thể...giết người sao?" Tôi bất ngờ nói, cứ nghĩ rằng bùa ngải chỉ khiến con người tâm trí bấn loạn hay tán gia bại sản thôi, thật không ngờ nó còn có thể giết người. Quả thật còn đáng sợ hơn những gì mà tôi đang tưởng tượng.

" Bùa ngải chính là công cụ giết người hiệu quả nhất, người bị ngải ám, nhẹ thì tâm trí không ổn định, nặng thì chết không rõ lý do.

Nhưng người dùng ngại cũng sẽ bị nghiệp báo và nếu dùng không cẩn thận thì rất dễ bị ngại phản!"

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 9

"Bùa ngải chính là loại công cụ giết người hữu hiệu nhất, ai bị ngải ám sẽ chết một cách không minh bạch. Những kẻ dùng ngải cũng sẽ phải chịu cái giá rất đắt khi muốn hại người bằng thứ chết chóc đó, nói cho cùng bùa ngải chính là ma quỷ!"

Nghe những điều mà anh vừa nói, tôi bỗng cảm thấy ớn lạnh khắp người, gương mặt sợ hãi đến mức tái nhợt đi vài phần:

"Vây, người đàn ông đó là bị hại, hay ông ta là người dùng...ngải?" Tôi thắc mắc quay qua hỏi anh, ông ta đã bị dính ngải gì mà khiến cho tâm trí điên loạn và còn có...những con dòi chui ra từ trong cơ thể của ông ta nữa.

"Ông ta không phải người bị hại, cũng không phải người ám hại. Nhưng ông ta đáng bị như vậy!" Giọng anh trầm xuống, trong ánh mắt hiện rõ vẻ căm ghét đến mức tưởng chừng như một tay có thể bóp chết gã đàn ông đó.

"Em vẫn không hiểu?" Tôi cảm thấy khá lạ, tại sao mỗi lần nhắc tới ông ta là anh lại tỏ thái độ lạnh nhạt, gay gắt, giống như là anh đã có thù với ông ta từ trước vậy.

"Có nhiều thứ em không nên biết và cũng không cần hiểu!"

Tôi bắt đầu cảm thấy có chút bức tức, lúc nào anh cũng nói như vậy, chẳng nhẽ anh có một bí mật nào đó mà không muốn cho tôi

biết? Nhìn gương mặt bầm tím của anh, tôi mới chợt nhận ra là anh đã vì tôi mà bị thương không nhẹ, do vừa rồi quá sợ hãi nên tôi đã quên mất điều này.

" Gương mặt của anh bị bầm rồi, để em đi lấy thuốc thoa cho anh!" Tôi vội đứng dậy đi tìm hộp thuốc cá nhân, tôi nhớ hình như mẹ để hộp thuốc đó ở trên phòng ngủ của ba mẹ.

Khi thấy tôi đã rời khỏi, anh mới nhăn mặt đau đớn ôm lấy cánh tay của mình. Sấn nhẹ ống tay áo sơmi lên, cả cánh tay của anh nổi đầy gân xanh và còn có dấu hiệu bị hoại tử, lo khi tôi thấy cảnh này sẽ hoảng sợ nên anh đã nén cơn đau của mình lại, rồi đứng dậy âm thầm bỏ đi mà không nói lời từ biệt.

Sau khi tìm thấy hộp thuốc, tôi vội chạy xuống lầu để sơ cứu viết thương cho anh, nhưng khi vừa bước chân xuống thì đã không thấy anh đâu nữa.

Tôi đặt hộp thuốc ở trên bàn, ngó nghiêng đi tìm anh ở khắp mọi nơi trong căn nhà nhưng vẫn không thấy, anh lại một lần nữa biến mất một cách bí ẩn. Cho đến bây giờ tôi vẫn chưa biết nhiều về anh, ngoại trừ một cái tên.

" Bạn thân của tôi có nhà không vậy?"

Đang mãi suy nghĩ về anh, đột nhiên tôi bị giọng nói chói tai làm cho giật thót mình, nhìn ra phía cửa chính thì tôi thấy nhỏ Tường Vy, bạn thân lúc nhỏ của tôi đang đứng trước cửa.

" Ủa, sao mày biết nhà mới của tao vậy Vy?" Tôi bất ngờ lẫn vui mừng khi thấy nhỏ.

" Mày hơi bị khinh thương bạn mày đấy, dù mày có lên trời thì tao vẫn tìm được mày!" Nhỏ hí hửng bước vào nhà rồi tùy ý ngồi xuống chiếc ghế sofa cạnh đó.

" Mày thì giỏi rồi! Sao, tới tìm tao có việc gì?" Tôi cũng tiến lại gần ngồi xuống ghế, ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn nhỏ.

" Nè, khách tới nhà chơi mà không mang trà hay nước ra mời. Giờ lại hỏi bằng giọng đó nữa, tao nghĩ tao tức á!" Nhỏ quay mặt đi tỏ vẻ giận dữ. Thấy nhỏ như vậy tôi cũng chỉ biết phì cười, lắc đầu chào thua.

" Nói đi, rồi lát nữa tao sẽ mời mày cả thau nước, chịu không?"

" Có gì đâu mà nói, tao muốn tới thăm quan nhà mới của mày thôi. Mà công nhận nhà mày nhìn đẹp thật, thoáng mát, rộng rãi và còn yên tĩnh nữa chứ!" Nhỏ đứng dậy nhìn ngó khắp nơi, rồi tầm mắt chợt dừng lại bức tranh đang được treo yên vị trên tường.

" Bức chân dung của ai mà đẹp vậy mày?" Nhỏ chạy lại gần bức tranh, ngắm nhìn một cách mê mẩn. Khi thấy nhỏ có ý định chạm tay vào bức tranh, tôi liền vội ngăn lại:

" Đừng chạm vào!"

Nhỏ vội vàng thu tay lại khi nghe thấy tiếng quát lớn của tôi:

" Tao chỉ định sờ một chút thôi mà, mày làm gì mà ghê vậy?"

" Thật ra, bức tranh đó...là của chủ cũ của căn nhà này, cho nên tao..." Tôi lúng túng nói, chỉ sợ khi nhỏ chạm vào thì điều không hay sẽ đến với nhỏ.

" Được rồi, tao biết rồi, không chạm vào nữa là được chứ gì!"

" Hay trưa nay mày ở lại ăn trưa với tao nhé, ba mẹ tao đi có việc đến tối mới về!" Thấy không khí có chút trầm lặng nên tôi đã lên tiếng trước để tránh sang chuyện khác.

" Được một bữa ăn kè, ngu gì không chịu. Nhưng mà nghe nói mày đang bệnh mà, liệu có nấu được không, hay để tao nấu cho!"

" Thôi đi, mày mà nấu chắc cháy cả căn bếp của nhà tao quá, mày ngồi yên một chỗ là tao mừng rồi!" Tôi cười cợt nói xong đứng dậy đi xuống nhà bếp.

" Nè, mày đang coi thường khả năng nấu nướng của tao đó!" Nhỏ nói lớn vang vọng xuống nhà bếp để tôi có thể nghe.

Sau khi xuống bếp, tôi bắt tay vào việc nấu nướng của mình. Tôi mở tủ lạnh để xem bên trong còn có những món gì có thể nấu được, cũng may là vẫn còn một ít đồ ăn dự trữ đủ để tôi nấu một bữa chiều đãi nhỏ bạn thân.

Ở trên phòng khách, nhỏ cứ đi qua đi lại, hết ngồi xuống rồi lại đứng lên, và nhỏ bắt đầu cảm thấy nhàm chán. Đột nhiên nhỏ nhìn về phía cầu thang, một dòng suy nghĩ chợt hiện lên trong đầu nhỏ " Hay mình thử lên lầu xem có gì chơi không?"

Nghĩ là làm, nhỏ tiến về phía cầu thang rồi bước từng bước lên trên lầu. Khi tôi còn ở ngôi nhà cũ, nhỏ cũng đã nhiều lần sang chơi và luôn tùy tiện đi khắp góc ngách trong căn nhà, nên khi sang ngôi nhà mới này nhỏ vẫn giữ sự vô tư đó nhưng lại không hề biết rằng mình sắp gặp họa sát thân.

Khi bước đến bậc thang cuối cùng, nhỏ bắt đầu đi tới mở cửa phòng của tôi rồi thò đầu vào xem, thấy mọi vật dụng mang phong cách "bánh bèo" thì nhỏ đã nhận ra ngay đây chính là phòng ngủ của tôi. Nhỏ bước vào và nhìn xung quanh căn phòng.

" Cái con nhỏ này, ban ngày ban mặt mà sao mở nhiều đèn vậy? Mà trong khi đó cửa sổ lại đóng rèm cẩn thận, đúng là lãng phí tiền điện mà!" Nhỏ vội thở dài lắc đầu than thở, buông lời trách móc về sự hoang phí của tôi.

Nhỏ Vy bước tới gần cửa sổ xong đưa tay kéo nhẹ chiếc rèm qua một bên, tia nắng hắt vào trong phòng làm cho cả căn phòng trở nên ấm áp hơn.

" Chà, hướng cửa sổ bắt ánh sáng tốt thật, hay chụp vài tấm hình làm kỷ niệm nhỉ?" Nhỏ rút chiếc điện thoại từ trong túi quần ra và bắt đầu tạo dáng chụp hình ngay bên cạnh cửa sổ.

Sau khi đã chụp được vài tấm thì nhỏ bắt đầu mở những tấm hình ra xem, tất cả đều bình thường cho đến tấm hình cuối. Bên trong tấm hình cuối cùng đó, nhỏ thấy bên ngoài cửa sổ của một khuôn mặt người phụ nữ, khuôn mặt đó khá mờ ảo nhưng nếu phóng to và tập chung nhìn kỹ thì sẽ thấy chắc chắn đó là khuôn mặt của một người phụ nữ.

Nhỏ nheo đôi mắt lại để nhìn bức hình cho kỹ thì đột nhiên nhỏ có cảm giác như vừa quá bóng người vụt ngang qua trước cửa phòng đang được khép hờ.

Nhỏ rút chiếc điện thoại vào lại trong túi quần rồi bước chậm rãi tiến về phía cửa phòng, nhỏ kéo nhẹ cửa mở xong thò mặt nhìn ra bên ngoài.

" Thuỳ An, là mày hả?" Nhỏ khẽ gọi nhưng không thấy lời hồi đáp, ngay khi nhỏ liếc nhìn xuống sàn nhà thì thấy trên sàn có rất nhiều dấu chân người còn dính bùn đất đi về hướng cửa phòng ngủ của ba mẹ tôi.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 10

Nhỏ liếc nhìn xuống sàn nhà và thấy trên sàn in rất nhiều dấu chân người, nhỏ tò mò men theo dấu chân và dừng lại trước cửa phòng ngủ của ba mẹ tôi.

Thấy cửa phòng chỉ khép hờ, nhỏ liền mạnh dạn đẩy cánh cửa ra. Cảnh tượng trước mắt mà nhỏ nhìn thấy chính là cửa ban công mở, gió thổi mạnh khiến cho rèm cửa tung bay.

Thấp thoáng sau rèm cửa chính là bóng lưng của một cô gái với mái tóc xoã dài, nhỏ cứ nghĩ rằng đó chính là tôi, liền vội cất tiếng hỏi:

"Mau làm gì ở đó vậy An?"

Nhưng lại không thấy lời hồi đáp, nhỏ có chút bực mình vì nghĩ mình bị làm lơ nên tính đi lại gần về phía ban công.

Khi đi được vài bước thì nhỏ bất ngờ trông thấy cô gái đang đứng ở đó bỗng nhảy từ ban công tầng hai xuống đất.

"Thùy An!" Nhỏ hét lớn rồi chạy lại gần ngó xuống, nhưng lại hoàn toàn không thấy gì. Rõ ràng vừa rồi còn thấy có người nhảy từ ban công xuống, vậy mà khi nhìn thì lại không thấy gì.

"Không lẽ mình bị hoa mắt?" Nhỏ nhú mày nghi hoặc. Đột nhiên có một luồng khí lạnh thổi từ phía sau lưng khiến cho nhỏ rùng

mình, chợt có cảm giác ai đó đang đứng phía sau nên nhỏ từ từ quay người lại.

Nhỏ tròn tròn mắt dường như đã thấy điều gì đó rất kinh khủng, rồi bỗng nhiên có một thế lực vô hình nào đó đẩy mạnh khiến cho nhỏ mất thăng bằng ngã về phía sau và rơi xuống đất.

Tôi đang nấu ăn ở trong bếp thì nghe thấy tiếng động rất là lớn, giống như có một bao cát rơi từ trên cao xuống vậy. Cứ nghĩ là nhỏ lại bày trò phá phách nên tôi vẫn bình thản nói lớn:

"Mày tính phá nhà tao hả Vy?"

Nhưng vài phút trôi qua tôi vẫn không nghe thấy tiếng trả lời từ nhỏ, trong lòng nổi lên một nỗi bất an, tôi vội đưa tay tắt bếp gas rồi tháo chiếc tạp dề để qua một bên.

Tôi bắt đầu bước lên phòng khách thì không thấy nhỏ đâu:

"Cái con nhỏ này là chạy đi đâu rồi không biết?" Tôi quyết định thử ra bên ngoài sân để tìm, đi được đến gần cửa chính thì tôi liền sợ hãi ngồi bệt xuống sàn, miệng cứng lại không thể thốt lên lời nào.

Ngay trước mắt, ngay trước mắt tôi là cảnh nhỏ Vy nằm trên vũng máu, đôi mắt nhỏ còn đang tròn trừng nhìn về phía tôi như đang sợ điều gì đó.

"Vy....Vyyyyy!!!" Tôi gào khóc thật lớn, hoảng loạn đến nỗi chỉ biết khóc và không thể làm gì hơn.

1 tiếng sau, cảnh sát đã quá mặt tại nhà của tôi, họ đều đi khắp nơi để tìm manh mối cho vụ án, còn tôi đang ngồi để lấy lời khai, có

lẽ vụ chấn động vừa rồi vẫn còn đang làm tôi hoảng sợ nên khi cảnh sát hỏi gì đó tôi cũng chỉ biết gật hoặc lắc đầu trong vô thức.

"Thùy An, con có sao không?" Cùng lúc đó thì ba mẹ của tôi về tới, khi vừa hay tin là họ đã tức tốc về ngay.

Nhìn thấy ba mẹ như nhìn thấy điểm tựa duy nhất, tôi ôm chặt lấy mẹ mà gào khóc như một đứa trẻ, không thể thốt lên lời.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy con?" Mẹ tôi nóng lòng hỏi.

"Anh chị cứ bình tĩnh, chúng tôi vẫn đang lấy lời khai của cháu. Nhưng từ nãy tới giờ cháu luôn khẳng định nói mình không biết tại sao nạn nhân lại ngã từ trên ban công xuống." Một viên cảnh sát thăm vấn trả lời, ánh mắt vẫn chứa đầy hoài nghi nhìn về phía tôi.

"Báo cáo, tôi đã xác định được nguyên nhân tử vong của nạn nhân." Đúng lúc có một viên cảnh sát khác đi lại gần nói.

"Nguyên nhân tử vong là gì?"

"Theo như kiểm tra sơ bộ thì nguyên nhân là do vết thương ở vùng đầu dẫn đến việc xuất huyết não và tử vong tại chỗ, ngoài ra chúng tôi không tìm được dấu vết gì cho thấy việc có xô xát. Tạm thời kết luận là nạn nhân do sơ ý nên đã trượt chân ngã." Viên cảnh sát lật từng trang ở sổ ghi chép đều giọng nói.

"Báo cáo, tôi đã tìm được một chiếc điện thoại ở ngay tại ban công, nghi là của nạn nhân." Tiếp tục lại có một viên cảnh sát khác đi từ trên lầu xuống rồi đưa ra một chiếc điện thoại. Mới thoát nhìn là tôi nhận ra ngay đó chính là điện thoại của nhỏ.

"Được rồi, mang về kiểm tra. Chúng tôi sẽ tiếp tục điều tra vụ việc này, nếu như cháu có thông tin gì thì hãy báo cho chúng tôi biết." Viên cảnh sát thẩm vấn nói xong đứng dậy bỏ đi.

"Haizzz, ngôi nhà này như bị ma ám ấy, lại có án mạng nữa xảy ra." Đột nhiên tôi nghe thấy loáng thoáng tiếng nói chuyện của những người dọn hiện trường.

Trong đầu tôi chợt thầm nghĩ" Họ nói án mạng nữa là sao? Chẳng nhẽ nơi đây đã từng xảy ra án mạng?"

Tối hôm đó, tôi ngồi thu mình trong phòng, không hề tiếp xúc bất kỳ ai ngay cả ba mẹ. Tôi vẫn luôn có cảm giác rằng cái chết của Vy là do tôi mà ra, đến tận bây giờ tôi vẫn luôn bị ám ảnh đôi mắt lúc chết của nhỏ.

Cứ ngồi dần vật bản thân nên tôi đã không hề biết trời đã chuyển về khuya, mọi thứ yên tĩnh nay còn yên tĩnh hơn.

Bắt đầu cơn buồn ngủ kéo tới làm đôi mắt tôi nặng trĩu, đang lim dim thì bỗng tôi bị tiếng chuông điện thoại làm cho bừng tỉnh. Cứ nghĩ là điện thoại của mình kêu nên theo phản xạ tôi cầm máy lên kiểm tra nhưng lại thấy màn hình tối đen, rõ ràng không phải tiếng chuông từ điện thoại của tôi.

Cố gắng lắng nghe thật kỹ xem tiếng chuông bắt nguồn từ đâu thì tôi liền phát hiện ra tiếng điện thoại bắt nguồn từ phía bên ngoài cửa phòng.

Tôi đứng dậy, chậm rãi tiến từng bước lại gần cửa, tay do dự xem có nên mở cửa hay không, bởi vì tôi không thể biết sẽ có điều gì đang chờ mình bên ngoài cửa phòng.

Nhưng chí tò mò của tôi hoàn toàn bị tiếng chuông kỳ lạ làm cho kích thích, vậy là tôi quyết định xoay tay nắm cửa và từ từ hé mở cửa phòng. Bên ngoài không có gì khác lạ, tôi đảo mắt nhìn xuống sàn nhà thì thấy có một chiếc thoại đang được đặt ngay cửa phòng. Và tôi có thể dễ dàng nhận ra đây là điện thoại của nhỏ, nhưng không phải nó đã bị cảnh sát thu hồi rồi sao?

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm Nghiênn Hy
dtv-ebook.com

Chương 11

Tôi ngớ ngàng nhìn chiếc điện thoại đang nằm yên vị dưới sàn nhà, tiếng chuông điện thoại liên tục reo khiến cho tôi cảm thấy có chút tò mò.

Lưỡng lự một lúc, xong tôi quyết định cúi người xuống cầm chiếc điện thoại lên, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, ánh mắt luôn nhìn chăm chú vào dãy số lạ đang hiện lên trên màn hình.

Dãy số gọi tới khiến tôi cảm giác rất quen mắt, hình như đã nhìn thấy nó ở đâu đó rồi, nhưng càng nghĩ lại càng không nhớ ra. Sau hột hồi suy nghĩ, cuối cùng tôi cũng quyết định bắt máy.

“ Alo?” Tôi áp điện thoại vào tai để nghe, đầu dây bên kia không trả lời mà chỉ phát ra thứ âm thanh nghe như tiếng thở hổn hển bị ngắt quãng.

" Cứu....cứu...với Aaaaaaa!!!" Sau tiếng thở là giọng nói đầy yếu ớt cất lên, cùng lúc đó tiếng hét thất thanh vang vọng trong chiếc điện thoại khiến tôi giật thót tim.

Nhưng thứ làm tôi cảm thấy sợ hãi nhất chính là giọng nói vừa rồi. Nó khiến tôi nhớ đến nhỏ Vy. Không đúng, đó đích thị là giọng nói của nhỏ, quen biết Vy đã lâu nên tôi không thể nào nhầm lẫn được.

Tim bắt đầu đập thành thịch trong lồng ngực, khuôn mặt tái đi vì sợ hãi, tôi vội ném chiếc điện thoại vào tường khiến cho nó vỡ nát thành nhiều mảnh.

Tôi ngồi dựa vào tường, toàn thân co lại, khuôn mặt không thể dấu nổi sự mệt mỏi sen lẫn sợ hãi.

Cuối cùng tôi cũng đã nhớ ra dãy số điện thoại vừa gọi tới là của ai. Đó chính là số điện thoại của nhỏ, nghe có vẻ hoang đường khi mà số điện thoại của nhỏ lại có thể gọi vào chính số máy đó, nhưng dù cho tôi có cảm thấy hoang đường cỡ nào thì việc đó cũng đã xảy ra và tận mắt tôi chứng kiến điều đó.

Hiện tại tôi không biết mình nên làm gì, tôi dường như muốn phát điên trước những vụ việc đáng sợ đang diễn ra.

Sáng hôm sau, tôi đứng trước cổng của trụ sở cảnh sát thành phố, đấu tranh nội tâm một lúc lâu tôi mới đành miễn cưỡng bước vào.

" Cô bé muốn tìm gặp ai à?" Thấy tôi cứ ngơ ngác nhìn ngó xung quanh nên một viên cảnh sát trung tuổi đã tiến lại gần hỏi thăm.

" Con...con muốn tìm gặp người ở đội dọn hiện trường!"

" Ở đó có người quen hả?"

" Dạ!" Tôi đành mím chặt môi, đành lòng nói dối.

" Đi theo chú." Viên cảnh sát nói xong thì bỏ đi trước, tôi khẽ thở dài đầy nhẹ nhõm rồi tiếp bước theo sau.

Đi được một đoạn thì viên cảnh sát dừng lại rồi quay về phía sau nhìn chăm chăm vào tôi.

" Có...chuyện gì vậy chú?" Tôi bị ánh mắt dò xét của viên cảnh sát làm cho tôi có chút lúng túng.

" À không có gì, căn phòng ở phía trước chính là nơi làm việc của nhân viên dọn hiện trường." Viên cảnh sát chỉ tay về phía căn phòng ở dãy hành lang phía trước.

" Dạ...dạ...cảm ơn." Tôi đáp ứng nói cảm ơn rồi đi về hướng mà viên cảnh sát đã chỉ.

Nhìn bóng tôi đi xa dần, sau trong đôi mắt của viên cảnh sát ánh lên tia khó hiểu. Vừa rồi viên cảnh sát đó nhìn thấy trên cổ của tôi có in hằn dấu bàn tay màu đen giống như bị ai bóp cổ, đã thề trên trán còn xuất hiện sắc khí đen bao quanh, như là đang bị thứ gì đó không sạch sẽ ám, khiến âm hàn đang ngấm dần vào trong cơ thể.

Trước cửa phòng làm việc của nhân viên dọn vệ sinh, tôi đứng lấp ló ố bên ngoài, không dám bước vào trong.

" Ủa tôi thấy cô gái này quen quen, hình như đã gặp ở đâu đó rồi thì phải?" Cùng lúc đó có hai nhân viên bước lại gần nơi tôi đang đứng.

Tôi bị tiếng nói làm cho giật mình, vội lùi lại phía sau, khuôn miệng cứng đờ không biết mình nên nói gì.

" À, hình như là cô gái ở ngôi nhà bị nguyên rửa đúng không, nơi mới xảy ra án mạng đó." Nhân viên khác nói xong quay qua nhìn tôi một lượt.

" Hôm nay cô tới đây để cho lời khai về vụ án đó hả?"

" Không...thật ra tôi có việc muốn hỏi...nên đã tới đây."

" Cô muốn hỏi gì?"

Đến lúc này tôi khẽ hít một hơi thật sâu và quyết lấy hết can đảm để tìm ra toàn bộ sự thật về căn nhà quái quỷ đó:

" Tại sao mọi người lại gọi căn nhà đó là căn nhà bị nguyền rủa?"

Khi nghe thấy tôi hỏi vậy, hai nhân viên đó nhìn nhau rồi quay qua nhìn tôi bằng cặp mắt ái ngại:

" Thật ra trước đây ngôi nhà đó đã xảy ra hai vụ án mạng rồi, vụ án đầu là cách đây 2 năm, tôi còn nhớ nạn nhân đầu tiên chết một cách rất kỳ lạ."

" Chết kỳ lạ? Nó kỳ lạ ở chỗ nào?" Tôi chăm chú nghe từng câu từng chữ mà nhân viên đó nói, không bỏ sót một từ nào.

" Nạn nhân đầu tiên là một cô gái còn khá trẻ, chắc cũng khoảng 18 hoặc 19 tuổi, phải sau 2 tuần thi thể mới được phát hiện đang nằm trên giường, lúc đó thi thể đang trong quá trình phân hủy. Điều đáng nói là trên thi thể không có bất KỶ một vết thương trí mạng nào dẫn đến tử vong, xung quanh hiện trường cũng không hề có điều gì bất thường ngoài những dấu chân đầy bùn đi từ phòng ngủ của nạn nhân đi xuống cầu thang rồi đi về phía cửa dẫn ra sân sau và hoàn toàn biến mất. Theo khám nghiệm pháp y cho thấy nạn nhân bị nhồi máu cơ tim cấp dẫn đến tử vong, nhưng điều kỳ lạ là nạn nhân còn quá trẻ, với lại cũng không hề có tiền sử gì về bệnh tim."

Nghe nhân viên dọn hiện trường chậm rãi kể tường tận sự việc, tôi cũng cảm thấy có rất nhiều điểm khả nghi trong vụ án:

" Vậy còn vụ án thứ hai?" Tôi tiếp tục câu hỏi của mình, tôi muốn biết hai vụ án đó với cái chết của Vy có liên quan gì đến nhau.

" Vụ án thứ hai còn kinh khủng hơn vụ án thứ nhất, mặc dù vụ án đó đã được kết luận là tự sát nhưng hiện trường để lại rất dễ gây ám ảnh, cho đến bây giờ tôi còn nhớ như in ở trong đầu." Một nhân viên nói rồi khẽ rung mình như đang liên tưởng đến hình ảnh đáng sợ nào đó.

" Đáng sợ đến mức đó sao?" Tôi vội hỏi lại, trong đầu tôi vẫn chưa thể nào hình dung ra cái thứ đáng sợ mà họ đang nói.

" Tôi làm trong ngành này bao nhiêu năm, đối diện với bao nhiêu hiện trường, xác chết nhưng chưa có hiện trường vụ án nào khiến tôi ám ảnh suốt mấy tháng trời như vụ án đó. Vụ án xảy ra sau vụ án trước 3 tháng và nạn nhân là một người phụ nữ trung niên. Tôi còn nhớ lúc phát hiện ra thi thể thì thi thể đã chết trong tư thế treo cổ. Điều kinh dị chính là toàn bộ thi thể đều bị rời bỏ đục khoét, khi pháp y giải phẫu tử thi thì đều kinh hãi khi thấy nội tạng bên trong cơ thể của nạn nhân bị rời bỏ ăn sạch và còn sản sinh ra cả ấu trùng, thật sự khi thấy cảnh đó tôi đã không thể ăn bất cứ thứ gì trong suốt 1 tuần liền."

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 12

Tôi vẫn không thể ngờ rằng nơi mình đang sống lại xảy ra nhiều chuyện đáng sợ như vậy, tôi hít thở thật sâu để cố lấy lại bình tĩnh, nhưng cảnh tượng kinh dị đó vẫn cứ hiện hữu trong đầu tôi.

" Cảm... ơn, xin lỗi vì đã làm phiền." Tôi nói xong liền bỏ đi một mạch, bên tai vẫn luôn vang vẳng câu chuyện mà những người dọn hiện trường đã kể.

Bước ra khỏi cổng của trụ sở cảnh sát, tôi nhìn dòng người tấp nập trên đường mà lòng nặng trĩu, ngôi nhà đó quá nguy hiểm cho gia đình tôi, nhưng ba mẹ lại không chịu tin những gì mà tôi nói. Tôi không biết bản thân phải làm gì để cho ba mẹ tin rằng ngôi nhà đó đang bị ma quỷ ám.

Trong lúc còn đang hoang mang, lo lắng, bất chợt tôi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc trong dòng người đông đúc ngoài kia.

Đó chính là anh, người con trai có dáng cao và hơi gầy, khuôn mặt của anh chợt tái xanh không còn chút sức sống, có lẽ là anh đang bị bệnh.

Tôi thấy anh đi vào một cửa hàng hoa ở bên kia đường, do tò mò nên tôi đã băng qua đường để tới gần cửa tiệm hoa đó, nhưng tôi đã không trực tiếp gặp anh mà chỉ nép mình vào một góc để tránh bị anh phát hiện. Vài phút sau anh bước từ trong cửa tiệm ra, trên tay

anh cầm một bó hoa ly màu trắng tinh khiết, ngày sau đó anh đã đón một chiếc taxi và nhanh chóng rời đi khỏi tầm nhìn của tôi.

" Chú chạy theo chiếc taxi phía trước dùm con!" Tôi thấy vậy cũng đã leo lên chiếc xe ôm và chạy theo sát phía sau anh.

Chiếc taxi chạy một đoạn đường khá xa và cuối cùng cũng dừng lại tại nghĩa trang ở gần khu ngoại ô của thành phố. Dừng ở một góc khuất tầm nhìn, tôi thấy anh bước xuống xe và đi vào khu nghĩa trang, có lẽ anh tính đi viếng mộ của một ai đó.

Sau khi trả tiền xe, tôi quyết định đi theo anh bước vào khu nghĩa trang, ở đây những ngôi mộ mọc lên như hàng nấm sau mưa, khiến cho tầm nhìn của tôi bị hạn chế rất nhiều, trong chốc lát tôi đã không nhìn thấy hình bóng của anh đâu.

Tôi chạy xung quanh, ngó nghiêng tìm anh, ở trong khuôn viên của nghĩa trang yên tĩnh đến đáng sợ, thỉnh thoảng tôi còn có thể nghe thấy tiếng những con quạ kêu báo hiệu cho cái chết.

Loay hoay một hồi, cuối cùng tôi cũng nhìn thấy anh, anh đang đứng trước ngôi mộ của ai đó, gương mặt anh không dấu nổi nét bi thương, tôi đứng núp sau một ngôi mộ khác chỉ cách nơi anh đang đứng vài bước chân.

Một lúc sau anh rời đi, tôi mới dám bước ra khỏi nơi mình đang trốn, chậm rãi tiến lại gần ngôi mộ mà anh vừa đứng. Tôi bỗng giật mình bất ngờ khi thấy bức hình trên ngôi mộ chính là mình, gương mặt, đôi mắt, chiếc mũi đều giống tôi y như hai giọt nước.

" Sao...có thể như vậy được chứ?" Tôi lùi lại vài bước, đôi mắt mở to đầy kinh ngạc, không dám tin những thứ mình đang nhìn thấy.

Cơn đau đầu bỗng ập tới khiến cho tôi hoa mắt đứng không vững, một đoạn ký ức ngấn đột nhiên xuất hiện trong đầu, tôi có thể nhìn thấy viễn cảnh mình bị một chiếc xe ô tô lớn đâm trúng, sau là cảnh tôi đang nằm bất tỉnh trên vũng máu đỏ tươi.

Khi đoạn ký ức kết thúc, tôi từ từ ngã khụy xuống đất, đôi mắt vô thức dần khép lại:

" Không...lẽ...mình đã...chết...rồi sao?"

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 13

Đầu óc choáng váng, tôi từ từ ngã xuống nền đất mọc đầy cỏ dại, trước khi rơi vào trạng Thái vô thức tôi chỉ kịp nhìn tấm bia mộ lần cuối rồi mọi thứ dần dần chìm vào bóng tối.

" Có ổn không, hay chúng ta đưa cô gái ấy đi bệnh viện?"

" Không sao đâu, cô ấy sẽ sớm tỉnh lại thôi."

Bên tai tôi vang vẳng tiếng nói chuyện của hai người đàn ông, tôi có thể kịp nhận ra một trong hai giọng nói đó là của anh.

Tôi từ từ mở mắt, mọi thứ vẫn còn rất mơ hồ đối với tôi, phải mất vài phút mới có thể nhìn rõ mọi vật xung quanh. Tôi thấy mình đang nằm trong một căn phòng khá cũ kỹ và sơ sài, không biết bằng cách nào mà tôi lại có thể nằm ở đây.

" Em tỉnh rồi sao?" Trong lúc còn đang bỡ ngỡ trước khung cảnh xa lạ thì tôi bị một giọng nói quen thuộc kéo về thực tại.

" Là...anh hả? Sao...anh...lại ở đây, mà đây là đâu vậy?" Tôi ngược nhìn người con trai đang tiến lại gần mình, càng nhìn gần tôi càng thấy gương mặt của anh tái nhợt như người đã chết vậy.

" Anh thấy em ngất nên đã đưa em vào đây, đây là nơi ở của bác quản trang!" Anh kéo ghế ngồi xuống đối diện với tôi, giọng nói của

anh vẫn trầm ấm dễ nghe như ngày lần đầu tiên tôi gặp anh, cảm giác thật ấm áp, quen thuộc.

" Anh biết em theo dõi anh sao?" Tôi từ từ ngồi dậy xong nhìn anh đầy ái ngại.

" Anh biết tất cả nhưng việc em đang làm!"

Nghe thấy anh nói vậy tôi bỗng rùng mình, giống như mọi hành động và suy nghĩ của tôi đều bị anh nhìn thấy.

" Vậy cái ngôi mộ mà anh đã đi viếng là sao? Tại sao hình ảnh của cô gái trên tấm bia mộ đó giống em đến vậy?" Tôi gấp gáp hỏi, thật không thể tin trên đời này lại có một người giống tôi đến vậy.

Anh không trả lời câu hỏi mà chỉ nhìn chằm chằm vào tôi như muốn dò xét điều gì đó xong hỏi ngược lại tôi:

" Em có chắc rằng hình trên bia mộ giống em?"

" Chắc, em...em đã nhìn thấy như vậy mà!" Một lần nữa tôi khẳng định dứt khoát rằng mình hoàn toàn không nhìn lầm.

" Vậy thì đi theo anh!" Anh nói xong đứng dậy cầm lấy cổ tay của tôi lôi đi thật là nhanh, tôi có thể cảm nhận được bàn tay anh rất lạnh, không hề có lấy một chút hơi ấm.

Anh kéo tôi quay lại ngôi mộ vừa rồi, đứng đối diện với ngôi mộ, tôi ngỡ ngàng trước những gì mà mình đang thấy. Tấm hình trên đó đúng là chân dung của một cô gái, nhưng cô ta không hề giống tôi, mọi thứ khác hoàn toàn những gì mà tôi thấy lúc trước đó.

Thấy tôi bất ngờ không kịp thốt lên lời, anh liền cất tiếng nói:

" Đây chính là hình cô gái mà em nói giống em sao?"

" Không...thể nào, rõ ràng em...em đã thấy...!" Tôi không còn lời nào để biện minh cho mình, không lẽ là do tôi bị hoa mắt nên đã nhầm lẫn.

Tôi liếc nhìn xuống tên tuổi được khắc trên tấm bia.

Tên: Trịnh Tử Anh

Mất Ngày: 23-6-20xx

Hưởng Dương: 19 tuổi

Cô gái đó mất khi còn quá trẻ, đột nhiên tôi cảm thấy xót thương cho cô gái đó, 19 tuổi chính là độ tuổi chàn đầy sức sống và có rất nhiều hoài bão, vậy mà cô ấy đã ra đi sớm như thế.

" Anh quen cô gái này sao?" Tôi quay lại nhìn anh thì thấy anh đang đứng thẫn thờ nhìn về phía ngôi mộ, đôi mắt không dấu nổi nét bi thương.

" Chỉ là một...người bạn cũ!" Anh nói xong định quay người tính bỏ đi, thấy bộ dạng của anh như vậy, khuôn mặt tôi chợt tối sầm lại.

Tôi luôn có cảm giác anh đang dấu tôi điều gì đó rất quan trọng, ngày lúc này tôi phải làm sáng tỏ mọi khúc mắc trong lòng.

" Chúng ta đã từng quen nhau trong quá khứ phải không?" Tôi cất tiếng nói, câu nói đó của tôi khiến cho bước chân của anh khựng lại. Mọi thứ rơi vào tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng gió rít lên từng hồi.

" Em muốn nói về chuyện gì?" Anh không hề quay đầu lại nhìn tôi, giống như anh không muốn tôi trông thấy nét mặt của anh ngay

lúc này.

" Lần đầu gặp anh, em đã có cảm giác rất quen thuộc, và còn...tại sao anh biết em tên là Thùy An? Ngay lần đầu gặp anh đã gọi tên em!"

Một lần nữa không gian lại rơi vào yên tĩnh, tôi hít một hơi thật sâu để chờ đợi câu trả lời từ anh, bỗng nhiên anh quay người lại nhìn tôi rồi lao về phía tôi như một con thú, anh đẩy tôi ngã xuống nền đất rất là mạnh, trong lúc vẫn còn đang bị cơn đau sau cú ngã làm cho choáng váng thì tôi đã bị anh đè lên người.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 14

Tôi bất ngờ chùng mắt nhìn người con trai đang đề lên mình, hơi thở anh dồn dập gấp gáp, ánh mắt sắc lẹm nhìn chăm chăm vào tôi.

Anh run rẩy đưa bàn tay đặt lên cổ tôi, dường như anh ta đang muốn một tay xiết chặt lấy cổ của tôi.

Mặc cho tôi cố gắng dẫy giụa kháng cự, anh ta vẫn nhất mực ghi chặt lấy cơ thể tôi lại khiến cho tôi càng không thể cựa quây. Bỗng nhiên tôi thấy phần cổ của mình nóng rát như bị lửa thiêu đốt, dấu bàn tay màu đen in trên cổ tôi chợt biến mất như chưa từng tồn tại.

Anh khẽ buông lỏng tay rồi đứng dậy, tôi cũng gắng gượng ngồi dậy ngay sau khi anh đã thả tôi ra, toàn thân tôi như bị nứt ra thành nhiều mảnh, thật sự là rất đau sau cú ngã trời giáng đó nhưng cảm giác khó chịu nhất vẫn là chiếc cổ đang nóng ran lên của mình.

" Anh...vừa làm cái gì vậy?" Tôi nhú mày nhìn anh, mọi hành động của anh luôn bí ẩn khiến cho tôi cảm thấy khó hiểu.

" Có lẽ em đã hoàn toàn quên rồi!" Anh đút hai tay vào túi quần xong đưa mắt nhìn tôi, ánh mắt chất chứa nhiều tâm sự.

" Quên điều gì? Anh đang nói về vấn đề gì vậy?" Tôi rơi vào trạng thái mơ hồ, một câu một chữ anh nói đều mang một hàm ý sâu xa đến khó hiểu.

" Em quên đi quá khứ đó có thể là một điều tốt!"

" Một câu anh nói, em nghe cũng không hiểu. Quá khứ gì? Em đã quên chuyện gì quá khứ, tại sao em lại không nhớ?" Tôi ôm đầu đầy trật vật, nỗi hoang mang đang dần bao bọc lấy tâm trí của tôi.

Chợt tôi cảm nhận được một luồng hơi ấm đang bao bọc lấy thân thể của mình. Anh đang đưa tay ôm chặt lấy tôi, trái tim tôi bỗng đập loạn nhịp, gương mặt đỏ bừng đầy vẻ ngượng ngùng.

Cảm giác này, nó thật ấm áp và an toàn, giống như dù cho có bất cứ điều gì xảy ra anh cũng sẽ che chở cho tôi đến phút cuối cùng.

" Anh xin lỗi, anh xin lỗi!" Anh luôn miệng nói xin lỗi, mỗi câu nói anh lại càng ôm chặt tôi hơn, dường như sợ sẽ đánh mất tôi nếu anh buông lỏng tay.

" Tại sao anh phải xin lỗi em?"

" Lẽ ra anh nên bảo vệ em, lẽ ra không nên đẩy em đến bước đường này!"

Câu chuyện bắt đầu vào 2 năm trước:

Tôi đang ngồi học bài ngay bên cạnh cửa sổ, tư thế vắn vẹo vì phải ngồi quá lâu, tôi bắt đầu nằm dài ra bàn học đầy mệt mỏi.

Đồng bài tập mà cô giáo dao đúng là sắp hại chết tôi rồi, đang trong lúc chán nản thì bỗng nhiên tôi thấy căn nhà đối diện có người chuyển tới.

Tôi cảm thấy kỳ lạ chính là ngôi nhà đối diện đã từ rất lâu rồi không có người ở, nay lại có người chuyển đến nên tạo cho tôi cảm giác có chút hiếu kỳ.

Vứt bỏ sách vở qua một bên, tôi chậm rãi bước ra bên ngoài sân và nhìn sang ngôi nhà bên cạnh.

Điều làm tôi chú ý chính là chủ mới của căn nhà đó lại là một chàng thư sinh, anh ta nhìn rất đẹp trai, nét đẹp đó khiến tôi phải ngẩn người ngắm nhìn.

Bỗng anh ta quay mặt về hướng tôi đang đứng, theo phản xạ tôi ngượng ngùng cúi xuống núp đằng sau bức tường. Nhưng rồi chợt nghĩ lại mình có làm gì sai trái đâu mà phải trốn, tôi hít một hơi thật sâu để lấy dũng khí rồi đứng lên nhìn về phía anh ta nhưng khi vừa ngẩng mặt lên thì không thấy bóng dáng người con trai đó đâu nữa, nghĩ là anh ta đã bước vào trong nhà nên tôi luyến tiếc cố nhón cao chân để nhìn vào trong ngôi nhà đối diện.

Tối hôm đó, sau khi gia đình tôi ăn cơm tối xong cũng đã 20h30, mẹ tôi đang gọt táo chợt quay qua hỏi tôi:

" Nhà bên cạnh có người mới chuyển tới hả con?"

" Dạ, là một anh đẹp trai lắm đó mẹ!" Tôi đưa miếng táo vào miệng vừa nhai vừa nói.

" Cái con bé này, mới tí tuổi mà đã để ý đến vẻ ngoài của con trai rồi!" Mẹ tôi đưa tay cốc đầu tôi một cái xong gần nhẹ giọng.

" Ui za, đau quá mẹ ơi!" Tôi nhăn mặt ôm lấy đầu của mình rồi bĩu môi nói.

" Mà căn nhà đó có...thứ đó mà cũng có người ở sao?" Ba tôi lật từng trang báo nói, tuyệt nhiên không rời mắt khỏi các con chữ trên mặt báo.

" Ba nói thứ đó là thứ gì vậy ba?" Tôi thắc mắc nhìn ba bằng cặp mắt dò xét.

" Thì là Ma đó!" Ba buông tờ báo xuống, quay qua nhìn tôi rồi nhấn mạnh chữ "ma" làm cho tôi dựng hết cả tóc gáy.

" Cái anh này, sao lại chọc con bé như vậy. Con đừng nghe ba của con nói bậy!" Mẹ tôi khẽ liếc nhẹ ba tôi một cái xong quay qua nhìn tôi trấn an.

Mặc dù mẹ đã nói như vậy nhưng tôi cũng có chút bất an, thật ra tôi cũng có nghe tụi trong xóm đồn thổi rằng ngôi nhà đó bị ma ám nhưng tôi chỉ nghĩ đơn giản là tụi nó bịa chuyện để hù tôi mà thôi, nhưng giờ đến ba cũng nói vậy thì tôi cũng bắt đầu cảm thấy hơi sợ.

Trong lúc đang mãi chìm đắm trong suy nghĩ thì tôi bị tiếng nói của mẹ làm cho bừng tỉnh:

" Con mang ít táo sang cho hàng xóm mới đi, để tạo mối quan hệ!"

" Hả...sao lại là con? Hay ba mang sang đi, con không qua đó đâu!" Tôi vội co rút người lại ngồi yên phận trên ghế.

" Anh thấy chưa, tại anh dọa nên con bé sợ mất hồn vía rồi đó!" Mẹ tôi bắt đầu quay qua trách móc ba tôi, thấy tình hình bắt đầu có chút bất ổn, tôi quyết định đánh nhanh rút gọn. Vội cầm lấy bịch táo đang để trên bàn xong nhanh chóng chạy mất dạng.

" Tôi muợn rồi mà còn bắt mình đem đồ qua căn nhà ma đó, mẹ đúng là ác mà!" Tôi vừa nhìn bạch tảo vừa lẩm bẩm trong miệng, đang đi thì tôi bỗng có cảm giác ai đó đang đi ở phía đằng sau, tôi vội quay người lại nhưng lại không hề thấy ai.

Tôi nghĩ do mình đang bị câu nói của ba dọa nên tiếp tục quay đầu bước tiếp, đi được hai bước thì một lần nữa tôi có cảm giác ai đó đang nhìn mình từ phía sau. Tôi từ từ quay đầu lại và thấy ở đằng xa có một bà lão đang bước tới, hình dáng bà lão khá mờ ảo nên tôi phải nheo mắt để nhìn cho rõ.

Bà lão đó bị gù lưng, đi đứng rất chậm rãi, đầu của bà ta luôn cúi xuống giống như để dò đường đi.

Bỗng nhiên bà ta dừng lại, tôi vẫn chăm chú nhìn bà lão đó xem bà ta đang tính làm gì thì bỗng nhiên bà ta ngẩng mặt lên nhìn về phía tôi, sống lưng tôi chợt lạnh buốt khi thấy gương mặt của bà ta trắng nhợt, hốc mắt đen ngòm không thấy tròng mắt. Bà ta bắt đầu bước nhanh về phía tôi, càng lúc càng nhanh, trong đầu tôi hiện lên câu chạy đi nhưng đôi chân dường như mềm nhũn ra không thể di chuyển.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm Nghiên Hy
dtv-ebook.com

Chương 15

Đôi chân của tôi dường như mềm nhũn không thể bỏ chạy vào lúc này. Trong lòng vẫn luôn thúc giục mình phải chạy, chạy thật nhanh nhưng cơ thể lại không di chuyển theo ý muốn.

Trong cơn hoảng loạn tôi không biết mình sẽ phải làm gì, bất chợt tôi cảm nhận được một luồng hơi ấm từ sau lưng, một vòng tay lớn ôm chặt lấy tôi từ phía sau, cùng lúc đó có thanh âm trầm ấm vang vất bên tai tôi:

" Nhắm mắt lại." Không hiểu sao trong lúc nguy nan nhất, tôi lại làm theo giọng nói đó.

Tôi khẽ nhắm mắt lại, mọi thứ trước mắt dần chìm vào bóng tối. Sau đó tôi không hề biết chuyện gì đang diễn ra, nhưng phảng phất trong tiếng gió rít tôi nghe thấy tiếng gào khóc ai oán, cơ thể tôi run rẩy vì sợ hãi, dường như biết tôi đang sợ nên vòng tay đang ôm tôi càng siết chặt hơn để trấn an tinh thần.

Vài phút phút trôi qua, tôi không còn nghe thấy bất kỳ một âm thanh nào khác. Cánh tay đang ôm tôi cũng dần rời lỏng rồi buông ra, rời xa hơi ấm đó tôi có chút hụt hẫng trong lòng, từ từ xoay người lại nhìn người đang đứng ở phía sau lưng, tôi bất ngờ khi trông thấy người vừa ôm mình chính là anh trai mới chuyển đến ngôi nhà bị đồn là ma ám.

" Trời đã tối em còn ra ngoài làm gì, để những thứ không sạch sẽ ám thì không tốt cho em đâu." Anh đút hai tay vào túi quần, lạnh giọng nói. Mặc dù thái độ của anh ta có chút hờ hững nhưng tại sao trong từng câu anh nói ra tôi lại cảm thấy có vài phần quan tâm.

" Mẹ...mẹ em nói em....mang táo qua cho anh. À nhà em ngay bên cạnh nhà anh đó." Tôi lúng túng đưa bạch táo ra trước mặt anh xong lại chỉ về phía ngôi nhà của mình.

" Cảm ơn." Anh chỉ đáp ngắn gọn hai từ rồi cầm lấy bạch táo bỏ đi.

Trong lúc tôi còn đang ngơ ngác nhìn theo bóng lưng của anh thì đột nhiên bước chân của anh dừng lại, giọng nói anh cất lên làm cho tôi chú ý lắng nghe từng chữ:

" Có mệnh âm dương thì nên đừng ra ngoài vào ban đêm và cũng đừng tới những nơi có âm khí nặng."

" Dạ?!" Mặc dù tôi nghe rõ những câu mà anh nói, nhưng lại không hề hiểu hàm ý trong câu nói đó.

" Mau về đi." Anh ta nói xong tiếp bước bỏ đi xa dần, tôi chỉ biết thẫn thờ nhìn theo.

" Đúng là con người kỳ lạ." Tôi nhíu mày lắm lắm rồi quay lưng đi về hướng ngược lại.

Tối hôm đó tôi cứ chần chọc mãi không thể ngủ, đôi mắt luôn nhìn chăm chăm lên trần nhà trống rỗng. Trong đầu vẫn bị ám ảnh bởi câu nói của người con trai đó, bỗng nhiên chuông báo tin nhắn

vang lên làm cho tôi giật mình, đưa tay cầm lấy điện thoại ở dưới gối rồi gạt mở tin nhắn.

Thì ra người nhắn tin cho tôi là nhỏ Vy, người bạn thân chí cốt của tôi:

" Ê, ngủ chưa mà?" Dòng tin nhắn mà nhỏ gửi cho tôi.

" Chưa, tao không ngủ được!" Sau khi đọc xong dòng tin thì tôi cũng nhanh tay nhắn rồi gửi lại.

" Lại tương tự anh nào hả?"

" Không, làm gì có anh nào!"

" Vậy điều gì đã làm cho bà cô của tôi mất ngủ vậy?"

Tôi chợt bật cười khi đọc được dòng tin nhắn này, nhỏ luôn than phiền rằng tôi nói nhiều như một bà cô vậy nên nhỏ luôn gọi tôi là bà cô hoặc bà thím.

" Mà có biết gì về mệnh âm dương không?"

" Mệnh âm dương hả? Tao có thấy ở trong mấy bộ phim ma đó, mà sao mà hỏi vậy?"

" Mà mệnh âm dương là sao? Tao không hiểu thứ đó là gì?"

" Theo như tao biết thì mệnh âm dương là người sở hữu một nửa sinh mệnh thuộc về âm giới, người nắm giữ mệnh này cũng có thể nhìn thấy những....thứ đó!"

" Thứ đó...? Ý mà là ma đó hả?"

" Đúng rồi, mà sao hôm nay mày lại có hứng thú với ba cái thứ tâm linh vậy?"

" À thôi không có gì, thôi mày đi ngủ đi, mai gặp nhau ở trường nhé!"

" Ok, chúc bà thím ngủ ngon!"

Sau khi trò chuyện với nhỏ xong tôi liền tắt máy, rồi lại tiếp tục suy nghĩ về anh.

" Mệnh âm dương? Không lẽ ẩn ý trong câu nói của anh ta chính là mình có mệnhâm dương? Không thể nào." Cứ như vậy tôi vừa lẩm bẩm nói chuyện một mình, vừa nhìn lên trần nhà. Nếu như để người khác nhìn thấy tình trạng của tôi bây giờ thì chắc chắn sẽ nghĩ tôi đang bị ma nhập khi cứ thì thào nói chuyện một mình.

Vài phút sau tôi bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, đôi mắt nặng trĩu dần khép lại, tôi bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

12 giờ đêm, tại ngôi nhà bị đồn ma ám. Anh đứng giữa nhà, tay cầm một con búp bê nhựa, trên đầu của con búp bê bị có một lá bùa màu vàng với dòng chữ khó hiểu.

Đôi mắt của anh sắc lạnh, dùng tay từ từ gỡ lá bùa trên đầu của con búp bê xuống:

" Mau ra đây đi." Anh cất giọng nói lạnh lẽo đôi mắt vẫn nhìn vào con búp bê đang cầm trên tay.

Vài giây sau con búp bê bỗng run lên bần bật, đôi mắt nhựa chớp liên hồi, nếu ai mà yếu bóng vía thì chắc cũng sẽ đứng tim khi thấy

cảnh này. Một lúc sau con búp bê không còn cử động nữa, bỗng bóng ma của bà cụ lúc tối xuất hiện.

" Tại sao bà chết rồi mà không đi đầu thai, lại lảng vảng ở trên dương thế hù dọa người khác?" Anh đặt con búp bê lên chiếc bàn cạnh đó rồi nhìn oan hồn của bà cụ.

" Tôi...chết....không....cam....tâm." Oan hồn của bà cụ không mở miệng nói nhưng giọng nói lại văng vát trong không gian từ một thế giới khác.

" Con người sinh, lão, bệnh, tử. Sống hay chết đã được định đoạt, sao lại còn luyến tiếc trần thế?"

" Tôi...chết...không...một...ai...hay...biết.
Tôi....còn...chưa...được...gặp...cháu...nội."

Sau câu nói của bà lão chính là tiếng khóc ai oán, thê lương, nghe đến não lòng.

" Bà đã chết bao lâu rồi? Tại sao không một ai hay biết?"

Bà lão không trả lời, khung cảnh xung quanh dần chờn nên thật yên tĩnh. Linh hồn của bà lão cứ mờ dần rồi nhanh chóng biến mất:

" Khoan đã, bà không được ra ngoài." Anh chưa kịp nói hết câu thì bà cụ đã biến mất.

Nếu như không mau dẫn bà cụ đi đường âm lộ tới cửa âm phủ thì chắc chắn bà cụ sẽ lang thang trở thành oan hồn quỷ dại, không thể siêu thoát.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 16

Trong giấc mơ, tôi thấy mình lạc vào một khu rừng rậm rạp cây cối, khung cảnh xung quanh âm u và xuất hiện sương mù dày đặc.

Tôi cứ đi mãi, đi mãi để tìm lối ra nhưng dường như tôi càng đi thì càng vào sâu trong rừng hơn. Mặc dù tôi đã sớm ý thức được rằng đây chỉ là một giấc mơ nhưng tại sao vẫn cảm thấy nó rất chân thật và tôi cũng không thể khiến cho mình tỉnh dậy.

Không cho phép bản thân được nghỉ ngơi, tôi vẫn tiếp tục đi tìm lối ra khỏi khu rừng kỳ quái này.

Đang đi thì đột nhiên tôi dừng lại, cả cơ thể dường như bị tê cứng hoàn toàn. Tôi cảm nhận được có ai đó đứng ở ngay sau lưng mình, nhưng tôi lại không thể di chuyển hay quay đầu lại nhìn.

Mọi chuyện xảy đến với tôi thật kỳ lạ, rõ ràng đây chỉ là một giấc mơ, vậy tại sao mọi thứ lại giống thật đến mức đáng sợ như vậy?

Bỗng có bàn tay lạnh như băng đặt lên vai tôi, trên trán tôi bắt đầu lấm tấm bài giọt mồ hôi lạnh, rồi một gương mặt đột ngột xuất hiện ở sau lưng với khoảng cách rất gần, đó chính là gương mặt nhăn nheo của bà lão, cặp mắt của bà ta sâu đen không thấy tròng, gương mặt trắng bệch trông rất đáng sợ.

" Nam....mô...a...di...đà...phật, lạy chúa...Jesus..!" Do quá sợ hãi nên tôi luôn miệng lẩm bẩm cầu nguyện, có bao nhiêu thánh thần

đều gọi ra hết, đến bản thân tôi còn không biết mình đang nói cái gì nữa.

" Hãy...giúp...tôi..." Đang khấn vái cầu nguyện thì bỗng dưng tôi nghe thấy có một giọng nói văng vắt trong không gian, thanh âm lạnh lẽo đến từ một thế giới khác.

" Muốn...tôi giúp thì cứ...nói, đừng dọa tôi mà..." Tôi nhắm chặt mắt lại run rẩy sợ hãi nói, ngay lúc này tôi còn không biết đây là mơ hay là thật nữa.

Vài giây sau mọi thứ rơi vào tĩnh lặng, ngoài tiếng gió thổi ra thì tôi không còn nghe thấy bất kỳ tiếng động nào nữa. Nghĩ mọi chuyện đã ổn, tôi mới từ từ mở mắt và đập vào ngay trước mắt tôi chính là gương mặt tái nhợt đầy ma quái của bà cụ lúc tối tôi mới gặp.

" Aaaaaaaa....." Tôi la hét thất thanh và bừng tỉnh giấc ngồi bật dậy. Ánh sáng của mặt trời chiếu xuống khiến cho tôi chói mắt, phải đợi vài phút sau tôi mới thích ứng được ánh nắng của sáng sớm, ngơ ngác đảo mắt nhìn xung quanh, nơi tôi đang nằm không phải phòng ngủ của tôi, cũng không phải nhà của tôi, nơi này là trong sân của một ngôi nhà lạ. Ngôi nhà cấp 4 cũ kỹ nhưng lại có một khoảng sân rộng với nhiều cây cối.

Không biết bằng cách nào mà tôi đã đi từ nhà của mình đến ngôi nhà lạ này, trong đầu tôi không hề có một khái niệm gì, khẽ liếc mắt nhìn xuống đôi chân thì thấy đôi chân của mình dính đầy bùn đất và còn bị chầy xước, giống như tôi đã đi bộ cả một đoạn đường dài với đôi chân trần này vậy. Trên người tôi vẫn mặc nguyên bộ đồ ngủ lúc tối.

Mặc dù đầu óc vẫn còn khá mơ hồ chưa biết chuyện gì vừa xảy ra với mình, tôi bán sống bán chết chạy lại chiếc cổng sắt lớn cũ kỹ gỉ sét, nhưng chiếc cổng đã bị khoá từ bên trong và không hề có một dấu hiệu gì cho thấy ổ khoá đã bị mở.

Mọi thứ càng lúc càng mơ hồ, tại sao tôi có thể vào trong ngôi nhà này khi cổng đã bị khoá trái? Và tại sao tôi lại có thể đi đến đây trong khi tôi không hề nhớ bất cứ chuyện gì? Không lẽ tôi bị bệnh mộng du mà chính bản thân mình cũng không biết?

Vội dẹp bỏ mớ suy nghĩ đó ra khỏi đầu, bây giờ việc quang trọng hơn cả chính là phải tìm cách ra khỏi ngôi nhà này. Ngoài chiếc cổng chính đã bị khoá thì xung quanh bốn bề đều là tường cao với tấm rào thép gai.

Tôi liếc mắt nhìn xung quanh, đúng là không có lối đi nào khác ngoài chiếc cổng lớn này, nhưng với một đứa có chiều cao khiêm tốn như tôi thì việc chèo qua cánh cổng là một điều bất khả thi.

Tôi đang phải vắt óc ra suy nghĩ xem làm sao mới có thể ra khỏi đây thì đột nhiên cánh cửa chính của căn nhà cấp 4 hé mở. Một cơn gió lạ thổi qua khiến lá cây khẽ kêu xào xạc, tiếng quạ kêu liên hồi càng làm tăng thêm phần u ám cho căn nhà.

Tôi khẽ nuốt một ngụm nước miếng, cả cơ thể run lên một cách mất kiểm soát, tôi cảm thấy rất sợ, một nỗi sợ vô hình mà tôi không thể diễn tả bằng lời. Mặc dù trong lòng thúc giục đừng có lại gần ngôi nhà đó, nhưng sự tò mò cứ điều khiển tâm trí tôi.

Tôi bắt đầu tiến từng bước thận trọng lại gần căn nhà, càng tiến lại gần tôi càng cảm nhận được không khí lạnh lẽo rợn người. Khi bước gần đến cánh cửa chính dẫn vào bên trong nhà.

Tôi lưỡng lự một lúc rồi quyết định đẩy cánh cửa chính ra, tiếng kẽo kẹt vang lên làm cho tôi rùng mình, tôi cảm thấy không khí xung quanh giống như trong bộ phim kinh dị, phải nói đúng hơn là đáng sợ hơn trong phim, luôn có cảm giác buồn chồn, lo lắng khó tả hiện hữu trong lòng tôi.

Khi cánh cửa được đẩy ra, tôi mới từ từ từng bước tiến vào trong ngôi nhà, bên trong căn nhà có rất nhiều vật dụng bám đầy bụi bẩn, có lẽ ngôi nhà này đã bị bỏ hoang khá lâu rồi, nên mới có lớp bụi dày như vậy.

Tôi càng lúc càng tiến vào sâu trong căn nhà, đi lại gần chiếc bàn gỗ đơn sơ thì thấy đĩa thức ăn thừa vẫn để trên bàn, do quá lâu nên thức ăn đã bị mốc và còn có vài con gián đang bò trên bàn.

Chợt tôi ngửi thấy một mùi hôi thối khó chịu bốc lên, tôi bịt mũi lại đảo mắt nhìn xung quanh xem mùi hôi đó xuất phát từ đâu, rồi tầm mắt dừng lại ở bên trong buồng, có thể đó là buồng ngủ.

Tôi tiếp tục bước nhẹ nhàng lại gần buồng ngủ, càng lại gần thì mùi hôi thối càng nồng nặc, tôi đưa tay vén tấm vải che cửa buồng ngủ sang một bên thì kinh hãi khi thấy cảnh tượng trước mắt. Tôi run rẩy ngồi khụy xuống nền nhà lạnh ngắt, ngay trước mắt tôi chính là một xác chết đang trong thời kỳ phân hủy nặng, dòi bọ, gián đều bò lúc nhúc bên trong xác chết bị thối rữa.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 17

Tôi ngồi khụy xuống sàn nhà, đôi mắt mở to đầy kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt. Xác chết bị thổi rửa nghiêm trọng, xung quanh là những con gián và dòi bọ bò lúc nhúc, nhìn cảnh tượng ám ảnh đến mức buồn nôn.

Tôi vội vã chạy ra khỏi ngôi nhà đó rồi nôn bán sống bán chết, hình ảnh xác chết luôn lởn vởn trong đầu và còn cả cái mùi hôi thối đó khiến cho tôi muốn nôn ra toàn bộ những gì có trong bụng của mình lúc này.

"Này cô bé, cháu làm gì trong căn nhà đó vậy?" Trong cơn bàng hoàng thì tôi nghe thấy tiếng nói từ bên ngoài cổng lớn. Theo phản xạ tôi ngược mắt lên nhìn và thấy một người phụ nữ trung tuổi đang nhìn về phía tôi bằng ánh mắt hoài nghi.

"Cứu...cứu với...có...người...chết!!!" Tôi đi thật nhanh lại gần cổng rồi gấp gáp nói không thành lời.

30 phút sau cảnh sát tới, người dân ở xung quanh đó cũng kéo đến xem rất đông, họ xì xầm bàn tán đủ điều về ngôi nhà đã xảy ra vụ án chết người này.

"Tại sao cháu lại có mặt ở hiện trường?" Một viên cảnh sát dùng cặp mắt sắc lạnh để thẩm vấn tôi.

"Cháu không biết." Tôi cúi gằm mặt xuống, hai bàn tay xiết chặt lại với nhau tỏ ra lúng túng trước câu hỏi đó. Tại vì chính bản thân tôi cũng không thể lý giải được việc tại sao mình có mặt ở đây.

"Tôi khuyên cháu nên thành khẩn khai báo." Viên cảnh sát vẫn tiếp tục tra hỏi, giọng nói đanh thép đầy uy lực đến bức người.

"Thật sự cháu không biết, khi tỉnh lại thì cháu đã thấy mình nằm trong sân của ngôi nhà này rồi, cháu cũng không biết tại sao mình lại có thể đi đến tận đây."

"Ý cháu muốn nói là cháu mắc bệnh mộng du nên không ý thức được việc mình đang làm?"

"Chú đang nghi ngờ cháu là hung thủ giết người sao? Thật sự cháu không biết gì hết." Tôi kích động hét lớn, phải chứng kiến cảnh tượng kinh khủng đó đã làm tôi rơi vào trạng thái mất kiểm soát, trong đầu tôi bây giờ là một mớ suy nghĩ hỗn độn và mơ hồ không hồi kết.

"Cháu bình tĩnh, chúng tôi chỉ muốn làm sáng tỏ mọi việc mà thôi."

Khi nghe như vậy tôi mới bình tĩnh được một chút, đôi mắt vô hồn nhìn ra bên ngoài sân lớn. Cùng lúc đó một viên cảnh sát khác khoác trên mình chiếc áo trắng pháp y tiến lại gần.

"Báo cáo, tôi tìm được nguyên nhân tử vong của nạn nhân là do suy tim. Không hề có lực tác động từ bên ngoài."

"Ừm tôi biết rồi." Viên cảnh sát đang thăm vấn tôi cầm lấy bản báo cáo của pháp y rồi đọc một lượt không rời mắt.

Nạn nhân tên là Lê Thị Năm, 78 tuổi và hiện đang sinh sống một mình.

" Đã liên hệ được với người nhà chưa?" Viên cảnh sát đóng bản báo cáo lại rồi quay qua hỏi một cảnh sát khác gần đó.

" Vẫn chưa liên lạc được, còn người nhà của cô bé này nói sẽ tới đón cô bé ngay."

Trong lúc hai viên cảnh sát đang trao đổi thì tôi nhìn thấy thấp thoáng hình dáng quen thuộc trong dòng người hiếu kỳ đang đứng bên ngoài kia. Đó chính là anh chàng hàng xóm mà tôi đã gặp tối hôm qua, nhưng tại sao anh ta lại xuất hiện ở đây thì tôi không biết.

" Thuỳ An!" Mãi chăm chú nhìn về phía anh vừa rời đi mà tôi không chú ý tới ba mẹ vừa đến tìm tôi.

" Ba, mẹ!" Tôi thoáng bất ngờ khi nhìn thấy hai người thân quen rời nhanh trong chạy lại ôm chặt lấy mẹ không rời, tôi mệt lắm, giờ chỉ muốn nằm trong lòng mẹ và ngủ một giấc.

" Nghe cảnh sát gọi mà ba mẹ lo quá, tại sao con lại ở đây vậy hả?" Ba khẽ xoa đầu tôi trấn an tinh thần.

" Con cũng không biết tại sao mình lại ở đây nữa!" Giọng nói của tôi nhỏ dần đầy suy tư, đó vẫn luôn là một câu hỏi mà tôi chưa hề có lời giải đáp.

Đúng lúc đó xác của bà lão được đội dọn hiện trường khiêng ra, không biết là do trùng hợp hay có điềm báo mà một nhân viên dọn hiện trường đã bị trượt tay, khiến cho xác chết rơi ra ngoài trước sự bàng hoàng của nhiều người có mặt ở đó. Điều đáng sợ chính là

đầu của cái xác quay về hướng tôi đang đứng, như đang muốn nói với tôi điều gì đó.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 18

Tôi kinh sợ khi nhìn vào xác của bà lão đang nằm trên nền đất, khuôn mặt bị tróc từng mảng da, lộ cả hộp xương sọ của bà ấy hướng về phía tôi đang đứng, tay chân tôi chột cứng đờ, đôi mắt nhìn chăm chú vào hốc mắt sâu hun hút của bộ xương sọ. Chột bên tai tôi có một giọng nói thiều thào, lạnh lẽo như vọng lại từ một thế giới u linh:

" Ta...sẽ...tới..."

Giọng nói nhẹ nhàng hoà vào cơn gió lạnh thổi ngang qua khiến cho sống lưng tôi lạnh buốt. Bỗng nhiên đầu óc của tôi choáng váng, đôi mắt tôi sầm lại và ngất lịm dần đi.

" Thuỳ An, Thuỳ An!" Trước lúc rơi vào trạng thái vô thức, tôi chỉ kịp nghe thấy giọng nói đầu lo lắng của ba mẹ gọi tên mình.

Tại bệnh viện thành phố, tôi đang ngồi co ro ở trên chiếc giường bệnh được trải ga trắng toát, cả người chùng mền kín mít, chỉ để lộ cái đầu thò ra bên ngoài. Cho đến lúc này tôi vẫn còn run rẩy sợ hãi khi nghĩ về xác chết của bà lão đó, có lẽ suốt phần đời còn lại tôi sẽ không xem thêm bất kỳ một bộ phim kinh dị nào nữa.

" Mà vẫn còn sợ hả?" Nhỏ Vy ngồi bên cạnh giường bệnh của tôi thắc mắc hỏi.

" Mày thử gặp xác chết cùng với đám gián và dòi bọ vây quanh xem có sợ không!" Tôi liếc xéo nhỏ rồi trả lời trong hậm hực.

" Mà sao mày đến được ngôi nhà đó hay vậy, tao nghe mẹ mày nói là nhà mày với ngôi nhà đó cách nhau 5km, vậy mà mày có thể đi bộ bằng chân trần tới đó. Đúng là hay thật ha!"

" Đến tao còn không biết tao tới đó bằng cách nào, giờ thì chân tao bắt đầu cảm thấy đau rồi đó!" Tôi ngồi xót thương cho đôi chân của mình, bây giờ đôi chân của tôi bắt đầu đau nhức không thể đi lại bình thường được, đúng là một ngày xui xẻo mà.

" Mày không biết mày tới đó bằng cách nào? Hay là....!" Nói tới đây bỗng nhỏ dừng lại, khuôn mặt tỏ ra đầy do dự.

" Hay là gì?"

" Hay là....mày bị ma dất?"

Sau câu nói của nhỏ là tiếng hét thất thanh của một người phụ nữ, cả tôi và nhỏ đều giật mình nhìn ra phía cửa phòng bệnh xem tiếng hét đó xuất phát từ đâu.

Cùng lúc đó, một chiếc giường được đẩy ngang qua cửa phòng bệnh của tôi, trên chiếc giường đẩy là người phụ nữ đang la hét đầy đau đớn, bỗng người phụ nữ đó quay mặt nhìn vào phòng bệnh của tôi bằng cặp mắt trợn trừng đầy đáng sợ. Trong khoảnh khắc nhìn thấy cặp mắt của người phụ nữ đó, tôi lại liên tưởng đến khuôn mặt xương sọ của bà lão.

Sau khi người phụ nữ đó được đẩy đi khỏi, nhỏ mới thở phào nhẹ nhõm, còn tôi thì ngồi bất động trên giường, gương mặt không dấu nổi vẻ hoang mang.

" Thuỳ An, Thuỳ An!" Nhỏ thấy tôi im lặng, mắt luôn nhìn chăm chú về hướng cửa phòng bệnh, nơi mà người phụ nữ lạ kia được đưa ngang qua.

" Thuỳ An, mày sao vậy?"

" Hả, tao làm sao?" Vài giây sau tôi mới định thần lại được và mặt ngơ ngác hỏi lại nhỏ.

" Mày thấy mệt ở đâu hả? Sao mặt xanh xao quá vậy, đã thế còn toát nhiều mồ hôi nữa!" Nhỏ lo lắng đứng dậy sờ trán tôi xong nhăn mặt nói liên hồi.

" Không...tao không sao!" Tôi vội lảng tránh khỏi cặp mắt dò xét của nhỏ, chột trong lòng trỗi dậy một nỗi bất man khó tả.

" À, chột tao nhớ ra việc này!" Bỗng nhỏ à lên một tiếng khiến cho tôi giật thót mình.

" Mày nhớ ra cái gì?"

" Hình như hôm nay là rằm tháng 7!"

Câu nói của nhỏ Vy làm cho tôi đứng hình, không khí xung quanh căn phòng bệnh chột im lặng, im lặng đến nỗi tôi còn có thể nghe thấy tiếng nhịp tim của mình đập liên hồi.

Không khí đang trong trạng thái căng thẳng thì tiếng chuông điện thoại của nhỏ Vy vang lên phá tan bầu không khí nặng nề.

" Alo, con nghe mẹ!"

""

" Dạ con biết rồi, con về liền!"

Sau khi nghe điện thoại xong nhỏ liền cúp máy rồi nhìn tôi nói:

" Tao phải về rồi, hôm nay nhà tao cúng rằm nên phải về phụ giúp. Mà ở đây một mình có được không?"

" Ủm, mà bạn thì cứ về đi, lát nữa mẹ tao sẽ vào!" Tôi nở một nụ cười gượng nhìn nhỏ, mặc dù rất muốn giữ nhỏ ở lại để nói chuyện cho bớt sự tĩnh lặng, nhưng gia đình nhỏ có việc thì cũng không thể giữ được.

" Vậy tao về nha, mà nghỉ đi cho mau khỏe!" Nhỏ Vy nói xong xách chiếc balo chạy ra khỏi phòng bệnh rất là nhanh.

Ngay khi nhỏ vừa rời khỏi thì phòng bệnh một lần nữa rơi vào im lặng, cả căn phòng lớn có tới 5 chiếc giường bệnh nhưng chỉ có một mình tôi nằm tại đây nên không khí thật u ám, hiu quạnh. Tôi mong mẹ sẽ vào đây sớm để tôi nhanh chóng thoát khỏi cảm giác trống trải, lo lắng này.

Khẽ quay mặt lại nhìn về phía cửa sổ của phòng bệnh, hoàng hôn dần buông xuống, cả một vùng trời đỏ rực như máu. Cây bàng lớn bên ngoài cửa sổ trơ trụi lá và có vài con quạ bay đậu trên cành cây bàng, tôi có cảm giác cặp mắt của mấy con quạ đó cứ nhìn chằm chằm vào phòng bệnh của tôi qua cửa sổ. Có lẽ là do tôi suy nghĩ quá nhiều, tự mình dọa mình nhưng quả thật khi nhìn đàn quạ đó thì linh cảm chẳng lành của tôi càng mãnh liệt hơn.

Đang mãi chăm chú nhìn đàn quạ mà tôi không để ý đến có một bệnh nhân mới đang được y tá đẩy vào phòng của tôi. Bệnh nhân đó mặc bộ đồ của bệnh viện như bao nhiêu bệnh nhân khác, nhưng

điều kỳ lạ là cả gương mặt của người đó đều bị quấn bằng vải trắng xoá, không hề nhìn thấy mắt, mũi hay miệng.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm Nghiên Hy
dtv-ebook.com

Chương 19

Y tá đẩy chiếc xe lăn vào phòng bệnh của tôi, trên chiếc xe lăn là một người mặc đồ bệnh nhân như bao bệnh nhân khác, nhưng điều làm tôi chú ý hơn cả đó chính là gương mặt của người này được quấn băng vải trắng kín gương mặt, không thể thấy được mắt mũi và miệng.

Tôi có chút tò mò nên dõi theo từng cử chỉ của bệnh nhân mới vào, người đó được y tá đỡ lên chiếc giường bệnh bên ngoài cùng, cách tôi những 3 chiếc giường trống.

Sau khi đặt bệnh nhân nằm xuống thì y tá cũng đẩy chiếc xe lăn ra khỏi phòng, đôi mắt tôi vẫn luôn nhìn chăm chăm vào người mới vào, người đó nằm quay lưng lại nên tôi chỉ thấy được từ phía sau lưng.

Cả không gian phòng bệnh trở nên yên tĩnh đến rợn người, không biết có phải do tôi quá nhạy cảm hay không nhưng từ lúc bệnh nhân kia bước vào phòng là tôi có một cảm giác bất an lo lắng.

Tôi nhìn ra phía cửa sổ, cả bầu trời đang tối dần. Nhớ lại chuyện kinh dị sáng nay thì tôi bắt đầu cảm thấy sợ hãi bóng tối, cứ luôn cảm tưởng rằng khi trời tối thì những oan hồn vất vưởng ngoài kia sẽ đến tìm gặp mình.

Mãi suy nghĩ viển vông nên tôi không hề chú ý đến bệnh nhân đó nữa. Khoảng một lúc lâu sau thì tôi bắt đầu thấy đói bụng, nhìn đồng

hồ treo trên tường của phòng bệnh thì cũng đã 6 giờ 30 phút tối, vậy mà tôi vẫn chưa thấy mẹ đến, trong lòng bắt đầu cảm thấy lo lắng nên tôi luôn nhìn về phía cửa phòng bệnh.

Hết nhìn ra cửa phòng tôi lại liếc nhìn bệnh nhân mới vào phòng, từ lúc vào cho tới giờ người đó luôn chỉ nằm đúng một tư thế quay lưng về phía tôi, tưởng chừng như không muốn cho tôi nhìn thấy mặt. Nhưng mà gương mặt quần băng trắng thế kia thì làm sao mà nhìn thấy gương mặt được. Đúng là một con người thật kỳ lạ.

Bỗng tôi ngửi thấy một mùi hôi tanh phảng phất trong không khí, cái mùi đó tôi cảm thấy rất quen thuộc, nó giống như là mùi xác chết bị phân hủy của bà lão lúc sáng nay tôi chứng kiến. Nhưng tại sao trong bệnh viện đầy rẫy thuốc sát trùng mà lại có mùi ô uế này, càng lúc mùi càng nồng nặc khiến cho tôi cảm thấy buồn nôn.

Đảo mắt nhìn xung quanh căn phòng xem mùi đó phát ra từ đâu, chợt tầm mắt tôi dừng lại ở người bệnh nhân đang nằm kia. Tôi bắt đầu dần đo suy nghĩ, không lẽ mùi hôi thối này bốc ra từ người bệnh nhân kỳ lạ kia.

Cùng lúc đó tôi bị tiếng quạ kêu ở bên ngoài cửa sổ làm cho giật mình, tiếng quạ kêu vang lên inh ỏi khiến tôi bất giác nổi da gà. Không hiểu vì sao đám quạ đó lại kích động như vậy, tôi nhớ là mẹ tôi từng nói, mỗi khi quạ kêu ở đâu thì ở đó sẽ có người chết.

Bệnh viện là nơi có âm khí nhiều nhất, không thua gì nghĩa trang, nên việc đàn quạ bay đến làm tổ cũng không có gì bất ngờ, nhưng tại sao những con quạ đó cứ nhắm vào cửa sổ phòng bệnh của tôi mà kêu.

Trong lòng bất an như đang ngồi trên đồng lửa, chợt tôi cảm thấy sau gáy của mình lạnh buốt, cái lạnh từ gáy lan khắp cơ thể khiến tôi bất giác rùng mình. Tôi từ từ quay đầu lại nhìn về phía bệnh nhân kia, thì bất ngờ thấy người đó đã ngồi dậy từ lúc nào mà tôi cũng không hay biết.

Người đó ngồi trên giường quay lưng lại về phía tôi, không khí trong phòng trầm xuống, dường như có một áp lực vô hình nào đó đang áp bức tinh thần của tôi. Trong không gian yên tĩnh này tôi còn có thể nghe thấy tiếng quạt trần đang quay cùng với tiếng đập thình thịch của tim mình.

Không khí đang căng thẳng thì đột nhiên tôi bị tiếng chuông điện thoại của mình làm cho hoảng hồn. Vội với tay cầm lấy chiếc điện thoại ở gần đó rồi trượt để nghe:

" Alo mẹ ạ, sao bây giờ mẹ chưa tới vậy?" Tôi vừa nói vừa liếc mắt nhìn bệnh nhân đó, từ nãy tới giờ cũng đã vài phút trôi qua nhưng người đó vẫn ngồi yên vị trí đó, không hề nhúc nhích hay cử động dù chỉ là một động tác nhỏ.

" Mẹ xin lỗi con, giờ mẹ không thể tới bệnh viện được vì đột nhiên bà nội của con bị bệnh, cần có người chăm mà ba con lại đi trực ca đêm rồi. Cho nên....!" Từ đầu dây bên kia mẹ tôi nói nhỏ.

" Dạ...vậy mà cứ chăm bà nội đi, con không sao đâu!" Tôi mím chặt môi trả lời mẹ, thật ra tôi rất sợ, rất muốn mẹ tới đây với mình nhưng bà nội đã lớn tuổi, nay còn bị bệnh thì cần phải có người chăm sóc.

" Tiền mẹ có để ở bên dưới gối đó, nếu con có đói thì xuống căng tin của bệnh viện ăn nhé. Sáng mai mẹ sẽ vào viện sớm với con!"

" Dạ con biết rồi, mẹ cho con gửi lời hỏi thăm bà nhé!"

Sau khi nói chuyện với mẹ xong, tôi liền cúp máy trong huyệt hẫng, có lẽ đối với tôi đêm nay sẽ là một đêm dài ở trong bệnh viện.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 20

Sau khi cúp máy, tôi chợt thở dài đầy mệt mỏi, vậy là đêm nay tôi phải ở lại trong bệnh viện này với bạn cùng phòng là một bệnh nhân quái đản.

Nhắc tới bệnh nhân đó tôi mới bắt giác rung mình, khẽ liếc nhìn về phía giường của người bệnh nhân xong tôi lại bất ngờ khi thấy người đó đã nằm xuống giường từ lúc nào mà tôi không hay biết.

Tôi bất cảm thấy có điều gì đó không ổn với con người này, mọi hành động đều không phát ra một tiếng động nào. Tự nhiên có một người quán băng kín mặt, luôn hành động xuất quỷ nhập thần, quả thật là tôi có chút ớn lạnh.

Vội dẹp bỏ những suy nghĩ quái gở đó ra khỏi đầu, tôi ngược nhìn đồng hồ treo tường và thấy cũng đã khá muộn, bụng réo liên tục vì đói nên tôi quyết định sẽ đi ăn và không bận tâm đến bệnh nhân mới kia nữa.

Nghĩ là làm, tôi bước chân xuống giường rồi nhẹ nhàng đi về phía cửa chính, vừa đi tôi vừa ngó nhìn người bệnh nhân đang nằm trên giường để xác định rằng mình không làm phiền đến người đó.

Muốn đi ra bằng cửa chính thì phải đi ngang qua giường bệnh của bệnh nhân kia, khi gần đến cửa thì tôi khẽ quay đầu lại nhìn kỹ gương mặt đang quán băng trắng xoá, nhìn thế nào thì cũng không thể xác định được gương mặt vì băng quán quá kỹ càng không hé lộ

dù một chút. Tôi thắc mắc là tại sao người đó có thể thờ khi ngũ quan đều bị bịt kín như vậy?

Thắc mắc chán thì tôi lại lắc đầu tự mắng bản thân đã quá nhiều chuyện, tự dưng để ý đến người mà mình không hề quen biết. Tôi quyết định sẽ đi lấp đầy cái bụng trước đã, ma quỷ gì cũng tính sau, ăn mới có sức để chiến đấu với sự đáng sợ của bệnh viện vào ban đêm.

Sau khi tôi bước ra khỏi phòng bệnh thì thấy tâm lý của mình tốt hơn hẳn, chút bỏ được cảm giác bất an khi ở trong phòng bệnh. Vẫn là mùi thuốc sát trùng khó ngửi nhưng tôi thấy yên tâm hơn khi thấy bác sĩ, y tá và bệnh nhân qua lại.

Ở trong phòng bệnh kia tôi có cảm thấy mình như đang bị cô lập, không tiếng động, không người qua lại vì phòng bệnh của tôi là ở cuối dãy hành lang kế bên là phòng bệnh của các bệnh nhân bị cách ly nên thỉnh thoảng chỉ có vài y tá qua lại một cách vội vã.

Tại căng tin của bệnh viện, tôi ngồi ăn một tô cháo nóng trông rất ngon lành, giống như là đã bị bỏ đói 3 kiếp. Vừa ăn, vừa ngược nhìn dòng người ra vào bệnh viện, tôi thấy có nhiều bệnh nhân được người nhà chăm sóc cẩn thận, bỗng tôi cảm thấy tủi thân vì chỉ có một mình.

" Aaaaaaaa!!!!" Đang ăn thì đột nhiên tôi nghe thấy tiếng động lớn, kèm theo đó là tiếng hét thất thanh và cả những tiếng nói nhón nháo hoảng loạn.

Theo bản năng tò mò, tôi liền đứng dậy theo chân mọi người đi ra xem thử có chuyện gì, ở giữa sân đám đông vây quanh thành hình tròn rồi xì xầm bàn tán. Tôi cố lách qua đám đông để chen vào giữa và có lẽ đó là việc ngu ngốc nhất mà tôi làm, sau khi lách qua được đám đông nhờ thân hình nhỏ bé, chợt tôi khựng lại khi thấy cảnh tượng ngay trước mắt mình.

Trước mặt tôi chính là hình ảnh người nằm trên vũng máu, người đó mặc đồ bệnh nhân và điều làm tôi hoảng hốt nhất chính là gương mặt của người đang nằm đó được quấn băng vải trắng và bị máu nhuộm đỏ một phần.

Người này chính là bệnh nhân kỳ quái ở chung phòng bệnh với tôi, chân tay tôi bắt đầu rụng rời không còn sức lực. Vội lùi lại phía sau vài bước, đôi mắt mở to đầy ngỡ ngàng, mặc dù cảnh tượng đang hiện hữu ngay trước mắt nhưng tôi vẫn chưa tin vào những gì mà mình nhìn thấy.

Vài tiếng sau cảnh sát bắt đầu tới phong tỏa hiện trường, những ai đã chứng kiến vụ án xảy ra đều bị cảnh sát lấy lời khai. Trong sự nhốn nháo đó, tôi chỉ biết lặng lẽ ngồi trên ghế đá tại một góc khuất của bệnh viện.

Rõ ràng lúc tôi ra khỏi phong thì người đó vẫn còn nằm đó và hoàn toàn không hề có dấu hiệu gì bất thường. Vậy mà tại sao...?

"Bác có thể kể lại toàn bộ sự việc của vụ án không?" Đang suy nghĩ thì cô nghe thấy câu hỏi của viên cảnh sát gần đó hỏi một người phụ nữ lớn tuổi.

" Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, tôi còn chưa kịp nhìn rõ thì người đó đã rơi từ lan can lầu 4 xuống đất và chết ngay tại chỗ rồi." Người phụ nữ tỏ ra hoang mang khi nhớ lại sự việc.

Từng câu hỏi vẫn cứ tiếp diễn, tôi ngồi đan chặt bàn tay lại với nhau rồi khẽ cúi đầu xuống. Rốt cuộc lý do mà người đó tự tử là gì? Mà có phải là do tự tử, hay là một vụ án giết người? Việc mà có người nhảy lầu chết tại bệnh viện là một điều tôi chưa từng nghĩ đến và người nhảy lầu lại từng nằm chung phòng bệnh với tôi thì lại càng không dám nghĩ tới.

" Cháu bé có phải là người nằm chung phòng bệnh với nạn nhân không?" Khi nghe thấy giọng nói hỏi tới mình, tôi từ từ ngẩng mặt lên để nhìn xem đó là ai. Đứng ngay trước mặt tôi là một nữ cảnh sát nhìn còn khá trẻ, gương mặt thanh tú, ngũ quan cân xứng.

" Dạ...!" Tôi miễn cưỡng gật đầu trả lời. Khi đã nhận được câu trả lời, cô cảnh sát đó khẽ ngồi xuống ngay bên cạnh tôi và tiếp tục câu hỏi.

" Vậy cháu có thấy biểu hiện gì kỳ lạ của nạn nhân trước khi chết không?"

" Dạ...cháu không thấy!" Tôi suy nghĩ một lát rồi lắc đầu trả lời.

" Cháu có chắc là không nhìn thấy nạn nhân có biểu hiện lạ?" Cô cảnh sát khẽ nhíu mày nghi hoặc, đặc thù của công việc cảnh sát chính là phải luôn cảnh giác và phải đặt nghi vấn với tất cả các nhân chứng, xem có phải họ đang cho lời khai thật hay không.

" Thật ra thì...cháu cảm thấy người đó...có hơi...kỳ lạ!"

" Kỳ lạ? Kỳ lạ ra làm sao?"

" Y tá đưa người đó vào phòng bệnh từ lúc chiều nhưng cháu không thấy người đó có bất cứ cử động gì khi nằm xuống, chỉ có một lần ngồi dậy xong rồi lại tiếp tục nằm. Giống như một con robot được lập trình sẵn vậy!"

" Ủm, cô sẽ ghi nhận lời khai của cháu." Nữ cảnh sát gật đầu xong tính đứng dậy bỏ đi nhưng bị tôi chạy theo gọi lại

" Danh tính của người đó là ai vậy cô? Đã có thân nhân tới nhận diện chưa ạ?"

" Chà, cô bé cũng khá quá ha. Biết hỏi những câu chuyên môn của ngày cảnh sát, chắc sau này sẽ làm một cảnh sát đầy tài năng đây." Nữ cảnh sát đó hoàn toàn bất ngờ trước những câu hỏi mà tôi đặt ra.

" Thực ra là cháu học trên mấy bộ phim trinh thám!" Tôi gãi đầu ái ngại trước lời khen đó.

" Nạn nhân là nữ, tên Phương, 20 tuổi và hiện chưa liên lạc được với người nhà."

" Mà tại sao chị tên Phương đó lại quấn băng trắng kín gương mặt vậy ạ?"

Cô cảnh sát đó chột khựng lại, dùng cặp mắt dò xét nhìn tôi trong vài giây rồi khẽ đáp:

" Cháu đi theo cô."

Nghe nói như vậy tôi cũng tò mò đi theo sau cô cảnh sát đó, bước qua dây băng chần của cảnh sát và tôi được cô ấy dẫn tới gần thi thể đang được phủ tấm vải trắng.

"Cháu chuẩn bị tinh thần chưa?" Cô ấy quay qua nhìn tôi rồi hỏi bằng giọng nghiêm túc.

Trong lúc tôi còn đang đắn đo suy nghĩ, chưa kịp trả lời thì cô ấy đã lật nhẹ tấm vải trắng lên và để lộ gương mặt của nạn nhân.

Tôi tròn mắt kinh hãi nhìn gương mặt của cô gái tên Phương, cả gương mặt của cô ta bị biến dạng bởi những cái lỗ nhỏ như lỗ ở của ấu trùng. Bên trong những chiếc lỗ đó còn có một dòng chất dịch màu đen chảy ra, nhìn rất ghê tởm.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 21

Tôi tròn mắt kinh hãi nhìn cái xác đã bị biến dạng khuôn mặt, cái thứ chất dịch màu đen liên tục chảy ra khiến cho tôi cảm giác ghê tởm.

Bỗng tôi thấy buồn nôn khi nhìn cảnh tượng đó, nên đã bỏ chạy ra khỏi hiện trường một đoạn khá xa, tôi đứng dựa vào một gốc cây bàng lớn rồi thở dốc. Biểu cảm gương mặt tôi thay đổi liên tục khi nhớ về cảnh tượng đó, ngớ ngàng, kinh hãi, thất thần.

Tại sao những điều kinh dị như vậy đều xảy đến với tôi? Tại sao không phải là một ai khác mà lại là tôi?

Tôi đặt ra hàng loạt câu hỏi tại sao cho bản thân và mong sẽ tìm được lời giải đáp. Trong lúc này tôi chợt nhớ đến anh, người con trai đã ôm chặt lấy tôi khi tôi cần sự giúp đỡ:

" Tỉnh lại đi Thuý An, mày mới chỉ gặp anh ta thôi mà, tại sao mày lại mong nhớ một người con trai khi chỉ nói chuyện đúng một lần!"
Tôi vội lắc đầu xong vỗ liên tục vào mặt để cho bản thân được tỉnh táo hơn.

Sau một hồi tự nói chuyện một mình như một kẻ tâm thần, loạn trí thì cuối cùng tôi cũng dần lấy lại cân bằng, bỏ mặc những con người hiếu kỳ đang vây quanh hiện trường xì xầm bàn tán ngoài kia.

Tôi một mình lặng lẽ đi về hướng cầu thang để lên phòng bệnh của mình, khi đi gần đến chân cầu thang của bệnh viện, từ phía xa tôi nhìn thấy bóng lưng của một bệnh nhân đi về phía sân sau, mọi chuyện sẽ chẳng có gì đáng chú ý nếu như tôi không nhìn thấy cả đầu của người bệnh nhân đó được quấn băng trắng toát, nhìn rất giống nạn nhân đã tử nạn ngoài kia.

Tôi tự nhủ lòng, đó có lẽ chỉ là người giống người nhưng trí tò mò cứ luôn thúc giục tôi phải đi theo người đó. Cuối cùng sự tò mò tai hại một lần nữa chiến thắng lý trí, tôi rón rén đi theo chân của bệnh nhân kia và luôn cố giữ một khoảng cách nhất định để bản thân không bị phát hiện.

Người đó cứ đi mãi, đi mãi, tôi không biết là đã đi bao lâu, cho đến lúc dừng lại thì đã thấy mình đang đứng ở sân sau của bệnh viện. Ở sân sau có một công trình đang xây dở và bị bỏ hoang từ lâu nên cũng ít người qua lại, ánh sáng nơi đây rất hạn chế, tầm nhìn của tôi vì vậy cũng không được tốt.

Từng đợt gió lạnh liên tục thổi, cộng hưởng với tiếng lá cây xào xạc, ánh sáng mờ ảo phát ra từ những chiếc bóng đèn càng làm cho không gian âm u và ớn lạnh. Mải nhìn đề phòng mọi thứ xung quanh mà tôi không để ý rằng mình đã mất dấu người bí ẩn kia, tôi dùng hai tay ôm lấy cơ thể để xua đi cái lạnh khi màn sương buông xuống, ánh mắt vẫn ráo riết tìm bóng dáng người bệnh nhân kia.

Đang đi bỗng đôi chân tôi khựng lại, khuôn mặt biến sắc khi nhìn thấy cách vài mét phía trước mặt, người bệnh nhân đang đứng đối diện với mình.

Người đó cúi đầu xuống, đứng im như một bức tượng sống. Linh cảm bắt tôi phải chạy thật nhanh nhưng cơ thể không chịu cử động,

một lần nữa tôi đứng chết lặng và không thể làm gì hơn.

Cùng lúc đó người bệnh nhân ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào tôi, tim tôi bắt đầu nhảy dựng lên vì sợ hãi, mỗi hơi lạnh túa ra ướt đầm cả gương mặt. Đột nhiên người đó đi thật nhanh về phía tôi và kèm theo đó là tiếng cười the thé rợn tóc gáy.

" Aaaaaaaa!" Tôi la hét thất thanh ngồi bật dậy, gương mặt trắng bệch ướt đầm mồ hôi.

Tôi đảo mắt nhìn xung quanh và thấy mình đang nằm trong phòng bệnh, liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường thì thấy cũng đã 12 giờ đêm.

" Thì ra tất cả chỉ là một cơn ác mộng!" Tôi thở phào đầy nhẹ nhõm, chợt nhớ ra điều gì đó tôi mới lén nhìn sang chiếc giường bệnh bên ngoài cùng.

Và khuôn mặt hiện lên vẻ bất ngờ khi thấy người bệnh nhân quần băng trắng kín mặt vẫn nằm ở đó, vẫn giữ một tư thế nằm nghiêng.

" Có lẽ tất cả chỉ là một cơn ác mộng đáng sợ, người đó vẫn chưa chết!" Tôi tự cười thâm, trách bản thân quá nhát gan, chỉ mới gặp chút chuyện thôi là đã mơ thấy ác mộng rồi.

Khi tỉnh nằm xuống ngủ tiếp thì bỗng nhiên bụng tôi đau quặn lại và muốn đi wc ngay bây giờ. Do phòng bệnh không có phòng wc riêng nên muốn đi thì phải ra bên ngoài, ở cuối dãy tầng 3.

Mới nghĩ tới việc phải đi một đoạn khá xa như vậy thì tôi đã cảm thấy nản, nhưng cái bụng không để cho tôi yên nên tôi đành miễn cưỡng bước xuống giường.

Tôi đưa tay mở cửa phòng bệnh một cách rất nhẹ nhàng, đầu khẽ ngó nhìn ra bên ngoài hành lang tầng 4. Cả một dãy hành lang vắng tanh không một bóng người qua lại, cả không gian yên tĩnh làm cho ai yếu bóng vía cũng phải nổi da gà.

Thực sự tôi chẳng muốn đi ra khỏi phòng vào ban đêm nhưng đây là trường hợp không thể không đi. Tôi hít một hơi để lấy dũng khí rồi chạy thật nhanh về hướng cầu thang đi xuống tầng 3.

Khi xuống tới tầng 3 thì mọi thứ cũng chẳng khác hơn bao nhiêu, không gian vẫn yên tĩnh như vậy.

Tôi lại tiếp tục chạy thật nhanh đi kiểm phòng wc, từng bước chân của tôi nện xuống nền phát ra âm thanh vang vọng trong màn đêm tĩnh lặng.

Gần tới phòng wc đột nhiên tôi dừng lại vì nghe thấy tiếng bước chân đi theo phía sau lưng mình, tôi từ từ xoay người lại nhìn nhưng không thấy ai ngoài dãy hành lang sâu hun hút.

Tự nhủ với lòng rằng đã suy nghĩ quá nhiều cho nên tôi đã đẩy cửa đi vào trong phòng wc nữ.

15 phút sau khi giải quyết xong vấn đề quan trọng, tôi tính đẩy cửa phòng đi ra thì giật mình hoảng sợ khi nhìn thấy bệnh nhân cùng phòng đang đứng ngay đó nhìn chăm chăm vào tôi.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 22

Sau khi giải quyết xong vấn đề đại sự, bụng của tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn, nhờ vậy mà tinh thần cũng ổn định trở lại.

Khẽ đẩy nhẹ cửa phòng wc, tính bước ra ngoài thì tôi bỗng giật mình khi thấy người bệnh nhân cùng phòng đang đứng ngay trước mặt tôi.

Người đó đứng im như một bức tượng không hề có sự sống, tôi khẽ nuốt một ngụm nước miếng rồi liếc nhìn xuống bàn tay của người bệnh nhân, bàn tay rất mảnh mai có lẽ là phụ nữ, ngón áp út của người đó còn mang một chiếc nhẫn, có thể là nhẫn cưới hoặc nhẫn đính hôn.

"Chị...chị cũng đi wc hả?" Người bệnh nhân này bịt kín hết khuôn mặt nên tôi không thể xác định giới tính là nam hay nữ, chỉ có thể dựa vào đôi tay thanh mảnh kia mà xưng hô.

Đáp lại câu hỏi của tôi chỉ là sự im lặng đáng sợ, cảm thấy bản thân không thể nán lại đây thêm một giây phút nào nữa nên tôi đã lặng lẽ lướt qua bệnh nhân đó một cách hết sức nhẹ nhàng, đi được hai bước thì đột nhiên người bệnh nhân đó túm cổ tay của tôi lại.

Một luồng khí lạnh từ tay chuyền đến não bộ khiến tôi bất giác rùng mình. Tôi từ từ quay đầu lại, dùng cặp mắt sợ sệt nhìn chăm chú vào người bệnh nhân đó. Cô ta không có dấu hiệu quay lại nhìn

tôi nhưng bàn tay của cô ta càng ngày càng xiết chặt lấy cổ tay tôi không buông.

"Đau...quá." Tôi nhăn mặt khẽ kêu trong đau đớn, cảm tưởng như cổ tay tôi sắp bị bẻ ra làm đôi. Không thể tin được rằng một người bình thường lại có sức lực kinh khủng như vậy, một bàn tay có thể nắm chẹn lấy cổ tay tôi và xiết chặt đến mức này.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy cổ tay rất nhột, giống như có hàng trăm con kiến đang bò xung quanh vậy. Tôi bắt đầu liếc mắt nhìn xuống tay mình, cả cơ thể chết cứng tại chỗ, đôi mắt mở to kinh hãi khi thấy hàng trăm, à không, phải nói là hàng nghìn con dòi đang bò lúc nhúc khắp cổ tay tôi và còn có ý định sẽ bò lên bên trên cánh tay của tôi.

"Aaaaaaa!!!" Tôi hoảng sợ hét lớn, cố vùng tay thoát khỏi người bệnh nhân kia. Trong lúc đang rùng rợn, tôi bỗng hoảng phát hiện ra đám dòi bọ này xuất phát từ cơ thể người của bệnh nhân.

Những con dòi không ngừng chui ra từ trong bộ đồ bệnh nhân, ngày một nhiều hơn, khiến cho tôi càng thêm hoảng loạn.

"Có....lẽ....các....con...tôi...muốn...chơi...với...cô..." Chợt người bệnh nhân kia cất tiếng nói, giọng nói là phụ nữ nhưng thanh âm khàn khàn nghe rất ghê sợ.

"Con...con gì chứ? Không...lẽ...đám dòi bọ này...là...con...cô." Tôi khẽ nuốt một ngụm nước miếng xuống chiếc cổ họng đang khô của mình, khuôn mặt đã tái xanh nay còn xanh xao hơn vì quá sợ hãi trước những việc đang diễn ra.

" Bọn...chúng...muốn...sống...trong...cơ...thể...của...cô." Giọng nói đều đều vang vọng, mỗi một câu nói mà cô ta nói ra đều làm cho đôi chân tôi mềm nhũn, không còn sức lực để đứng vững.

Trong lúc bộ não đang cố tiếp thu hết những câu nói đó, thì những con dòi kia đang không ngừng đục khoét cánh tay tôi, máu từ đó mà không ngừng tuôn ra.

" Đừng mà, làm ơn..." Tôi la hét cầu xin nhưng không biết bản thân đang cầu xin ai. Cầu xin một hồn ma ư? Hay một con quỷ?

Cả cơ thể tôi bị đám dòi đục khoét rất nhiều lỗ nhỏ và rồi chúng không ngừng bò qua những chiếc lỗ đó để tiến vào bên trong cơ thể tôi. Tôi dần bất lực, toàn thân mệt lả đi, từ từ nằm gục xuống nền đất, bỏ mặc cho máu không ngừng tuôn trào, dần loang rộng ra nền đất.

Trước khi mất dần đi ý thức, tôi chỉ kịp nghe tiếng cười the thé man rợ vang vọng trong không gian, đôi mắt dần mờ đi và mới thứ chìm vào trong bóng tối. Không lẽ cuộc sống của tôi sẽ kết thúc tại nơi này hay sao?

" Thuỳ An, Thuỳ An, mau tỉnh dậy đi!" Trong tiềm thức, tôi chợt nghe thấy giọng nói trầm ấm, quen thuộc." Là anh ấy, anh ấy đang gọi mình!"

Giọng nói của anh như một liều thuốc khiến cho tôi dần hồi tỉnh, thứ đầu tiên mà tôi nhìn thấy chính là gương mặt của Tùng, người con trai tôi nhớ tới mỗi khi bản thân gặp nạn.

" Không...tránh xa tôi ra...!" Tôi hoảng sợ ngời bật dậy lùi lại vào một góc tường, gương mặt không dấu nổi nét hoảng loạn, liên tục

vào cấu bản thân để xua đi đám dòi đang bò trên người mình, nhưng thực tế trên người tôi hoàn toàn không có một con vật nào.

Cũng không hề có máu hay điều gì bất thường, tất cả đều biến mất như một cơn ác mộng không hề tồn tại.

Thấy tôi liên tục cào cấu bản thân trong điên loạn, anh vội nắm chặt lấy tay tôi cản lại:

" Em làm cái gì vậy hả?"

" Dòi, dòi, rất nhiều dòi, nó đang bò trên người em!" Tôi hất tay anh ra rồi tiếp tục cào mạnh vào cánh tay mình, đến mức bị tróc ra và chảy máu.

Anh không thể đứng trơ mắt nhìn tôi làm tổn thương bản thân hơn nữa, nên đã vội cầm tay kéo tôi vào trong lòng, ôm chặt không buông:

" Có anh ở đây rồi, sẽ không còn bất kỳ ai khiến em phải hoảng sợ nữa!"

Cảm nhận được hơi ấm từ anh, tôi dần lấy lại được bình tĩnh, không còn điên loạn như lúc ban đầu. Ước gì thời khắc này có thể dừng lại, để tôi được anh ôm lâu hơn một chút nữa.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 23

Khi thấy tôi đã dần lấy lại được bình tĩnh, anh mới từ từ buông lỏng tay ra.

" Em đã thấy ổn chưa?"

Tôi không trả lời câu hỏi của anh mà chỉ khẽ gật đầu, nói là đã ổn thì cũng không hẳn nhưng chỉ cần nhìn thấy anh là tôi liền cảm thấy rất an tâm.

Nhìn gương mặt xanh xao của tôi, cũng đủ hiểu những chuyện vừa xảy ra nó kinh khủng cỡ nào, một cô bé 16 tuổi phải đối mặt với ác linh, đó là một điều rất khó tin nhưng lại là sự thật.

" Để anh đưa em về phòng bệnh!"

Chỉ nghe đến hai từ "phòng bệnh" là tôi liền tưởng tới người bệnh nhân quần băng kín mặt ở chung phòng. Cả cơ thể bắt đầu run rẩy như một con mèo bệnh, khiến cho ai nhìn cũng cảm thấy xót.

" Không sao đâu, có anh ở đây rồi!" Cảm nhận được từng nhịp thở gấp gáp, biết là tôi đang sợ nên anh đã vội nắm tay tôi trấn an.

Đúng vậy, có anh ấy ở đây rồi, tôi sẽ không còn phải sợ hãi những oán linh ngoài kia nữa. Tôi dần thả lỏng cơ thể, nhịp thở cũng không còn gấp gáp như lúc ban đầu.

Sau khi đợi tôi lấy lại bình tĩnh, anh liền nhanh tay bế tôi lên. Tôi hoàn toàn bất ngờ trước hành động này của anh, nhưng cũng chỉ biết im lặng không dám cử động mạnh.

" Em nên giảm cân đi!" Nhận thấy đôi mắt ngờ ngàng của tôi đang nhìn chằm chằm vào mình, anh liền buông lời trêu ghẹo để tôi được vui vẻ hơn.

" Em...em có nặng gì đâu chứ, mà anh chê em nặng thì thả em xuống đi!" Tôi giận quá hoá then, dùng tay nắm liên tục vào ngực anh.

" Nè, đừng cử động nữa, anh thả em xuống đó!" Thấy tôi không chịu an phận mà cứ liên tục ngọ nguậy nên anh nói bằng giọng đầy mùi đe dọa.

Và lời đe dọa đó hoàn toàn có hiệu lực, tôi đã chịu an phận nằm yên trong vòng tay ấm áp của anh. Nhìn tôi bây giờ như một con mèo nhỏ, rất biết nghe lời. Anh cười khở rồi bế tôi bước về phòng bệnh, đi trên đoạn hành lang dài vắng, không một bóng người qua lại.

Trong không gian tĩnh mịch đó, tôi chỉ nghe thấy tiếng bước chân của anh vang đều trong không gian, thỉnh thoảng còn nghe thấy cả tiếng gió rít.

Từng làn gió thổi qua khiến cho cơ thể tôi lạnh cóng, phải nép chặt vào cơ thể ấm áp của anh, càng áp sát vào ngực, tôi càng cảm nhận được tim anh đập rất nhanh trong lồng ngực, không biết là do quá mệt hay là do anh đang bối rối.

Đứng trước cửa phòng bệnh, anh nhẹ nhàng đặt tôi đứng xuống đất, tôi vội núp sau lưng anh để tránh né người bệnh nhân cùng phòng. Chuyện xảy ra ở phòng wc, dù chỉ là một cơn ác mộng nhưng tôi vẫn cảm thấy nó rất chân thực, thậm chí bây giờ tôi vẫn còn rợn tóc gáy khi nghĩ về những con dòi đang bò lúc nhúc thành đàn.

" Có anh đây rồi, không sao đâu!" Anh quay qua xoa nhẹ đầu tôi trấn an tinh thần. Rồi đưa tay đẩy nhẹ cửa phòng, cánh cửa phòng bệnh khẽ mở phát ra tiếng két kéo dài, một luồng khí lạnh phả từ trong phòng ra làm cho tôi sợ sệt co người lại.

Thấy tôi vẫn chưa đủ dũng khí để bước vào nên anh quyết định sẽ là người tiên phong đi vào trước để kiểm tra.

Anh bước từng bước nhẹ nhàng vào trong phòng, cả căn phòng rơi yên tĩnh, điều đáng bận tâm chính là người bệnh nhân kỳ lạ nằm ở giường số 5 bên ngoài cùng đã biến mất như chưa từng tồn tại, tấm ga giường trắng vẫn phẳng không hề có dấu hiệu là đã có người nằm ở đó.

Cửa sổ phòng bệnh được mở toang, gió lớn thổi qua khiến cho tấm rèm trắng bay phấp phới. Ánh mắt của anh đột nhiên chờn lên sắc lạnh, khác với vẻ ôn nhu vừa rồi, đảo mắt nhìn xung quanh căn và hoàn toàn không thấy có điều gì bất ổn.

Anh bước lại gần chiếc cửa sổ rồi thò đầu nhìn xuống phía dưới sân của bệnh viện, khuôn sân rộng lớn nhưng cũng rất yên tĩnh, chỉ có một vài chiếc đèn điện lẻ loi không đủ làm bừng sáng cả khoảng sân lớn.

Khi không cảm nhận được bất cứ điều gì bất ổn, anh liền với tay đóng cánh cửa sổ lại và chốt rất kỹ càng. Sau khi xong mọi việc, anh liền đứng trong phòng nhìn ra phía ngoài cửa chính gọi tôi vào:

" Em vào đi, không có gì đáng sợ đâu!"

Nghe anh nói vậy, tôi cũng có chút lòng tin vào anh nên tính bước vào phòng nhưng khi đi được 1 bước đầu tiên thì cánh cửa chính bất ngờ đóng rầm một cái, chia cách giữa anh và cô.

" Thiên An, Thiên An!" Khi cánh cửa đóng lại, anh vội chạy nhanh tới để mở cửa nhưng chiếc cửa đã hoàn toàn bị khoá trái, không có cách nào để mở nó ra.

" Anh...!" Tôi đứng bên ngoài cũng hoảng loạn vừa gọi vừa đập cửa nhưng không tài nào mở được cánh cửa này.

Bỗng nhiên tôi cảm giác như có ai đó đang đứng ở phía bên tay trái của mình, tôi khẽ quay đầu nhìn về phía đó, từ xa có bóng người mặc đồ bệnh nhân trắng, khuôn mặt quần băng đang đứng như bức tượng, những chiếc bóng đèn gần đó cũng thi nhau nhấp nháy, lúc sáng lúc tắt làm cảnh tượng tăng thêm vẻ ma mị.

Người mặc đồ bệnh nhân đó chỉ đứng nhìn tôi, tôi cũng rơi vào trạng thái bị thôi miên, không hề cử động, không thể cất thành tiếng. Vài giây sau người đó quay lưng bước đi về phía cầu thang đi lên tầng 5, tôi cũng vô thức bước theo sau, bỏ mặc anh đang đứng trong phòng đập cửa liên tục gọi tên tôi.

" Thuỳ An, em nghe thấy anh không?" Anh vẫn cố vịn tay nắm cửa nhưng không có kết quả, trong chốc lát cả không gian rơi vào

yên lặng, anh không còn nghe thấy tiếng tôi nữa, điều đó càng làm anh thêm lo lắng.

Còn về phía tôi, bóng người bệnh nhân bước chậm rãi lên từng bậc cầu thang tiến lên tầng 5, tôi như bị người đó thôi miên, vẫn vô thức bước theo mà không có một chút phản ứng.

Tầng 5 chính là sân thượng của bệnh viện, nơi đây không mấy an toàn vì lan can rất thấp nên đang được bệnh viện tu sửa lại, vật liệu vẫn còn đang vất ngổn ngang chưa được dọn dẹp.

Tôi đặt chân lên sân thượng, gió lạnh liên tục thổi khiến mái tóc dài tung bay trong gió, đôi mắt vô hồn nhìn về khoảng không phía trước. Từng hạt mưa bắt đầu rơi tí tách, ngày một rơi nặng hạt, thậm chí là còn có sấm chớp sáng loáng, rạch ngang cả bầu trời đêm.

Người bệnh nhân kia bước gần đến lan can đã bị tháo dỡ, và rồi vấy tay ra hiệu cho tôi bước lại gần, tôi vẫn vô thức làm theo mà không hề hay biết được rằng cửa tử đang đợi mình ở phía trước.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 24

Tôi bước từng bước đi trong vô thức, mưa rơi ngày một nặng hạt, sấm chớp liên tục loé sáng rạch ngang cả bầu trời, cơ thể tôi bị nước mưa thấm ướt làm cho lạnh cóng nhưng điều đó vẫn không thể nào cản bước tôi đối diện với cánh cửa tử ngay trước mặt.

Tôi đứng song song với người bệnh nhân đó, khuôn mặt vô thần ngược nhìn bầu trời đêm, đôi chân đứng cách lan can vài cm, cảm tưởng như chỉ cần nhích nhẹ một chút, cũng đủ làm cho tôi rơi xuống đất.

Tại phòng bệnh, anh dùng toàn bộ sức lực mà mình có, cố phá cánh cửa đang ngăn cản mình. Nhưng dù cho cố dùng sức tới đâu thì cũng không thể làm chiếc cửa dịch chuyển, khuôn mặt lấm tấm mồ hôi, cơ thể anh đang dần mệt lả đi, thì đột nhiên cánh cửa hé mở.

Không suy nghĩ nhiều, anh vội mở cửa và lao ra ngoài, đúng như anh đã nghĩ, bên ngoài hành lang vắng tanh không có một bóng người và cũng không nhìn thấy Thuý An đâu.

Khi còn đang hoang mang, anh chợt cảm giác như có ai đó đang đứng sau lưng mình, vội quay người lại thì một tia chớp loé sáng lên, hình bóng một bà lão lưng còng, mái tóc bạc trắng xuất hiện ngay trước mắt.

Anh nhận ra bà lão đó, nhưng lại không biết tại sao bà ta lại ở đây. Không lẽ bà ta đi theo Thuỳ An? Vội dẹp bỏ suy nghĩ đó qua một bên, anh nhẹ nhàng lấy từ trong túi quần ra một lá bùa màu vàng. Trước khi tìm hiểu xem bà lão này muốn gì từ Thuỳ An thì tốt nhất nên trấn yểm bà ta lại, để bà ta không thể làm tổn hại đến Thuỳ An.

Dường như bà lão đó biết được ý định của anh nên đã đưa tay chỉ thẳng về hướng cầu thang lên tầng 5, ám chỉ rằng Thuỳ An đang ở trên đó. Anh dùng cặp mắt khó hiểu của mình nhìn về phía cầu thang rồi lại quay qua nhìn bà lão, suy nghĩ một hồi và đã dần hiểu được hàm ý của bà ta, anh vội chạy tới cầu thang và đi lên tầng 5.

Tôi đứng gần mép lan can, chỉ cần một cái nhích nhẹ chân cũng có thể khiến tôi vong mạng, từng đợt mưa lớn tạt vào mặt nhưng cũng không thể làm tôi thoát khỏi cơn u mê. Giống như linh hồn tôi đang ở một nơi nào khác, còn đây chỉ là một cái xác vô hồn làm theo lời sai khiến.

" Thuỳ An, dừng lại!" Khi lên tới sân thượng, anh chợt chết điếng người khi thấy tôi tính nhảy từ tầng 5 xuống, nên đã gọi tên tôi rất là lớn.

Tiếng gọi của anh vang lên cũng tiếng sấm gầm vang rung động của bầu trời, trong tiềm thức tôi có thể nghe thấy tiếng anh nhưng lại không thể nào điều khiển được hành động của mình.

Thấy anh sẽ là mối nguy hại nên người bệnh nhân kia quay người lại chỉ thẳng tay về nơi anh đang đứng, đột nhiên có một luồng sức mạnh vô hình nào đó hất văng anh ra xa khiến cơ thể đập

mạnh vào tường. Anh cắn răng nén đau đớn vào trong, cố gượng đứng dậy, anh không cho phép bản thân gục ngã vào lúc này, Thuỳ An cần anh.

Ý chí mạnh mẽ đó đã tiếp thêm động lực cho anh, đứng đối diện với oán linh kia, lòng chột cảm thấy có chút lo lắng, oán khí của người này rất nặng nhưng nhìn bộ dạng không giống oan hồn chết oan. Nhưng cũng không phải người bình thường, rốt cuộc đây là cái thứ gì mà có tà phép xuất quỷ nhập thần như vậy?

Anh thận trọng lấy tấm bùa ra từ trong túi ra, nhưng do trời mưa quá lớn nên lá bùa bị nước làm cho lem mực, mất đi sự linh nghiệm trong việc trừ tà.

Người bệnh nhân kia đột ngột xuất hiện, đứng đối diện trước mặt anh, cả thân toát ra oán khí ngút trời. Trong lòng anh chỗi dậy một nỗi sợ hãi, cảm giác sợ hãi mà anh chưa từng gặp phải. Bệnh nhân đó đưa bàn tay ra nắm lấy cổ của anh và nhấc anh lên một cách rất nhẹ nhàng.

Từng lớp băng trắng trên gương mặt của người bệnh nhân dần rơi xuống để lộ khuôn mặt, anh tròn mắt kinh hoàng trước gương mặt của một cô gái bị biến dạng bởi những chiếc lỗ lớn nhỏ trên mặt, cảnh tượng đó sẽ khiến cho người yếu vía ngất đi vì kinh sợ.

" Cô....muốn...gì?" Bị bóp cổ rất chặt nhưng anh vẫn cố dùng hơi sức nói ra từng chữ. Anh muốn biết tại sao mà cô ta lại muốn ám hại Thuỳ An, chắc hẳn phải có nguyên do nào đó.

Cô ta không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào anh, bàn tay càng ngày càng xiết chặt như muốn đoạt mạng của anh ngay tức khắc.

" Tránh xa anh ấy ra." Khi đôi mắt dần mờ đi, hơi thở yển dần thì anh nghe thấy giọng nói của Thuỳ An, cứ nghĩ bản thân bị ảo giác nhưng đúng là Thuỳ An đã bước xuống thành lan can và đứng phía sau lưng người bệnh nhân kia.

Mặc dù bản thân bị khống chế nhưng trong tiềm thức tôi vẫn nghe, vẫn cảm nhận được anh đang vì mình mà gặp nguy hiểm. Cũng nhờ vậy mà tôi thoát khỏi sự u mê đó.

Trong lúc này tôi đang rất sợ, thực sự rất sợ nhưng tuyệt nhiên không cho phép bản thân bỏ mặc an nguy của anh và tháo chạy một mình.

" Chạy...đi...mặc...kệ...anh!" Anh không muốn tôi gặp nguy hiểm, người này không phải người bình thường mà có thể liều mạng sống chết đối đầu.

" Cô muốn giết tôi phải không? Vậy thì cô hãy giết tôi đi, nhưng xin cô đừng làm hại anh ấy." Tôi gào khóc thảm thương trong cơn mưa lạnh buốt, từ bao giờ mà tôi xem anh như người quan trọng nhất trong cuộc đời của mình. Nhìn anh đau đớn, hấp hối từng hơi thở yếu ớt, quả thực tôi không cam tâm. Tôi đã từng chết hụt mấy lần rồi, nếu như đã là số kiếp bắt tôi phải chết thì làm sao mà có thể làm trái.

Người bệnh nhân kia dường như đã nghe thấy lời thỉnh cầu của tôi, cô ta nhẹ nhàng buông anh ra, trong tiếng mưa tí tách, tôi nghe thấy tiếng khóc thê lương hoà cùng với tiếng mưa. Người bệnh nhân đó đang khóc, nghe thấy tiếng khóc đó trái tim tôi đau nhói từng cơn mà không hiểu vì sao. Chợt đôi mắt tôi cay cay, từng giọt nước mắt nóng hổi hoà cùng mưa rơi xuống, tôi không biết tại sao bản thân lại khóc.

Đột nhiên đầu óc tôi choáng váng, đổi mắt tôi sầm lại và rồi tôi từ từ ngất đi, không biết rồi chuyện gì sẽ tiếp tục xảy đến với mình.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 25

Bỗng nhiên đầu óc tôi choáng váng, đôi mắt mờ dần đi, chân không còn sức để đứng vững, từ từ ngã khụy xuống và ngất đi trong cơn mưa lạnh buốt.

Khung cảnh xung quanh thay đổi, chốc lát tôi đã thấy mình đứng trong một căn nhà hoàn toàn xa lạ. Trong lúc còn đang bối ngỡ không biết tại sao mình lại đứng ở đây thì tôi nghe thấy có tiếng cãi nhau từ trên lầu 2 của căn nhà:

"Tại sao anh lại đối xử với em như vậy? Em đã làm gì có lỗi với anh?" Tiếng la hét của một người phụ nữ vọng xuống khiến cho tôi phải chú ý, khẽ ngược nhìn lên cầu thang.

Từ trên cầu thang, một người con trai xách chiếc vali lớn đi thật nhanh xuống tầng 1, theo phản xạ tôi giật mình hoảng hốt vì cứ nghĩ người đàn ông đó sẽ nổi giận khi thấy có người lạ đột ngột xuất hiện bên trong căn nhà.

Đang luống cuống không biết xử trí ra làm sao thì bất ngờ người đàn ông đó đi xuyên qua người tôi như đi qua không khí. Cùng lúc đó từ trên lầu, một người con gái khóc lóc chạy xuống, lướt ngang qua tôi rồi nắm chặt tay níu kéo người đàn ông kia lại.

"Em xin anh đừng bỏ em và con mà!"

" Cô mau buông tôi ra, đơn ly hôn tôi cũng đã ký rồi, đợi ngày ra toà đi." Người đàn ông đó không có một chút mảy may quan tâm tới những giọt nước mắt của người cô gái kia, lạnh lùng nói rồi đẩy người con gái kia qua một bên.

Lực đẩy rất mạnh, khiến người cô gái ngã nhào xuống nền đất, cô ta vội ôm lấy bụng của mình liên tục kêu đau sau cú ngã vừa rồi nhưng người đàn ông kia vẫn nhẫn tâm quay lưng bỏ đi, tuyệt nhiên không ngoảnh mặt lại nhìn dù chỉ một lần:

" Đau...quá...em đau...con...của...,em!" Cô gái đau đớn thốt ra từng chữ, tay ôm chặt lấy bụng như đang cố giữ lấy một thứ rất quan trọng.

Nhìn cô gái đó đau đớn đến phát khóc, tôi cũng cảm thấy thương thay cho cô ta nhưng tại sao người đàn ông kia lại nhẫn tâm quay lưng bỏ đi, không để ý gì tới cô gái này. Tôi thận trọng bước lại gần, muốn gọi người giúp đỡ nhưng miệng lại không thốt lên lời, cả cơ thể trong suốt như pha lê, không thể chạm vào người cô gái đó.

Tôi chỉ biết trơ mắt đứng nhìn, lòng cảm thấy bất lực, chợt tôi thấy vùng dưới của cô ta chảy rất nhiều máu, ướt đầm cả một khoảng váy trắng mà cô ta đang mặc, tôi bắt đầu cảm thấy có chút kỳ lạ, tại sao chỉ là một cú ngã mà lại chảy nhiều máu như vậy? Cô ta luôn ôm bụng khóc lóc rằng phải cứu con của mình. Không lẽ là bị sảy thai?

Khung cảnh một lần nữa thay đổi trong nháy mắt, lần này tôi lại thấy mình đang đứng trong một căn phòng tối, chỉ có ánh sáng lờ

mờ từ bên ngoài cửa sổ chiếu qua rèm cửa. Cả không gian mang một màu sắc ảm đạm, u uất.

Tôi thấy cô gái vừa rồi đầu tóc rối bời, khuôn mặt xanh xao, hốc hác, đôi mắt vô hồn nhìn vào bức tường phía trước mặt. Tay ôm nâng niu con búp bê nhựa như là đang ôm một đứa trẻ sơ sinh thật sự.

Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với cô gái đó, tại sao trong chốc lát đã biến thành bộ dạng thảm thương thế này? Liếc nhìn thấy tờ giấy dưới nền nhà, tôi tò mò cúi xuống nhìn cho kỹ xem tờ giấy ghi gì và tôi hoàn toàn bất ngờ khi thấy dòng chữ in đậm đầu tiên "Giấy Chứng Nhận Sảy Thai"

Vậy là lập luận ban đầu của tôi đã đúng, cô gái này bị chính chồng mình làm cho sảy thai và có lẽ do cú sốc mất đi đứa con quá lớn nên đã khiến cho cô ấy thân tàn ma dại như bây giờ.

Tôi rời mắt khỏi tờ giấy và tính ngược nhìn cô gái tội nghiệp kia, thì đột nhiên cô ta đứng ngay trước mặt khiến cho tôi giật mình ngã lùi ra phía sau. Khuôn mặt hiện rõ nét điên dại, tay phải của cô ta còn cầm chắc một con dao sắc lạnh.

Tôi khẽ nuốt một ngụm nước miếng, ánh mắt sợ sệt dõi theo từng cử chỉ của cô ta, không hiểu vì sao tôi lại có cảm giác con dao của cô ta đang cầm sẽ xuyên qua tim tôi bất cứ lúc nào.

Cô ta nhanh chóng lao về phía tôi như một con thú hoang, tôi sợ hãi nhắm mắt lại đợi tử thần gọi tên mình, nhưng vài giây trôi qua vẫn không cảm nhận bất cứ điều gì, tôi từ từ hé mắt xem tình hình và thấy cô ta đang cúi người xuống đâm con dao sắc bén kia xuyên

qua tấm hình của một người đàn ông, cô ta rạch nhiều nhất lên người đàn ông rồi cười khanh khách như một kẻ điên.

Tôi cảm nhận được nỗi đau mà cô ta đang phải gánh chịu. Thương thay cho số phận một người phụ nữ vừa mất chồng, vừa mất đi đứa con chưa ra đời.

Khung cảnh xung quanh tôi tiếp tục thay đổi, lần này tôi thấy mình đang đứng trong một ngôi nhà gỗ sồi sài, ngay phía trước mặt là bàn thờ vị thần gì đó mà tôi chưa từng nhìn thấy, khuôn mặt của vị thần này rất đáng sợ, tôi bỗng nổi da gà khi nhìn vào cặp mắt của vị thần này.

" Cô muốn làm bùa ngải để ám người chồng phản bội của mình?" Đang hoang mang vì không biết mình đang ở đâu, bất chợt có tiếng nói phát ra từ trong buồng, tôi chậm rãi bước lại gần và đi xuyên qua tấm rèm ngăn cách màu đỏ.

Tôi khá bất ngờ cho việc mình có thể đi xuyên qua mọi thứ" Không lẽ mình đã biến thành cô hồn dạ quỷ?" Nhưng cảm giác này không đúng cho lắm.

Bên trong buồng đang có hai người ngồi đối diện nhau, một là cô gái vừa mất đi đứa con, thần sắc trên gương mặt của cô ta vẫn không khá hơn là bao. Còn người ngồi đối diện là một bà lão với mái tóc xoã dài, bạc trắng cả đầu, khuôn mặt của bà ta nhăn nheo chảy xệ, đôi mắt trắng dã không thấy tròng đen, có thể do bà ta mù.

" Đúng vậy."

" Vậy cô muốn anh ta bị thân bại danh liệt hay là muốn anh ta....chết?"

Tôi chăm chú nghe cuộc đối thoại của hai người, không bỏ sót một chữ, nhưng vẫn cảm thấy không hiểu hai người họ đang nói về chuyện gì. "Bùa ngải" "Chết"

" Không lẽ cô ta đang tính trả thù chồng của mình?" Tôi bất ngờ hiện lên một dòng suy nghĩ trong đầu. Không thể tin được rằng nỗi hận thù của cô ta lại sâu đậm như vậy, sẵn sàng dùng bùa ngải ám hại chồng cũ của mình.

" Tôi muốn anh ta.....phải chết."

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 26

"Tôi muốn anh ta phải...chết." Cô ta gằn giọng cố nhấn mạnh từ "chết", gương mặt không dấu nổi nét căm phẫn khi nhớ tới người đàn ông tệ bạc đó. Hắn ta đã nhấn tâm bỏ rơi cô ta và còn giết đi đứa con chưa kịp hình thành người của mình, thử hỏi liệu hắn ta có đáng sống trên đời này nữa không?

Tôi lạnh người khi nghe thấy điều đó, đôi chân vô thức lùi lại phía sau vài bước.

"Nếu như cô chưa hiểu rõ về bùa ngải mà tôi đang luyện thì để tôi giải thích cho cô hiểu. Ngải có rất nhiều loại khác nhau nhưng ngải tôi nuôi chính là huyết bí ngải, tức là ngải máu, nếu cô muốn dùng loại ngải này để hại người thì bắt buộc cô phải nuôi chúng bằng chính máu của mình, cái giá cho việc nuôi ngải cũng không hề rẻ đâu, thậm trí cô còn phải đánh đổi bằng cả sinh mạng." Bà lão mù đều giọng nói, thanh âm có vài phần tà mị.

"Tôi sẽ chấp nhận tất cả, nếu có chết thì tôi cũng phải lỗi anh ta cùng chết.."

Càng nghe tôi càng cảm thấy rợn người, vì một kẻ không ra gì mà chấp nhận đánh đổi mọi thứ, ngay cả mạng sống của bản thân cũng không cần tới, có phải cô ta hận đến phát điên rồi không?

Khung cảnh tiếp tục thay đổi, lần này tôi thấy mình đang đứng trong một phòng bếp, mùi máu tanh nồng sộc thẳng lên mũi khiến tôi cảm thấy buồn nôn.

Trên sàn nhà có rất nhiều vết máu dài, tôi lần theo vết máu tới gần bàn ăn và kinh hoàng khi thấy trên bàn có rất nhiều lục phủ ngũ tạng của người, chúng đang trong quá trình phân hủy nên có dòi bọ bò lúc nhúc xung quanh.

Cơ thể tôi dần mất đi sức lực, không thể đứng vững nên đã ngã khụy xuống trước cảnh tượng như là trong phim kinh dị kia.

Đang trong cơn hoảng loạn, chợt tôi nghe thấy bước chân đi tới, theo phản xạ liền vội quay đầu lại. Tôi thấy cô ta đi vào phòng bếp, khuôn mặt và quần áo đều dính đầy máu tươi, đáng sợ hơn là trên tay cô ta đang cầm một cái đầu người, không xa lạ gì khi tôi nhận ra cái đầu người bị cắt rời đó là chồng cũ của cô ta.

" Cô....ta....giết người sao?" Tôi hoảng sợ đến bật khóc thành tiếng. Tại sao một cô gái lại có thể trở thành kẻ man rợ như vậy?

" Anh đừng trách tôi, là bởi vì các con của tôi cần ăn thịch sống và uống máu tươi, nên tôi buộc lòng phải giết chết anh." Cô ta ôm lấy đầu người rồi khẽ nói thảm như đang tâm sự với người còn sống.

" Sao anh không nói gì hả? Tại sao, sao không nói gì?" Đột nhiên cô ta hét lớn trong cơn điên loạn rồi thẳng tay ném cái đầu xuống sàn nhà, cái đầu lăn gần tới chỗ tôi và đôi mắt trợn tròn nhìn về phía tôi.

Tôi sợ hãi đứng lùi lại phía sau với một khoảng cách khá xa. Chợt cô ta bật cười khanh khách xong lao thẳng vào phòng wc. Tôi nuốt một ngụm nước miếng, đứng dậy đi từng bước thận trọng lại gần cửa phòng wc.

Tôi thấy cô ta đang nôn thốc, nôn tháo, những thứ mà cô ta nôn ra đều là dòi bọ và cả trứng ấu trùng, trông thấy cảnh đó tôi cũng muốn nôn theo. Chợt cô ta bất ngờ ngẩng mặt lên nhìn qua tấm gương, lúc đó tôi đang đứng phía sau lưng cô ta nên hình ảnh tôi cũng được phản chiếu qua tấm gương đó, bỗng nhiên cô ta nhìn hình ảnh phản chiếu của tôi và nhoẻn miệng cười đầy ám ảnh.

Tôi bừng tỉnh sau giấc ngủ, vội ngồi bật dậy thì đã thấy mình nằm trong phòng bệnh, bên ngoài trời đã sáng, từng tia nắng nhẹ nhàng chiếu qua cửa sổ làm cả căn phòng trở nên ấm áp hơn.

" Con đã tỉnh rồi sao?" Mẹ tôi mở cửa phòng bước vào và khá bất ngờ khi thấy tôi đã hồi tỉnh.

" Mẹ....sao mẹ lại ở đây?"

" Cái con bé này, mẹ thật không yên tâm khi để con ở lại bệnh viện một mình!"

" Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy mẹ?" Trong đầu tôi dường như trống rỗng, ngoài những sự việc mà tôi đã gặp trong cơn ác mộng vừa rồi thì không còn nhớ bất cứ điều gì.

" Con đã ngất trên sân thượng, may mà có y tá phát hiện kịp thời nếu không thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra!"

Trên sân thượng? Chợt tôi nhớ tới anh, người đã cố cứu tôi khi đang ở trên sân thượng.

"Vậy con anh ấy đâu rồi mẹ? Anh ấy có bị thương không?" Tôi nắm lấy tay mẹ gấp gáp hỏi.

"Con hỏi ai?" Mẹ tôi thắc mắc hỏi lại, không biết người tôi đang nhắc đến là ai.

Biết là dù hỏi mẹ cũng thêm vô ích, tôi tự thân đứng dậy, vội vàng chạy ra khỏi phòng bệnh, mặc cho mẹ gọi tên mình ở phía sau.

"Làm ơn, anh đừng xảy ra chuyện gì!" Tôi lo lắng đến bật khóc, chạy đi tìm anh khắp nơi trong bệnh viện. Hình ảnh của anh luôn ẩn hiện trong đầu làm cho tôi càng sợ, tôi sợ anh vì tôi mà gặp nguy hiểm.

30 phút trôi qua, tôi đã tìm anh ở khắp mọi nơi nhưng vẫn không thấy bóng dáng của anh. Đứng thất thần giữa sảnh bệnh viện, nhìn dòng người qua lại, tôi dần rơi vào trạng thái tuyệt vọng.

"Anh đang ở đâu vậy? Xin anh hãy xuất hiện đi mà!" Tôi gào khóc gọi anh, mặc cho nhiều người đang chăm chú nhìn tôi bằng cặp mắt dò xét.

"Sao em lại ra ngoài này?" Bỗng nhiên tôi nghe thấy có giọng nói từ phía sau lưng, nhanh chóng quay người lại và tôi thấy anh đang đứng ngay đó, một cách bình an vô sự.

"Anh....!" Tôi dường như trút được nỗi lo lắng, vội chạy lại ôm chặt lấy anh.

Còn anh khá bất ngờ trước hành động mạnh bạo này của tôi nhưng vẫn để mặc cho tôi ôm, xong khẽ đặt tay lên mái tóc mềm rồi vuốt nhẹ nhàng.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm Nghiênn Hy
dtv-ebook.com

Chương 27

Tại hàng ghế đá dưới tán cây cổ thụ của bệnh viện. Tôi ngồi ngược nhìn lên bầu trời xanh, dõi mắt theo từng tầng mây trắng trôi không có điểm dừng. Suýt chút nữa là tôi không còn cơ hội để ngắm nhìn bầu trời trong xanh như vậy.

Có phải là khi con người may mắn thoát khỏi cái chết, thì họ sẽ bắt đầu cảm thấy yêu cuộc sống này hơn?

Anh ngồi bên cạnh tôi, cũng ngược nhìn lên bầu trời, thỉnh thoảng quay qua nhìn lên tôi rồi mỉm cười vu vơ không rõ lý do.

Khi tôi quay qua nhìn anh, hai cặp mắt đồng thời nhìn nhau, chợt trái tim tôi đập loạn nhịp, khuôn mặt vô thức đỏ ửng lên:

" Sao anh nhìn em vậy?"

" À, không có gì!" Anh cũng e ngại gãi đầu xong quay mặt đi nhìn hướng khác.

" Khi em vừa tỉnh dậy thì đã không thấy anh, em có chút sợ...!" Tôi khẽ cúi đầu, hai tay đan chặt lại với nhau.

" Em sợ điều gì?" Anh rõ ràng đoán được hàm ý trong câu nói của tôi nhưng vẫn muốn hỏi lại.

" Thì là sợ....sợ anh bị ma nữ đó giết!"

Anh tròn mắt bất ngờ trước câu nói đó, rồi lại bật cười lớn trước sự ngây thơ của tôi.

" Anh...anh cười gì vậy?" Tôi bắt đầu có chút khó hiểu, không lẽ tôi đã nói điều gì sai?

" À không.... không có gì, anh chỉ cảm thấy vui khi e còn nghĩ đến an nguy của anh!"

" Tất cả cũng là do em, nếu anh có mệnh hệ gì thì em sẽ rất áy náy. Mà không hiểu sao em lại nhìn thấy....mấy thứ đó nữa?"
Chuyện tối hôm qua quả thực làm tôi phải kinh hãi mỗi khi nhớ tới nó.

" Có rất nhiều lý do để có thể nhìn thấy oan hồn. Có thể là duyên từ kiếp trước, cũng có thể là do món nợ nghiệt oán!"

" Vậy tem thuộc trường hợp nào đây?" Tôi bắt đầu cảm thấy có chút phức tạp trong từng câu nói của anh.

" Em lại thuộc về trường hợp đặc biệt. Đã bao giờ....em nghe tới con mắt âm dương chưa?"

" Con mắt âm dương? Ý anh là con mắt có thể nhìn thấy ma quỷ đó hả?" Nhỏ Vy từng kể về nó cho tôi nghe, nhưng tôi cứ nghĩ rằng nhỏ đang cố bịa ra câu truyện đó.

" Đúng vậy, lần đầu tiên gặp em thì anh đã biết em có thể nhìn thấy những thứ từ thế giới bên kia!" Khuôn mặt anh trầm ngâm nhìn vào khoảng không phía trước mặt. Thực ra việc sở hữu con mắt âm dương không hẳn là một điều tốt đẹp gì, nhiều khi chúng ta sẽ bị chính khả năng đặc biệt đó hại chết.

" Em vẫn không hiểu, tại sao mình lại có mắt âm dương? Trước đây em chưa từng nhìn thấy mấy thứ đó!"

" Mắt âm dương có thể là do bẩm sinh đã có, hoặc cũng có thể là do gặp tai nạn nên khai mở được con mắt thứ ba. Em thì rất đặc biệt, có thể khai thông mắt âm dương mà không cần lực tác động từ bên ngoài!" Anh quay lại nhìn thẳng vào mắt tôi, tận sâu trong ánh mắt, anh có thể nhìn thấy một luồng âm khí còn đọng lại.

" Còn việc em gặp một cô gái trong giấc mơ? Mặc dù biết chỉ là mơ nhưng em lại cảm thấy nó rất chân thật, giống như đã từng xảy ra với mình!" Tôi nghĩ về người con gái trong giấc mơ và người bệnh nhân kỳ lạ kia, cảm giác như hai người là một.

" Đó gọi là liên kết tâm linh, cái này sẽ giúp em có lời giải cho thắc mắc của mình!" Anh nói xong đưa cho tôi một cuốn sổ nhỏ cũ kỹ, tấm bìa bên ngoài đã bị hoen ố, rách nát.

Tôi đón nhận cuốn sổ từ tay anh, bỗng nhiên một cảm xúc mãnh liệt khó tả dâng trào trong lòng.

Tôi đưa tay lật trang giấy đầu tiên, trên đó có ghi dòng chữ khá dài, nó giống như cuốn hồi ký để lưu giữ kỷ niệm.

Trên đó viết về một cô gái gặp được chàng trai được cho là nhân duyên tiền định của mình. Hai người yêu thương nhau và quyết định đi đến hôn nhân, mặc cho gia đình của cô gái can ngăn mối hôn sự này.

Cô gái đã bị chính ba mẹ từ mặt vì chàng trai đó, nhưng cô ta vẫn mù quáng tin vào việc mình trao tình cảm cho anh ta là đúng. Hai

người tổ chức lễ cưới khá đơn giản khi không có ba mẹ của cô dâu tới tham dự.

Cuộc sống đối với cô gái tưởng chừng như viên mãn, nhưng rồi người đàn ông mà cô hết mực yêu thương, người mà cô sẵn sàng đánh đổi gia đình chỉ để được bên cạnh, cuối cùng cũng thay lòng đổi dạ. Hắn ta luôn đi sớm về khuya, luôn tìm cớ để chửi rửa, nhục mạ cô gái.

Nhưng cô ta vẫn nhẫn nhục chịu đựng sống với người đàn ông đó, bởi vì cô ta rất yêu hắn, yêu một cách điên cuồng và mù quáng.

Đỉnh điểm của bất hạnh chính là việc cô gái đã mang cốt nhục của hắn, cô rất vui mừng khi biết được điều đó, cứ tâm niệm rằng hắn ta sẽ yêu thương cô như trước kia khi biết được cô đã mang thai.

Nhưng mọi chuyện không đơn giản như cô ta đã nghĩ, người đàn ông tệ bạc đó không những không vui mừng mà còn chính tay giết chết đứa con chưa kịp thành người của mình.

Cô ta đau đớn tột cùng khi biết con trong bụng mình đã chết, cô ta dường như hoá điên, trong đầu luôn mang tà niệm rằng sẽ trả thù. Cuối cùng, cách mà cô ta chọn để trả thù chồng cũ của mình chính là dùng huyết bí ngải, một loại ngải đã thất truyền từ lâu bởi không phải ai cũng nuôi được.

Khi đọc đến việc cô gái si tình kia tìm đến bùa ngải thì bỗng nhiên tôi rùng mình, tình tiết rất giống trong giấc mơ của tôi, vậy nếu như tất cả đều là sự thật thì việc cô ta cắt đầu của chồng mình cũng là thật.

Đôi tay tôi run rẩy, mặc dù sợ nhưng tôi vẫn khá tò mò muốn biết chuyện gì sẽ diễn ra tiếp theo nên tiếp tục lật trang tiếp theo trong cuốn sổ, nhưng khi lật ra trang sau thì tôi hoàn toàn không thấy có một con chữ nào, tất cả các trang đều trống trơn, khi lật đến trang cuối cùng, tôi thấy có hàng chữ được viết một cách rất vội vàng.

Tôi nheo mắt lại, tập trung đọc nội dung dòng chữ đó:

" Tôi đang dần bị mất kiểm soát, tôi không thể nào khống chế được loại ngải này nữa, chúng đang dần ăn mòn cơ thể của tôi. Tôi....có thể thấy, thứ đó....đang đứng dõi theo mọi hành động của tôi. Cô ta đang tới....., cô ta đang tới."

Bốn chữ "Cô ta đang tới" lặp lại rất nhiều lần trong trang cuối của cuốn sổ. Dường như người viết cuốn sổ này đang sợ một ai đó, hoặc một thứ gì đó.

Khi đọc xong dòng hồi ký trong cuốn sổ, tôi chợt hiểu ra mọi chuyện. Cô gái mà tôi gặp trong mơ, người bệnh nhân kỳ lạ cùng phòng với người viết ra cuốn nhật ký này chính là cùng một người. Vì thù hận gã đàn ông bội bạc kia, cô ta sẵn sàng nuôi bùa ngải bằng cách cho ngải sống trong cơ thể của mình.

Nhưng cô ta không ngờ được rằng chính bản thân lại bị ngải phản, dần dần bị ăn mòn cơ thể, cuối cùng là nghĩ tới chuyện tự sát để giải thoát bản thân khỏi sự đau đớn về thể xác lẫn tinh thần.

" Tại sao anh lại có cuốn sổ này?" Tôi quay qua anh hỏi. Nhưng rồi không thấy anh đâu nữa, chỉ trong chốc lát anh đã đi mất, nhẹ nhàng tự như một cơn gió.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 28

Ngay ngày hôm đó, tôi được mẹ đưa về nhà để tĩnh dưỡng, một phần vì sức khỏe của tôi đã ổn định, không có gì đáng lo ngại, một phần cũng vì mẹ tôi không mấy an tâm khi để tôi ở bệnh viện một mình.

Suốt quãng đường đi từ bệnh viện về nhà, tôi luôn ôm chặt lấy cuốn sổ tay mà anh đã đưa cho tôi lúc ở sân của bệnh viện, tôi đã không ngừng đọc đi đọc lại nội dung trong cuốn sổ đó, và luôn đặt một câu hỏi trong đầu rằng. Tại sao anh lại đưa cho tôi cuốn sổ này?

Chiếc taxi đỗ trước cổng, tôi nhẹ nhàng bước xuống xe, khẽ liếc nhìn về phía ngôi nhà của anh nhưng lại không thấy bóng dáng của anh đâu. Tôi luôn cảm thấy anh thật thần bí, lúc ẩn lúc hiện tựa như một con gió.

" Đi vào nhà thôi con!" Mẹ thấy tôi cứ đứng ngẩn người nhìn ngôi nhà bên cạnh nên nhẹ nhàng nói.

" Dạ!" Bị câu nói của mẹ làm cho thức tỉnh, tôi giật mình trả lời xong nhanh chóng đi vào nhà

Bước chân vào căn phòng ngủ thân quen, chợt tôi cảm thấy tâm trạng tốt hơn hẳn so với lúc ở bệnh viện. Thứ mùi thuốc sát khuẩn, cùng với mùi thuốc sinh làm cho tôi cảm thấy khó chịu vô cùng, được về nhà vẫn là thích nhất, không gian yên tĩnh và tất nhiên là không có mùi thuốc quanh đây.

Tôi mệt mỏi nằm dài ra giường , sự êm ái của chiếc nệm làm cho cơn buồn ngủ của tôi kéo tới một cách nhanh chóng, đôi mắt dần trở nên nặng trĩu. Tôi từ từ nhắm mắt lại và chìm vào giấc ngủ say.

Trong giấc mơ, tôi thấy mình bước qua chiếc cổng sắt lớn để đi vào bên trong sân của một căn nhà cấp bốn:

" Tại...sao...tại sao mình lại ở đây?" Tôi ngơ ngàng nhìn ngôi nhà đang hiện diện ngay trước mắt của mình, không thể nhầm lẫn đi đâu được, ngay chỗ mà tôi đang đứng, chính là nơi đã tìm thấy xác của bà lão đó.

Nhưng tại sao tôi lại quay trở lại nơi này? Không lẽ nơi đây đã ám ảnh tôi ngay cả trong giấc mơ?

Từng đợt gió lạnh thổi qua khiến tán lá cây phát ra tiếng xào xạc, trên nền đất có rất nhiều lá cây khô rụng xuống san lấp cả một khoảng sân rộng.

Đột nhiên cánh cửa của căn nhà cấp bốn mở toang, như đang muốn mời gọi tôi bước vào. Nhưng làm sao tôi có thể đi vào khi mà đã biết trước được bên trong đó có một thứ rất đáng sợ. Tôi vội quay người, tính bỏ chạy thật nhanh ra khỏi nơi quái quỷ này, nhưng khi vừa quay lưng lại thì tôi thấy gương mặt nhăn nheo, xanh xao cùng với gốc mắt sâu đen của bà lão, gương mặt đó khiến tôi giật thót tim la hét thất thanh.

" Thuỳ An, Thuỳ An!" Nhỏ Vy ngồi bên cạnh, liên tục vỗ vào vai gọi tôi dậy.

Tôi bừng tỉnh sau cơn ác mộng, dù mới chớp mắt một chút nhưng mồ hôi lạnh đã túa ra ướt đầm khuôn mặt của tôi.

"Mày gặp ác mộng hay sao mà la hét ghê vậy?" Nhỏ Vy khẽ thở dài nhẹ nhõm khi thấy tôi đã hồi tỉnh, biết tôi chỉ là đang ngủ nhưng mà nhìn thấy việc tôi liên tục hét lớn trong lúc đang ngủ thì nhỏ có chút sợ.

"Mày vào phòng tao từ lúc nào vậy?" Tôi mệt mỏi ngồi dậy dựa vào thành giường. Trong đầu xuất hiện một dấu hỏi to đùng bởi sự xuất hiện bất thành linh của nhỏ trong phòng mình.

"Tao biết là mày được xuất viện, nên cố tình qua đây thăm, ai ngờ lại thấy cái cảnh mày la hét muốn vỡ nhà này!"

"Tao hét lớn lắm hả?" Cách miêu tả của nhỏ Vy có vài phần khoa trương nên tôi vội hỏi lại để xác nhận điều đó.

"Tao đâu có nói quá lên đâu, mà mày mơ thấy cái gì đáng sợ lắm hả?"

"Tao....tao lại mơ thấy và lão đó!" Tôi ngồi thu mình lại, ánh mắt tỏ ra sợ sệt khi nghĩ tới viễn cảnh trong giấc mơ.

"Bà lão? Bà lão nào?"

"Thì là cái....người....!" Quả thật là không biết nên nói sao cho nhỏ hiểu, gọi là người thì cũng không đúng cho lắm, nếu gọi là ma thì chắc chắn bà ta là loại ma dai, chuyên ám người không buông.

"Là ai? Sao mày cứ thích áp úng vậy? Bộ muốn tao lên cơn đau tim hả?" Nhỏ Vy bắt đầu cảm thấy dần mất kiên nhẫn trước sự lấp lửng nói không lên câu của tôi.

" Hình như...tao bị ma ám mày ời!" Tôi liếc nhìn xung quanh căn phòng rồi khẽ nói nhỏ vào tai Vy.

" Cái gì? Mày bị sốt nên sinh ra nói sảng hả?" Nhỏ hét lớn vào mặt tôi xong còn đưa tay sờ trán xem có bị sốt thật hay không.

" Một mày quá, tin hay không thì tùy mày!" Tôi tức giận hất tay nhỏ ra rồi hậm hực quay mặt đi chỗ khác.

" Nè giận tao hả?" Cảm thấy mình hơi quá lời nên nhỏ đã nhanh chóng quay qua dỗ ngọt tôi. Chơi với tôi đã khá lâu, nhỏ biết tính tôi không thích bịa chuyện hay phóng đại mọi việc lên, nếu như tôi nói mình bị ma ám thì chắc chắn 9 phần là sự thật.

Mặc dù nhỏ liên tục bày trò để xin lỗi, nhưng tôi vẫn vờ như không nghe, không thấy gì cả:

" Tao về nha?" Cảm thấy mấy chiêu trò dỗ ngọt không có tác dụng, nhỏ Vy liền bày ra chiêu cuối.

" Mày muốn về thì về đi!" Trong lúc này tôi cảm thấy khá là mệt mỏi, tâm trạng không tốt nên đã lỡ buông ra lời nói vô cùng lạnh nhạt. với nhỏ.

Nhỏ Vy khẽ thở dài, không ngờ lần này chỉ vì một câu nói đùa mà tôi giận thật, thôi thì đi về, khi nào tôi nguôi giận thì sẽ tới xin lỗi sau.

" Vậy tao về nha!" Nhỏ quay người bước ra khỏi phòng. Còn tôi vẫn ngồi suy nghĩ mông lung về mọi chuyện đã và đang diễn ra đối với mình nên không mấy bận tâm lúc nhỏ Vy rời đi.

8 giờ tối, sau khi cả nhà dùng bữa tối xong, tôi liền xin phép ba mẹ về phòng với cái cớ là nghỉ ngơi cho lại sức. Nhưng sự thật là tôi

đã ngồi đọc lại cuốn sổ cũ kỹ đó, cả ngày hôm nay tôi đã đọc rất nhiều lần, nhiều đến mức tôi có thể ghi nhớ hết từng câu, từng chữ có ở trong cuốn sổ này.

" Thuỳ An, con ngủ chưa?" Tôi nghe thấy tiếng mẹ gọi, cùng với đó là tiếng gõ cửa phòng, nhưng tôi vẫn giữ im lặng không trả lời, vờ như mình đã ngủ say từ lâu.

Không thấy tiếng trả lời, mẹ cứ ngỡ rằng tôi đã ngủ nên nhanh chóng quay bước về phòng của mình.

Sau khi mẹ rời khỏi, tôi mới cất ngay cuốn sổ vào hộp tủ xong nhẹ nhàng nằm xuống giường, đôi mắt mở to nhìn lên trần nhà. Vài phút trôi qua, tôi không thể nào chớp mắt được, cứ mỗi lần nhắm mắt, tôi lại sợ mình sẽ bị dẫn tới một nơi mà bản thân không mong muốn đến.

Đồng hồ để bàn điểm 9 giờ 15 phút tối, tôi mệt mỏi ngồi dậy rồi bước chân ra khỏi phòng ngủ của mình.

Tại phòng wc, tôi liên tục vã nước lên mặt để lấy lại sự tỉnh táo, cả ngày hôm nay tôi đã hành động như một kẻ mất hồn cũng chỉ vì những chuyện quỷ quái kia, tôi cần lấy lại sự cân bằng.

Chống hai tay vào bồn rửa mặt, tôi nhìn mình trong gương với khuôn mặt ướt đẫm. Thật không ngờ, mới chỉ có vài hôm nằm trong viện thôi mà gương mặt của tôi đã xanh xao đi rất nhiều, cả đôi mắt thâm quầng như gấu trúc này nữa, nó khiến tôi mất đi sức sống.

Đột nhiên bóng đèn trong phòng tắt nhấp nháy, lúc sáng lúc tắt. Đôi mắt nhìn chiếc bóng đèn, vài giây sau nó không nhấp nháy nữa, tôi khẽ thở dài nhẹ nhõm rồi nhìn lại vào gương, chợt tôi hoảng sợ

ngã lùi về phía sau khi thấy trong gương đang phản chiếu hình ảnh một bà lão cùng với gương mặt đã mất đi một phần thịt, để lộ cả xương sọ.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 29

Tôi sợ hãi ngã lùi về phía sau, đôi mắt mở to nhìn cái thứ kinh dị đang hiện diện ngay trước mặt.

Trong gương là hình ảnh phản chiếu của một bà lão với một phần gương mặt đã bị thối rữa, để lộ cả hộp xương sọ, trông rất ghê sợ.

"Aaaaaaaa." Không nhin được tôi đã hét lên một tiếng thật lớn, tiếng hét thất thanh đã đánh thức ba mẹ tôi ở phòng ngủ bên cạnh.

Hai người vội chạy ra khỏi phòng để tìm tôi, cùng lúc đó tôi từ trong phòng tắm hốt hải chạy ra ngoài và đụng trúng phải mẹ.

"Thuý An, con sao vậy?" Mẹ nắm lấy hai bả vai tôi rồi lo lắng hỏi, khi nhìn thấy gương mặt trắng toát không chút huyết sắc của tôi, ba mẹ càng nóng ruột hơn bao giờ hết.

"Ma....ma....có ma!" Trong lòng kinh hãi tột độ, tôi không thể nói rõ từng câu chữ, chỉ biết ra hiệu bằng cách chỉ tay vào phòng tắm.

Ba tôi thấy vậy liền bước từng bước thận trọng lại gần phòng tắm rồi ngó vào, trong phòng tắm hoàn toàn không có gì kỳ lạ ngoài chiếc vòi nước đang được mở và nước chảy ra xối xả.

"Đâu có gì đâu con gái!" Ba thở phào nhẹ nhõm xong lại gần đưa tay tắt vòi nước đi.

" Cái con bé này, đêm hôm rồi mà còn đi gây chuyện nữa, bộ con tính không để cho hàng xóm ngủ hay sao?" Mẹ cốc nhẹ vào đầu của tôi rồi nói bằng giọng không hài lòng. Có lẽ trong mắt của bà thì tôi luôn là một đứa trẻ chuyên quậy phá, nhưng thực chất là tôi không có bầy trò nói dối, càng không thể nhìn lầm.

" Thôi, em đưa con về phòng đi. Còn con nữa, sau này đừng tự mình hù dọa mình nữa!" Ba nhìn mẹ rồi quay qua nhìn tôi giáo huấn một trận.

" Tại sao ba mẹ lại không tin con? Con đâu có nói dối đâu, tại sao tất cả mọi người đều không chịu tin chứ?" Tôi hét thật lớn, bao nhiêu uất ức dồn nén bấy lâu đều nói ra hết.

Sau khi nói xong tôi liền vội vã chạy về phòng của mình rồi mạnh tay đóng cửa phòng lại.

" Con bé bị sao vậy?" Ba bàng hoàng nhìn mẹ tôi, đây là lần đầu tiên hai người thấy con gái của mình kích động như vậy.

" Em cũng không biết, từ lúc ở bệnh viện trở về con bé cứ như người mất hồn vậy!"

Tại phòng ngủ, tôi mệt mỏi nằm lăn ra giường, không biết bản thân mình bị cái gì nữa, tại sao lại lớn tiếng với ba mẹ? Từ bao giờ mà tôi trở thành một người cọc cằn, nóng tính, luôn cảm thấy bất mãn với người khác?

Bỗng nhiên có một trận gió lớn nổi lên khiến cho cánh cửa sổ liên tục va đập vào nhau, âm thanh đó làm tôi bừng tỉnh khỏi mớ suy nghĩ viển vông.

Tôi chợt dạ đứng dậy, chậm rãi bước lại gần cửa sổ, vươn tay tính đóng cánh cửa sổ lại, khi bàn tay vừa chạm vào cánh cửa thì đột nhiên có một bàn tay lạnh lẽo khác chạm vào tay tôi, cái lạnh thấu xương từ tay chuyên tới dây thần kinh của não bộ khiến tôi giật mình, sợ hãi lùi ra phía sau vài bước.

Tôi khẽ nuốt một ngụm nước miếng, vẻ mặt đầy hoang mang, lo lắng tột độ.

Bên ngoài tiếng gió vẫn rít lên từng hồi, cánh cửa sổ va đập vào nhau ngày một gay gắt hơn. Bỗng nhiên tôi cảm thấy sống lưng lạnh buốt, hình như có ai đó đang đứng ở ngay phía sau tôi. Tôi cảm nhận rõ điều đó nhưng vẫn thăm mong rằng đó chỉ là tưởng tượng, tôi chậm rãi từ từ xoay người lại nhìn về phía sau.

Rồi tôi chợt chết lặng đi khi thấy hồn ma của bà lão đang đứng ở phía sau lưng và đang nhìn chăm chăm vào tôi bằng cặp mắt không thấy tròng.

Đôi chân tôi dường như mềm nhũn, thất thần ngồi bệt xuống nền nhà, mắt vẫn mở to nhìn oan hồn ngay trước mặt.

" Đây....là mơ...chắc....chắc là mơ." Tôi lẩm bẩm nói trong miệng, bàn tay vô thức nhéo vào đùi của mình một cái thật mạnh, mong sao cách này sẽ giúp tôi thoát khỏi cơn ác mộng này.

Càng nhéo mạnh thì càng cảm thấy đau, đau đến mức tôi chảy cả nước mắt, nhưng điều đó vẫn không giúp tôi thoát khỏi sự việc kinh hoàng này..

" Không lẽ đây là sự thật sao?" Sau một hồi tra tấn cái đùi của mình, cuối cùng tôi cũng chấp nhận một sự thật đáng sợ, đó chính là

bản thân đang phải đối diện với oan hồn ở ngay trong phòng ngủ với mình.

" Tại....sao bà cứ ám tôi hoài vậy hả?" Tôi hít một hơi thật sâu, lấy hết can đảm để hỏi cho rõ mọi chuyện. Tôi hoàn toàn mệt mỏi khi luôn thấy những thứ không sạch sẽ này, nó khiến các dây thần kinh của tôi căng thẳng.

" Tôi chết oan ức lắm." Một giọng nói lạnh lẽo vang lên trong đầu tôi, nghe thật thê lương, buồn bã.

" Vậy thì có liên quan gì đến tôi chứ?" Tôi thật không hiểu, việc bà ấy chết oan thì liên quan gì đến tôi, tại sao luôn ám tôi mãi không buông.

" Tôi không thể chuyển kiếp khi chưa hoàn thành tâm nguyện."

" Tâm....nguyện? Vậy tâm nguyện của bà là gì?" Hiện giờ tôi đã lấy lại được sự bình tĩnh, nỗi sợ trong lòng đã dần vơi đi một nửa.

" Tôi muốn gặp cháu gái của mình lần cuối, tôi nhớ nó lắm."

" Cháu gái của bà, hiện giờ đang ở đâu?"

" Nó ở với bố mẹ của nó, đã lâu rồi tôi không được gặp cháu gái của mình. Con bé ngoan lắm, nó rất biết nghe lời, tôi đã từng hứa vào sinh nhật lần thứ 6 của nó sẽ tặng cho nó một chú gấu bông, nhưng mà giờ đây...." Nói tới đây giọng của bà lão nghẹn lại. Tôi cảm nhận được tình cảm mà bà lão dành cho cháu gái của mình, nó thật thiêng liêng và cao cả, vậy mà số phận nghiệt ngã đã nhấn chìm chia cách, khiến hai bà cháu phải âm dương cách biệt.

Tôi cảm thấy cay nơi khoé mắt, nước mắt vô thức chảy xuống, tôi đang khóc. Đúng vậy, là khóc thương cho bà lão.

" Vậy cháu giúp gì được cho bà?" Tôi quyết định sẽ giúp bà ấy, giúp trong khả năng mà bản thân cho phép.

" Tôi muốn....mượn xác hoàn dương, để có thể ôm cháu của mình lần cuối và đích thân tặng quà sinh nhật cho nó."

" Mượn xác hoàn dương?" Tôi tròn mắt hỏi lại, không lẽ và ấy tính mượn thân xác của tôi để nhập hồn?

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 31

"Cảm....ơn." Bà lão mở miệng, khó nhọc nói từng chữ, có lẽ bà ấy vẫn chưa quen với thân thể mới này.

Còn về phần tôi, sau bị đẩy linh hồn ra khỏi thân xác, tôi bắt đầu cảm thấy toàn thân nhẹ như không khí, cảm giác như mình đang trôi lơ lửng mà không thể chạm chân xuống mặt đất.

Đôi mắt tôi dần hé mở nhìn xung quanh căn phòng, tôi có thể nhìn thấy anh, nghe anh nói nhưng lại không thể chạm vào anh hay bất cứ vật gì xung quanh.

Tôi còn nhìn thấy thân thể mình đang ngồi trên giường lắng nghe từng lời anh nói, nhưng hiển nhiên đó không phải tôi, nói đúng hơn là thân xác là của tôi nhưng linh hồn thì lại là một người khác.

Đúng lúc đó anh quay qua nhìn về phía tôi, anh có thể nhìn thấy linh thể, điều đó khiến tôi được an ủi hơn phần nào, vì mình không hẳn là kẻ vô hình.

Sẽ rất tủi thân nếu như bạn đứng cạnh người quan trọng nhất nhưng họ lại không biết đến sự tồn tại của bạn. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, tôi ngộ ra được đạo lý đó và hiểu được định nghĩa của hai từ "cô hồn".

"Anh sẽ đưa bà ấy tới gặp cháu gái của mình, em phải ở yên trong phòng, không được đi ra bên ngoài vì em sẽ bị ánh mặt trời

làm tổn hại, cũng đừng đi ra ngoài phòng khách, ở đó có bàn thờ tượng phật chế ngự!" Anh nhẹ nhàng bước tới gần nơi tôi đang đứng, đưa tay lên, tính vuốt nhẹ gương mặt tôi nhưng rồi anh chột khựng lại vì tôi bây giờ chỉ là một linh hồn, không thể chạm vào.

" Em nhớ hết rồi, anh đi sớm về sớm!" Tuy nở một nụ tươi để trấn an anh, nhưng thực ra tôi đang rất sợ...sợ mình sẽ không thể quay trở về thân xác, sợ mình không thể chạm vào anh một lần nào nữa.

Nhưng rồi tôi không thể hiện nỗi sợ đó trên gương mặt, bởi vì tôi nhớ tới câu nói của anh "Một khi đã quyết định làm một điều gì đó thì không thể quay lại".

Nhìn thấy nụ cười của tôi, anh dần yên tâm hơn, anh tin tôi cố thể tự lo cho bản thân khi không có anh bên cạnh, dù sao người có bản tính lương thiện sẽ luôn được trời phật hộ thể.

" Cô...yên tâm...tôi sẽ sớm...trả lại thân...xác cho...cô." Bà lão đưa mắt nhìn tôi. Cảm xúc thật khó tả khi đứng trước cơ thể mình nhưng hiện giờ nó không còn là của mình.

Tôi không đáp lời mà chỉ khẽ gật đầu xong tiếc nuối nhìn anh và bà lão dần rời đi.

Khi ra tới cổng chính, thì anh và bà lão chạm mặt nhỏ Vy:

" Thuỳ An, sao mày ở đây vậy? Tao đang tính tới nhà gặp mày nè! Sao, hết giận tao chưa?" Nhỏ Vy vui vẻ chạy lại cầm lấy tay của bà lão vì nhỏ vẫn cứ nghĩ đó chính là tôi.

Nhưng vừa chạm vào tay của bà lão thì nhỏ cảm thấy khí lạnh từ tay đang chạy dọc khắp cơ thể, tưởng chừng như nhỏ đang cầm

bịch nước đá:

"Ừa, sao tay mày lạnh toát vậy?"

"Mau....đi đi." Bà lão lạnh nhạt hất tay của nhỏ ra rồi chậm rãi bước đi trước, anh thấy vậy cũng lặng lẽ đi theo sau. Chỉ còn mình nhỏ Vy đang ngơ ngác nhìn theo bóng dáng của anh và bà lão, trong lòng không ngừng thắc mắc về thái độ của tôi.

Lúc này chỉ còn tôi đứng trong phòng ngủ của anh, cảm thấy làm hồn ma thật bất tiện, ngồi không thể ngồi, cầm không thể cầm, tôi càng không thể tùy tiện nhìn ánh mặt trời ngoài kia. Ai nói làm hồn ma là sướng chứ, tôi chỉ cảm thấy thật bí bách và khó chịu.

Đảo mắt nhìn xung quanh căn phòng ngủ, đồ đạc của anh đúng là không có gì nhiều ngoài chiếc giường, chiếc tủ quần áo gỗ và một chiếc bàn học đã cũ.

"Con trai đúng là sống quá đơn giản rồi, không có nhiều đồ như con gái!" Tôi di chuyển nhìn ngắm mọi góc ngách trong căn phòng nhỏ, chợt ánh mắt dừng lại ở tấm hình được đặt ngay ngắn trên bàn.

Do quá hiếu kỳ nên tôi đã lại gần để nhìn rõ tấm hình hơn. Trong bức hình có hai người, một nam và một nữ, tôi có thể nhận ra nam nhân trong hình chính là anh, khuôn mặt góc cạnh cùng với nụ cười toả nắng không thể nhầm lẫn được. Còn người con gái đang khoác tay đứng bên cạnh anh, nhìn cũng khá xinh đẹp với gương mặt trái soan, ngũ quan cân đối.

Quan trọng hơn, chính là cử chỉ khoác tay thân mật của họ, có vẻ như họ đang rất vui vẻ khi chụp tấm hình này.

Bỗng tôi cảm thấy hụt hẫng, trái tim như bị ai đó bóp chặt đến mức không thể nói nên lời. Tôi luôn thầm nghĩ trong đầu rằng mối quan hệ giữa anh và cô gái trong hình chỉ đơn thuần là bạn, nhưng càng nghĩ tôi càng thấy khó chịu trong lòng.

Suy nghĩ dần vụt một lúc, rồi tôi lại quay qua thầm trách bản thân đã quá hồ đồ, rõ ràng tôi và anh không hề có một mối quan hệ nào. Vậy tại sao tôi lại phải buồn, phải khó chịu khi thấy anh thân mật với một người con gái khác chứ?

Vội lại, nhìn cô gái đó cũng khá xinh đẹp, hai người đứng bên cạnh nhau rất xứng đôi. Chỉ có một mình tôi là đang ngộ nhận cái thứ tình cảm đáng lý ra không nên có.

Đang trầm tư suy nghĩ, đột nhiên tôi nghe thấy âm thanh từ phòng khách chuyển lại. Không nghĩ rằng mới đó mà anh đã về sớm như vậy, nên tôi ngập ngừng bước ra khỏi phòng ngủ và quên hết toàn bộ lời dặn của anh.

Tôi thận trọng núp phía sau bức tường, mà quên mất rằng bây giờ mình chỉ là một âm hồn, không phải ai cũng có thể nhìn thấy.

Và đúng như tôi nghĩ, không phải anh đã về mà là một người khác đang lén lút đột nhập vào nhà của anh, trông bộ dạng đó thì cũng có thể dễ dàng đoán được đó chính là kẻ trộm.

Tâm trạng lúc này của tôi vừa sợ, vừa muốn hét thật lớn cho mọi người xung quanh biết, nhưng tình trạng lúc này không cho phép tôi làm điều đó.

" Đúng là căn nhà nghèo nàn, chẳng có món đồ nào giá trị." Tên trộm kia nhìn khắp căn nhà xong bực tức nói.

Nghe thấy câu nói đó của hắn, tôi thấy rất tức giận, hắn ta vốn dĩ là một kẻ trộm vậy mà vẫn muốn kén chọn sao?

" Hay bây giờ mình dọa hắn bỏ chạy, giống như trong mấy bộ phim kinh dị vậy!" Chợt có một ý tưởng xuất hiện trong đầu. Bây giờ tôi đã là ma rồi, vậy thì phải tận dụng hết quyền năng mà ma quỷ vốn có.

Nghĩ là làm, tôi vội tiến thật nhanh về phía tên trộm và đứng ngay trước mặt hắn, nhưng hắn ta vẫn không hề nhìn thấy, dù cho tôi có tạo đủ kiểu mặt xấu hù dọa đến cỡ nào thì cũng không ảnh hưởng gì tới hắn.

Trong thời khắc đó tôi cảm thấy mình làm ma cũng thật quá vô dụng, tại sao không thể dọa chết tên trộm đó chứ?

Bất chợt tên trộm đi ngang qua tôi, dường như hắn ta đã nhìn thấy thứ mà hắn có thể lấy, đó chính là bức tượng phật đang được che lại bởi tấm vải đỏ.

" Nè....ông không được động vào cái đó." Như đã hiểu được ý muốn ăn trộm bức tượng của hắn, tôi cố gắng can ngăn lại bởi vì chạm vào tượng thần phật là tội đại bất kính với bề trên.

Nhưng mọi lời nói của tôi hoàn toàn vô dụng, hắn đã nhanh tay lấy tấm vải đỏ xuống, bức tượng phật được làm bằng vàng hiện rõ ngay trước mắt tôi, cùng lúc đó phật quang từ bức tượng tỏa ra khiến cho toàn bộ cơ thể tôi như bị thiêu đốt, nó rất nóng, thực sự rất nóng.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm Nghiên Hy
dtv-ebook.com

Chương 30

Ngay sáng hôm sau, tôi đã dậy từ rất sớm để mong gặp được anh. Hay nói đúng hơn là cả đêm qua tôi không thể nào chợp mắt được.

Tôi luôn đắn đo suy nghĩ về lời đề nghị của bà lão, không biết mình có nên đồng ý giúp hay?

Đứng ngó nghiêng trước cổng nhà anh, tôi không muốn gọi làm phiền anh vào lúc sáng sớm như vậy, cho nên đành ngồi trước cổng chờ đợi.

Khoảng 30 phút sau, anh bước ra khỏi nhà và tính đi ra ngoài, khi vừa mở cánh cổng thì anh đã nhìn thấy tôi ngồi gần đó, trong lòng có chút thắc mắc nên đã cất tiếng hỏi:

" Em ngồi ngoài này làm gì vậy?"

Nghe thấy giọng nói quen thuộc ở phía sau, tôi vội đứng dậy, xoay người lại đứng đối diện với anh:

" Em....em có chuyện muốn nói với anh!"

" Chuyện gì vậy? Sao không gọi anh mà lại ngồi ở đây!" Thái độ của anh vẫn trước sau như một, khuôn mặt lạnh băng, nhưng bên trong giọng nói lại ẩn chứa chín phần quan tâm.

" Em...có thể...vào nhà không?" Tôi cúi đầu lúng túng, việc một cô gái đang tuổi lớn mà đề nghị vào nhà của một chàng trai vừa quen biết chưa lâu thì quả thật không hay một chút nào. Nhưng chuyện mà tôi muốn nói thật sự rất nghiêm túc và không tiện nói ngoài này.

" Ủm, em vào đi!" Anh không suy nghĩ nhiều liền mở rộng cổng để tôi bước vào.

Khi vừa đặt chân vào nhà của anh, tôi liền đảo mắt nhìn xung quanh căn nhà. Đồ đạc không có gì nhiều ngoài một bộ bàn ghế gỗ đã cũ được đặt ở phòng khách, ngoài ra gần đó có chiếc bàn thờ nhỏ, bên trên bàn thờ là bát hương cùng với bức tượng phật đã được che lại bằng một tấm vải đỏ.

" Nơi ở của anh cũng đơn giản quá!" Tôi lại gần chiếc ghế gỗ rồi tùy ý ngồi xuống.

" Đây là nhà anh thuê, tất cả đồ đạc đều là của chủ nhà, anh chỉ có vài bộ quần áo thôi!"

" Mà cái bàn thờ đó....thờ gì vậy anh?" Tôi càng nhìn càng cảm thấy thắc mắc trong lòng, tôi không nghĩ rằng một người trẻ tuổi như anh lại tín ngưỡng thờ thần phật như vậy.

" Cái bàn thờ đó là của chủ nhà, anh không để ý lắm. Mà em có chuyện gì muốn nói với anh vậy?" Anh lảng tránh câu hỏi của tôi và nhanh chóng chuyển sang chủ đề khác.

Khi nghe thấy câu hỏi của anh, tôi chợt nhớ đến chuyện chính mà tôi muốn nói. Khẽ hít một hơi thật sâu rồi tôi quyết định kể anh nghe toàn bộ câu chuyện mà tôi đã gặp đêm qua.

" Mượn xác hoàn dương?" Anh kích động nói lớn khiến tôi giật mình, ngớ ngàng nhìn anh.

" Em có biết việc này hết sức phi lý hay không? Nếu như em đồng ý cho oan hồn nhập vào thân xác thì linh hồn em sẽ bị đẩy ra ngoài, không những vậy, dương thọ của em cũng sẽ suy giảm. Và điều quan trọng hơn là, nếu em không thể về thân xác của mình thì linh hồn của em sẽ hồn xiêu phách tán, mãi mãi không thể đi đầu thai!"

" Em....không nghĩ mọi chuyện lại phức tạp như vậy!" Tôi hoàn toàn bất ngờ trước lời nói của anh, mọi chuyện quả đúng là không đơn giản như tôi đang nghĩ.

" Em nghĩ cho mượn xác cũng giống như cho mượn một bộ quần áo sao? Tốt nhất em nên loại bỏ ý niệm đó ra khỏi đầu đi!"

" Nhưng mà....bà ấy rất đáng thương....em...em muốn giúp bà ấy hoàn thành tâm nguyện cuối cùng!" Hai bàn tay tôi đan chặt lại với nhau, giọng nói nhỏ dần. Tôi thật tâm muốn giúp cho bà ấy, nếu không, bà lão sẽ không cam lòng mà đi đầu thai..

" Tại sao em mãi chấp mê bất ngộ như vậy? Điều gì khiến cho em quả quyết muốn giúp cho bà ta?" Anh cảm thấy hoàn toàn bất lực trước ý trí kiên định của tôi. Không hiểu vì sao mà tôi bất chấp mọi thứ để giúp một hồn ma, thậm trí mạng sống của mình cũng không màng đến.

" Khi đã nguyện ý giúp đỡ một ai đó, thì đâu nhất thiết cần phải có lý do!"

" Em chắc về điều mà mình đang làm là đúng chứ? Một khi đã quyết định thì sẽ không thể quay đầu lại!"

" Em chắc chắn về quyết định của mình!" Tôi nhìn anh bằng ánh mắt cương quyết, tôi đã suy nghĩ rất kỹ về việc này rồi.

" Được, anh sẽ giúp em. Nhưng phải hứa rằng em sẽ nghe theo những gì mà anh nói, vì nếu có một chút sai sót gì thì em sẽ mãi không thể quay trở lại thân xác của mình!" Anh không biết làm gì hơn ngoài việc nhắm mắt xuôi theo ý muốn điên rồ này của tôi.

" Anh đồng ý giúp em sao?" Tôi vui mừng đứng dậy. Nếu như anh chịu giúp thì khả năng thành công sẽ cao hơn.

" Nhưng trước hết, anh cần phải biết tên tuổi, cũng như là ngày tháng năm mất của bà lão, để có thể triệu vong bà ta về đây!" Anh tiến từng bước lại gần chiếc bàn thờ rồi nhanh tay thắp một nén nhang, mùi hương của nén nhang đó phảng phất bay trong không gian, bỗng chốc đầu óc của tôi chờ lên mụ mị khi hít phải thứ hương thơm đó. Vô thức bước lại gần anh và đưa anh mảnh giấy mà tôi đã chuẩn bị từ đêm hôm qua, bên trong đó có ghi rõ tên bà lão và ngày tháng năm mất của bà ấy:

" Đây là những thông tin mà anh cần!"

Anh không nói gì liền nhận lấy mảnh giấy từ tay tôi. Chợt tôi chao đảo đầu óc, rồi nhanh chóng ngã vào lòng anh, mi mắt nặng trĩu từ từ khép lại, tôi không biết tại sao mình lại ngất đi, chỉ biết bây giờ trước mắt tôi chỉ là một màu đen vô tận.

Anh nhanh chóng bế tôi lên và đưa vào phòng ngủ riêng của mình, nhẹ nhàng đặt tôi nằm xuống giường, xong anh chăm chú

ngắm nhìn gương mặt đang mê man ngủ của tôi rồi thầm nói nhỏ.

"Coi như đây chính là số mệnh mà em đã lựa chọn!"

Ngay sau đó, anh lấy tờ giấy mà tôi đã đưa ra ngay trước mặt, đôi mắt chăm chú nhìn từng con chữ trên mảnh giấy, miệng khẽ lẩm bẩm vài câu, bỗng nhiên linh hồn của bà lão xuất hiện đứng bên cạnh anh, dường như lời gọi của anh đã đưa bà lão tới đây.

"Thuỳ An đã đồng ý giúp bà thực hiện nguyện vọng cuối, thời hạn của bà chỉ có 2 tiếng, nếu ở trong thân xác của em ấy quá lâu thì dương thọ sẽ bị suy giảm, và điều quan trọng chính là Thuỳ An sẽ hồn siêu phách tán. Bà hiểu rồi chứ?" Anh quay lại nhìn bà lão, đôi mắt lạnh lẽo, giọng nói đanh thép, giống như đang cảnh báo bà ta đừng làm gì tổn hại đến Thuỳ An của anh, nếu không anh sẽ khiến bà ta mãi không thể siêu thoát.

Bà lão không trả lời mà chỉ khẽ gật đầu, bà ấy hiểu những điều mà anh đang nói và tuyệt nhiên sẽ không làm hại đến người đang giúp đỡ mình, bà ấy chỉ muốn được vòng tay ôm cháu gái của mình lần cuối thôi.

Khi thấy bà lão đã chịu thỏa hiệp, anh nhanh tay lấy từ trong túi ra một lá bùa màu đỏ rồi dán lên trán của bà lão:

"Địa tạng bồ tát, xin hãy cho âm hồn này mượn xác hoàn dương." Ngay lúc vừa dứt câu, anh liền dùng khả năng đặc biệt của mình đẩy linh hồn của tôi ra khỏi thân thể và đưa âm hồn của bà lão nhập xác, thế vào chỗ của tôi.

Vài giây sau, đột nhiên tôi mở tròng mắt, chậm rãi ngồi dậy và nhìn ngó xung quanh căn phòng bằng cặp mắt xa lạ.

" Bà sẽ là chủ nhân tạm thời của thân xác này, hãy làm điều mình cần làm, đừng chậm trễ thời gian." Anh lạnh lùng nhìn người trước mặt mình, đó không phải Thuỳ An của anh, và anh hoàn toàn cảm thấy khó chịu về điều đó nhưng đây là việc mà Thuỳ An muốn làm nên anh cũng đành chấp nhận đồng ý giúp.

" Cảm....ơn." Bà lão khó nhọc mở miệng nói từng chữ, có lẽ vì bà ấy vẫn chưa quen với thân thể mới này.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 32

Ánh sáng của phật quang bào phủ khắp căn nhà, toàn bộ cơ thể của tôi dường như bị thiêu đốt bởi ánh sáng đó.

Nóng, nó rất nóng, nóng đến mức tưởng chừng như toàn bộ cơ thể sắp bị thiêu cháy. Không còn cách nào khác, tôi đành bỏ chạy ra khỏi căn nhà, trong đầu chỉ có một ý niệm là chạy ra khỏi đây càng nhanh càng tốt, tôi hoàn toàn quên mất một điều quan trọng rằng bây giờ đang là ban ngày.

Khi ra tới bên ngoài, ánh mặt trời gay gắt chiếu xuống làm cho đầu óc tôi dần trở nên mụ mị, quay cuồng như người bị cảm nắng. Toàn thân trong suốt như pha lê, chỉ cần nán lại bên ngoài thêm chút nữa thôi là tôi sẽ bị hồn siêu phách lạc.

Không còn sự lựa chọn nào khác, tôi đành chạy về phía căn nhà của mình, mong sao có thể vào bên trong nhà tránh được ánh nắng mặt trời.

Nhưng khi vừa bước xuyên qua cánh cổng thì tôi đã bị một lực vô hình nào đó hất văng ra ngoài, toàn thân đau điếng, tôi không hiểu tại sao mình đã trở thành một linh thể mà vẫn bị đau nhiều như vậy. Quan trọng hơn là tôi không hề biết thứ gì đã hất văng mình ra bên ngoài.

Tôi thận trọng lại gần cổng chính, dỗi mắt nhìn vào phía bên trong ngôi nhà. Thì ra lực hất tôi ra ngoài chính là thổ địa, nhà tôi có

đặt một bàn thờ thổ địa bên ngoài sân. Tôi tự trách bản thân quá đãng trí khi quên một điều quan trọng như vậy.

Càng lúc cơ thể tôi càng mất sức do mặt trời chiếu vào quá lâu.

"Mình...phải làm...sao đây?" Sức lực đã gần đạt đến giới hạn, tôi liền ngã khụy xuống trước cổng nhà. Hiện tại tôi đã hiểu cảm giác làm cô hồn dạ quỷ là như thế nào, có nhà nhưng lại không thể về nhà của mình, lang thang vất vưởng không mục đích tồn tại.

Đang trong lúc dần rơi vào tuyệt vọng, chợt có một cơn gió lạnh thổi ngang qua. Theo phản xạ tôi ngược mặt lên nhìn về phía trước, đứng ngay trước mặt tôi là hai người có bộ dạng quỷ dị, mà bản thân tôi cũng không chắc đó có phải là người hay không nữa.

"Oan hồn to gan, ban ngày mà cũng dám xuất hiện. Mau theo bọn ta về địa phủ." Một trong hai người cất giọng uy nghiêm, giọng nói nội lực đến mức tôi phải run lên vì sợ hãi.

"Hai...người là ai?" Tôi hoảng sợ, nhanh chóng đứng dậy rồi lùi về phía sau hai bước.

"Bọn ta là quỷ sai, phụng lệnh diêm la vương đi bắt những oan hồn như ngươi về địa phủ." Tên quỷ sai trả lời xong dùng phép biến ra một sợi dây xích lớn.

"Không....tôi...không xuống địa phủ đâu." Nước mắt trực trào như sắp khóc, tôi thực sự rất sợ, nếu như xuống địa phủ thì tôi sẽ không còn cơ hội quay về thân xác của mình nữa.

"Oan hồn to gan, ngươi dám kháng lệnh." Quỷ sai dùng dây xích quấn chặt lấy cổ tôi, mặc cho tôi khóc lóc, van xin vì đau đớn nhưng quỷ sai vẫn thô bạo kéo lê tôi trên nền đất.

" Ba...mẹ....cứu con...vớ!" Tôi không biết làm gì hơn ngoài việc cầu cứu ba mẹ, dù vẫn biết lời kêu cứu đó hoàn toàn là vô ích.

Tôi dường như rơi vào bế tắc, không lối thoát. Đành phó mặc mọi chuyện cho số phận sắp đặt. Ngay lúc này, tôi không còn sức để có thể kháng cự.

Tưởng chừng như mọi việc đã được an bài, thì bỗng nhiên tôi nhìn thấy người phụ nữ quần băng trắng kín gương mặt mà mình đã gặp trong bệnh viện trước đó. Tôi không biết người phụ nữ này tại sao lại xuất hiện bất thành linh ở đây.

Linh thể của người phụ nữ chợt biến mất khỏi tầm mắt của tôi và xuất hiện ngay trước mặt hai tên quỷ sai:

" Lại có một oan hồn nữa sao? Oan hồn này có oán khí rất nặng, phải bắt lại." Tên quỷ sai bắt đầu lới lỏng sợi xích đang quấn xung quanh cổ của tôi, và dần mất đi sự cảnh giác.

" Không chạy lúc này thì còn đợi lúc nào?" Chợt trong đầu tôi xuất hiện giọng nói của một phụ nữ, thì ra người phụ nữ kia muốn đánh lạc hướng hai tên quỷ, để tôi có thể dễ dàng chạy thoát.

Không suy nghĩ nhiều, tôi liền dùng toàn bộ sức lực còn lại để thoát khỏi sợi xích, xong bỏ chạy thật nhanh.

" Oan hồn kia bỏ chạy rồi, mau đuổi theo." Phát hiện tôi đã chạy trốn, hai tên quỷ liền đuổi theo sau và hoàn toàn quên đi người phụ nữ quần băng trắng kín cả gương mặt.

Tôi cứ chạy mãi, chạy mãi mà không có điểm dừng, tôi muốn tìm một chỗ an toàn để trốn nhưng xung quanh toàn là nhà của người dân và được thổ địa canh giữ, muốn vào không phải là chuyện dễ dàng. Hai tên quỷ vẫn nhất mực đuổi cùng giết tận, không hề có ý định sẽ buông tha cho cô.

Tôi đã bị ánh mặt trời chiếu quá lâu nên mất sức rất nhiều, toàn bộ cơ thể nặng nề rất khó có thể di chuyển tiếp.

Ngay lúc đó, tôi nhìn thấy phía trước có một ngôi chùa nhỏ. Không còn lựa chọn nào khác, tôi đành liều mạng đi tới gần cổng chùa.

Nhưng khi vừa bước gần tới cổng thì tôi liền bị phạt quang làm cho loá mắt, toàn thân nóng như bị lửa thiêu đốt, điều đó khiến tôi rất đau đớn.

"Phật tổ....xin hãy rủ lòng từ bi xót thương cho con. Bây giờ con không còn chỗ dung thân, con xin người hãy thu nhận con. Con xin người...!" Đi đến bước đường này, tôi đành phải quỳ trước cửa nhà phạt, khóc lóc, khăn vái và liên tục đập đầu đầy thảm thương.

Dường như trời cao đã động lòng trước sự thành tâm của tôi, phạt quang được thu hồi, tôi có thể tự do ra vào mà không lo bị phạt quang thiêu đốt.

Khi không còn điều gì cản bước, tôi liền vội vã chạy vào ngôi chùa để ẩn nấp khỏi đám quỷ sai.

Còn về phần hai con quỷ kia, sau khi truy đuổi tôi đến trước cổng chùa thì mất dấu hoàn toàn. Vì chùa là nơi trang nghiêm, phạt khí

bao quanh nên loài quỷ không thể tùy tiện đi vào, không còn cách nào khác, hai tên quỷ sai đành bỏ đi khi chưa bắt được tôi.

Sau khi vào được trong chùa, tôi tìm một gốc cây cổ thụ lớn để ngồi dựa vào. Tôi hoàn toàn kiệt sức sau cuộc truy đuổi vừa rồi, có lẽ bản thân không thể cầm cự, đợi đến lúc gặp được anh.

Đôi mắt dần trở nên nặng trĩu, tôi buồn ngủ, tôi thật sự rất muốn ngủ, nhưng liệu khi nhắm mắt lại, tôi còn có cơ hội để nhìn thấy ba mẹ và cả....anh nữa hay không?

Trong lúc đang dần rơi vào vô thức, tôi bỗng nghe thấy tiếng tụng kinh của các sư phụ trong chùa. Họ đang tụng kinh buổi sáng tại chính điện và đó cũng là nơi trang nghiêm nhất.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm Nghiên Hy
dtv-ebook.com

Chương 33

Kinh phạt vang đều trong đầu của tôi không ngừng, trong chốc lát tâm trí tôi được thanh thản đi rất nhiều. Có phải chăng là tôi sắp biến mất khỏi dương thế? Thật sự...tôi không cam tâm biến mất một cách đơn giản như vậy, sau này ba mẹ tôi biết phải sống sao đây? Ai sẽ là người chăm sóc cho họ?

Cùng lúc đó có một vị sư phụ bước từng bước chậm rãi lại gần nơi tôi đang nghỉ, thái độ khoan thai cùng với nét mặt bình thản nhìn tôi như đã biết trước được mọi việc. Vị sư phụ này trông khá lớn tuổi, mới nhìn sơ qua thì cũng đủ hiểu đây chính là người có quyền hạn cao nhất trong ngôi chùa này.

Tôi mơ màng nhìn vị sư phụ, mọi thứ trước mắt dần trở nên mờ đi, trước khi nhắm mắt lại, tôi chỉ nghe loáng thoáng vài câu mà vị cao tăng đó đã nói:

"A di đà phật, nếu như con đã vào được ngôi chùa này thì đó chính là hữu duyên. Ta sẽ thu nhận con." Đó là toàn bộ những gì mà tôi nghe được trước khi mình rơi vào trạng thái vô thức.

Còn về phần anh, sau khi đã giúp cho bà lão kia mượn xác hoàn dương, anh đã cùng với bà ta tới nhà cháu gái của mình. Ngôi nhà đó nằm cách khá xa nơi mà anh đang sống nên phải đi xe bus suốt 30 phút, thời gian còn lại đang dần bị thu hẹp đi, điều đó càng làm

anh thêm phần bất an, trong lòng cồn cào như lửa đốt. Không biết Thuý An có ổn hay không? Liệu có thể tự lo tốt cho bản thân?

Chiếc xe bus dừng tại trạm, anh và bà lão bước xuống xe, bà lão luôn ôm chặt con gấu bông nhỏ trên tay, gương mặt trắng bệch, đôi môi nhợt nhạt như người bị bệnh nặng, điều đó càng làm cho nhiều người phải chú ý.

" Bây giờ chúng ta phải đi đâu?" Anh đảo mắt nhìn một lượt rồi quay lại nhìn bà ta.

Bà lão không trả lời, lặng lẽ bỏ đi trước, anh thấy vậy thì cũng chỉ biết thở dài, lặng lẽ đi theo sau.

Bà lão cứ đi mãi, mà không có điểm dừng, dù trên đường có đụng phải người lạ thì tuyệt nhiên bà ta cũng không quay đầu lại nhìn hay nói một câu xin lỗi, khuôn mặt thất thần như kẻ mộng du. Điều đó làm cho nhiều người đi đường phải cố tránh né thật xa, họ thật sự cảm thấy hoang mang khi nhìn thấy bộ dạng kỳ quái đó.

Đi bộ tầm 15 phút thì bà ta dừng lại tại một căn nhà lớn, hình như bên trong căn nhà đang tổ chức tế lễ nên người dân xung quanh chen chúc nhau đứng xem rất đông, cùng với đó là tiếng kua chiêng múa trống vang vọng khắp xóm.

" Bên trong đó đang có chuyện gì vậy?" Anh lại gần một người phụ nữ lớn tuổi hỏi thăm sự việc.

" Mẹ của chủ nhà mới mất, nên họ mời thầy pháp về siêu độ cho vong linh bà ấy. Làm pháp sự có được 3 ngày, 3 đêm rồi." Người phụ nữ trả lời câu hỏi xong lại quay qua bàn tán to nhỏ với mấy người dân khác.

" Siêu độ? Không phải siêu độ cần tới nơi bà ấy chết để siêu độ vong hồn sao? Người chết một nơi, mà tổ chức pháp sự ở một nơi khác, căn bản là những người đó muốn vong linh không biết đi đâu về đâu, trở thành hồn ma vấy vướng không nơi dung thân." Anh lẩm nhẩm trong miệng, ánh mắt không mấy thiện cảm nhìn vào trong căn nhà kia.

Còn về bà lão, khi đứng trước căn nhà của con trai mình, bà ta dần chở nên kích động hơn bao giờ hết. Thân người run lên bần bật, hai mắt tròn tròn nhìn rất đáng sợ, con gấu trên tay của bà ta vì vậy mà cũng tự do rơi xuống đất.

" Bị sao vậy?" Thấy thái độ kỳ lạ của bà lão, anh nhanh chóng nắm lấy hai bả vai của bà ta hỏi. Nhưng dường như có một loại sức mạnh vô hình nào đó đã tác động lên bà lão, bà ấy bất ngờ đẩy anh qua một bên bằng lực rất mạnh.

" Một....lũ...bất....hiếu." Bà lão rít từng câu giận dữ trong cổ họng, ánh mắt bắt đầu xuất hiện những tia máu.

Không may may suy nghĩ, bà ta vội lách qua đám người đang vây quanh căn nhà, và mọi thứ trong căn nhà đó dần lộ diện ngay trước mắt.

Bên trong có một tên đạo sĩ mặc đạo phục, hắn ta đang múa kiếm một cách điên cuồng, bên cạnh đó là ba người, một nam, một nữ và cả một bé gái tầm 6-7 tuổi. Đôi nam nữ kia không ngừng vái lạy, khóc lóc rất thê lương, còn bé gái thì chỉ biết ngồi nghịch con gấu bông màu trắng của mình, điều kỳ lạ là cô bé đó không khóc giống như hai người kia, mà chỉ buồn bã nhìn con gấu bông..

" Lũ bắt hiểu...." Bà lão nhanh chóng lao vào, thẳng tay hất đổ bàn thờ đang làm lễ. Hành động bất ngờ này khiến cho nhiều người có mặt ở đó phải hoảng hồn giật mình.

" Nè, cô là ai vậy hả? Sao dám vào đây phá rối, tin tôi gọi cảnh sát tới bắt cô không?" Người đàn ông ngồi cạnh người phụ nữ kia vội đứng dậy quát lớn.

" Mày...mày là thằng con trời đánh. Mày có biết....tao bị con vợ mày hại chết hay không? Để bây giờ tao phải trở thành cô hồn dạ quỷ, không nơi dung thân." Bà lão gằn giọng nói ra từng chữ, bàn tay run run chỉ về phía người phụ nữ đang sợ hãi ôm chặt lấy bé gái kia.

" Cô...đừng có mà ăn nói hàm hồ. Rốt cuộc cô là ai mà dám xông vào đây giả thần, giả quỷ?" Dường như người phụ nữ kia chột dạ, đôi mắt láo liêng cố tìm ra cớ để biện hộ cho mình.

" Ả độc phụ như mày mà còn dám ngông cuồng....chính mày đã đưa cho tao một lọ thuốc và nói rằng là thuốc bổ, nhưng thực chất đó chính là lọ thuốc độc mà mày muốn dành cho tao. Chính mày đã hại tao chết một cách không minh bạch, chết mà không ai hay biết. Hôm nay tao phải giết chết con tiện nhân như mày." Bà ta nói xong hung hăng lao vào bóp cổ người phụ nữ.

Người đàn ông thấy vợ mình bị hành hung như vậy thì cũng lao vào ngăn cản nhưng lại không thể lôi bà lão ra được, bà ta trở nên khỏe một cách lạ thường, không điều gì có thể ngăn lại.

" Rõ ràng là bị oán vong nhập." Tên đạo sĩ đứng xem xét tình hình rồi phán ra một câu.

" Đạo sĩ, tôi xin ông hãy cứu vợ tôi đi, cô ấy sẽ chết mất." Người đàn ông trở nên như nhược hơn khi phải hạ thấp danh dự của mình, ôm chân cầu xin tên đạo sĩ.

" Muốn ta giúp thì cũng được thôi, nhưng phải thêm tiền." Hắn ta nhếch môi cười, lộ rõ nguyên hình là một tên tham lam, tà đạo.

" Được...được ông muốn bao nhiêu cũng được, chỉ cần cứu vợ của tôi thôi."

Khi đã thỏa thuận xong, tên đạo sĩ liền lấy một chiếc roi mây đã được yểm bùa sẵn. Hắn ta tiến lại gần về phía bà lão, xong nhấc tâm vút một nhát lên cơ thể vốn là của Thuý An.

Bà lão hét lên đầy đau đớn nhanh chóng ngã ra phía sau. Cảm giác như đang bị lóc từng thớ thịt trên cơ thể vậy, nó thật sự rất đau đớn.

" Oan hồn to gan, ban ngày mà dám nhập vào thân xác của người khác mà lộng hành, nay ta sẽ thay trời hành đạo, thu phục nhà ngươi." Tên đạo sĩ nói xong dùng chiếc roi quật liên tiếp vào thân thể Thuý An, linh hồn của bà lão gào lên trong sự đau đớn tột cùng. Những trận roi đó đã khiến cho cơ thể trầy xước, thậm trí là chảy máu rất nhiều.

" Tao...sẽ...giết...hết...bè...lũ..chúng...mày."

" Đến lúc này mà vẫn còn ngông cuồng. Được, ta sẽ đánh cho nhà ngươi hồn siêu phách lạc." Tên đạo sĩ tính dơ chiếc roi lên thì đột nhiên toàn thân của hắn trở nên cứng đờ, không thể di chuyển.

" Có chuyện gì vậy? Đạo sĩ...ông không sao chứ?" Người đàn ông hoàn toàn bất ngờ trước tư thế bất động như bức tượng của tên

đạo sĩ.

Cùng lúc đó anh bước vào một cách ung dung, gương mặt lạnh nhạt liếc nhìn từng người có mặt trong căn nhà. Trên tay anh cầm con gấu bông mà bà lão muốn tặng cho cháu gái của mình, và nếu như để ý kỹ hơn thì sẽ thấy trên người con gấu đang bị dán cố định bởi một lá bùa.

" Thân là đạo sĩ, mà lại hành động tàn ác như vậy. Không sợ xấu hổ với tổ sư của các người hay sao?"

" Mày....là ai...?" Tên đạo sĩ có thể nói, nghe và nhìn thấy, nhưng hắn vẫn không thể di chuyển theo như ý muốn của mình.

" Tôi chỉ là người ngoài, cảm thấy chướng mắt trước những gì mà ông đang làm." Anh vẫn giữ thái độ dửng dưng, cười nhếch môi nhìn những con người đáng thương kia. Sẵn sàng vì tiền mà bán rẻ danh dự, nhân phẩm của mình, cuối cùng họ cũng chỉ là một con rối bị chính đồng tiền chi phối.

" Tao không cần loại ranh con như mày dạy đời, mày biết tao là ai không mà dám mạo phạm hả?"

" Tôi không cần biết ông là ai, chỉ cần biết là ông đã thua tôi trong cuộc chơi này rồi." Anh đưa con gấu ra phía trước mặt, ánh mắt hiện lên tia ranh mãnh hiểm thấy.

" Không lẽ nào? Không...không thể nào, tại sao...mày có thể yểm bùa trong khi không hề có tóc hay máu của tao?" Tên đạo sĩ bắt đầu hoang mang, lo sợ khi đối diện với anh.

" Chỉ có những kẻ không có bản lĩnh mới cần những thứ phé vật đó. Còn tôi chỉ cần một hình nhân và một lá bùa, là đã đủ nắm ông

trong bàn tay rồi."

" Rốt...cuộc....mày muốn gì?"

" Ông dám đứng vào người của tôi mà còn hỏi tôi muốn gì hả?"
Anh nhú mày, tỏ thái độ không hài lòng trước câu hỏi của hắn ta.

" Nhưng cô ta đã bị vong nhập, tao chỉ trừ hại cho bách tính thôi."

" Trừ hại cho bách tính chính là việc đánh cho vong hồn không thể siêu sinh hả? Đó chính là việc tán tận lương tâm, nếu như ông không hiểu đạo lý đơn giản đó thì đào hạnh của ông vẫn chưa đủ để cứu vớt chúng sinh đâu." Anh nói xong ném con gấu bông vào chiếc thau đang đốt vàng mã gần đó, con gấu dần dần bị lửa thiêu cháy không còn hình dạng.

Tên đạo sĩ có thể cử động lại như bình thường, nhưng toàn thân hắn bỗng đau rát như bị bỏng, hắn nằm lăn lộn trên nền đất la hét giống y hệt như lúc bà lão la hét vì bị hắn đánh. Trông bộ dạng của tên đạo sĩ bây giờ như đang phải trả nghiệp báo của mình gây ra.

Anh cúi người xuống, bế cơ thể của Thuý An lên, do bà lão bị đánh nhiều lần nên toàn thân không thể cử động được nữa, chỉ biết trợn mắt găm gù nhìn về phía "cô con dâu" đã nhẫn tâm hạ độc với mình.

" Đừng....đừng...đi cứu tôi..." Tên đạo sĩ khóc lóc cầu xin khi thấy anh tỉnh rồi đi, hắn ta hoàn toàn không chịu đựng được cực hình này.

" Một lát sau bùa mê tâm sẽ hết tác dụng, tôi chỉ muốn cho ông ném thử mùi vị bị hành xác là như thế nào. Hãy ghi nhớ một điều,

người con gái mà tôi đang bế trên tay chính là người của tôi, chỉ cần em ấy có chút tổn hại nào về thân xác, thì tôi sẽ mở cánh cửa địa ngục để nghênh đón các người."

.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 34

Tôi mơ màng tỉnh dậy, có ngỡ như vừa trải qua một giấc mộng dài chưa có hồi kết.

Đảo mắt nhìn không gian xung quanh, tôi chợt nhận ra bản thân đang ở một căn phòng hoàn toàn xa lạ, nơi đây bao quanh bốn phía đều là tường, chỉ có duy nhất một cánh cửa chính được làm bằng gỗ.

Trong lúc đang còn hoang mang, thì đột nhiên cánh cửa chính hé mở. Một vị sư phụ với khuôn mặt phúc hậu, từ tốn bước vào.

"Ai di đà phật, thật mừng khi thấy con bình an thoát khỏi tai kiếp." Vị sư phụ chấp tay cảm tạ phật tổ, rồi nhìn tôi bằng cặp mắt hiền từ.

"Người....thấy được con sao?" Tôi tròn mắt ngạc nhiên, không phải bây giờ bản thân chỉ là một hồn ma thôi sao? Tại sao vị sư phụ này có thể nhìn thấy tôi được chứ?

"Ta không những có thể nhìn thấy con, mà ta còn biết con đã phải trải qua những gì."

"Sư phụ....biết hết mọi việc rồi ạ?" Tôi khẽ cúi đầu, cảm thấy thật hổ thẹn khi muốn giúp người khác nhưng lại đang tự làm khổ chính mình.

" Con đừng tự trách bản thân, tất cả mọi chuyện đều được số trời an bài. Muốn khước từ cũng đâu có được. Ta biết con có trái tim lương thiện, muốn cứu giúp chúng sinh, nhưng mà việc con đang làm không hẳn là đúng đâu."

" Con ngu muội, vẫn chưa hiểu được hàm ý của sư phụ." Tôi thật không hiểu ý trong câu nói của người, không lẽ việc tôi đang làm là hoàn toàn sai.

" Sinh lão bệnh tử của chúng sinh đã được định sẵn, muốn cưỡng cầu cũng không được. Số kiếp của bà lão đó đã đến lúc tận, nên trút bỏ mọi tạp niệm ở trên dương trần để đi đầu thai, việc con cho mượn xác là hoàn toàn trái với quy luật của tạo hoá, nếu bà lão không thể đi đầu thai đúng thời điểm thì bà ấy mãi mãi sẽ trở thành cô hồn vất vưởng, lúc đó tội nghiệt của con sẽ càng thêm nặng."

Khi nghe những lời đó từ sư phụ, tôi chợt cảm thấy mình quá nông nổi, chỉ biết một mà không biết hai, để giờ đây phải gánh chịu kiếp nạn này. Nếu một mình tôi chịu thì sẽ không sao, nhưng bà lão ấy không thể đi đầu thai như vị sư phụ đó nói thì chắc chắn người có lỗi nhất chính là tôi.

" Sư phụ, vậy bây giờ con phải làm gì?" Tôi khẩn thiết quỳ xuống cầu xin sự giúp đỡ, tôi tin chắc rằng sư phụ sẽ có cách.

" Trước tiên con hãy về lại thân xác của mình, và tìm cách thuyết phục bà lão đi siêu độ để sớm ngày trút bỏ được đau thương trần tục."

" Con đã hiểu rồi, cảm ơn người đã dẫn đường chỉ lối cho con." Tôi khấu đầu ba lần để bày tỏ lòng thành kính của mình trước người.

Vị sư phụ gật đầu, cười nhẹ đầy từ bi, xong lấy ra một cây dù giấy được làm từ những lá bùa màu vàng, bên trên còn được ghi rất nhiều dòng chữ khó hiểu:

" Để ta tiễn con một đoạn." Nói xong, vị sư phụ liền mở cây dù ra và thu hồi linh thể của tôi vào trong chiếc dù đó.

Ở trong cây dù tôi cảm thấy khá thoải mái, không hề trật trọi hay khó chịu, và điều quan trọng hơn đó chính là cảm giác an toàn mà chiếc dù mang lại, tưởng chừng như không bất cứ nguy hiểm gì có thể làm hại đến tôi khi mà tôi đang ở trong cây dù này.

Còn về phía anh, sau khi bà lão bị tên đạo sĩ kia dùng roi được yểm bùa đánh đến mức không thể cử động. Anh liền bế thân xác của Thuỳ An quay trở về nhà, thời gian cũng đã gần hết, nếu như không nhanh chóng đưa hồn quay trở về xác thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Khi anh về tới trước cổng thì cảm thấy có chút kỳ lạ, cánh cổng bị mở toang, trong khi anh nhớ là mình đã đóng nó trước lúc rời khỏi nhà.

Linh cảm mách bảo có điều không hay đã xảy ra, anh vội vã chạy vào nhà và thấy cửa chính cũng mở, đồ đạc bên trong căn nhà đều bị xáo trộn, bức tượng phật được đặt ở ngoài phòng khách cũng biến mất.

Anh nhanh chóng chạy vào phòng ngủ của mình để tìm Thuỳ An, nhưng vừa bước chân vào phòng ngủ thì anh hoàn toàn không thấy linh hồn của Thuỳ An đâu. Rõ ràng anh đã dặn là phải ở yên trong

phòng để đợi anh mà, vậy mà bây giờ linh thể của Thuỳ An biến mất như chưa từng tồn tại.

Nhẹ nhàng đặt thân xác của Thuỳ An xuống giường, anh vội vã chạy đi tìm khắp căn nhà nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Thuỳ An. Điều mà anh lo sợ nhất chính là việc linh thể đã chạy ra khỏi căn nhà này, nếu như điều đó là đúng thì việc tìm kiếm sẽ trở nên khó khăn hơn, thậm trí là Thuỳ An có thể bị hồn siêu phách tán bất cứ lúc nào.

Ngay lúc này anh tự trách bản thân quá mềm yếu, đáng lý ra không nên đồng ý làm cái việc điên rồ đó. Cái gì mà mượn xác hoàn dương chứ, rõ ràng là anh đang đẩy Thuỳ An vào chỗ chết, nếu như em ấy mà có mệnh hệ gì thì chắc chắn anh sẽ không thể tha thứ cho bản thân mình.

Trong lúc còn đang đắn đo lưỡng lự, chợt anh nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên. Gạt bỏ nỗi ưu phiền đang chất chứa trong lòng qua một bên, anh nhanh chóng đi ra bên ngoài để xem là ai đang nhấn chuông.

Vừa ra tới cổng, anh không hề thấy ai ở ngoài đó, liếc nhìn xuống đất thì anh thấy chiếc dù có hành dáng kỳ lạ đang nằm trước cổng nhà mình.

Anh tò mò cầm chiếc dù lên, ngó nghiêng nhìn ra bên ngoài xem ai là người đã đặt cây dù ở đây. Tâm mắt chợt dừng lại bóng lưng của một vị sư phụ đang đi khuất dần, không chắc có phải vị sư phụ đó đặt cây dù ở trước cổng hay không, nhưng bản năng mách bảo anh rằng người này có căn đạo rất cao.

Anh quay trở vào nhà với chiếc dù trên tay, lòng vẫn đầy hoài nghi, ánh mắt thì luôn chăm chú dõi theo từng nét chữ được viết trên đó. Những chữ này căn bản là bùa ấn, nhưng tại sao anh lại không thể đọc được chúng.

Anh nhanh tay mở cây dù ra, đúng lúc đó linh thể của tôi từ trong cây dù bay ra ngoài và đứng ngay trước mặt anh.

" Thuỳ An....?" Anh ngỡ ngàng không tin vào mắt mình, sự xuất hiện bất ngờ đó của tôi làm cho anh không thể thốt lên lời.

Tôi cũng hoàn toàn bất ngờ khi nhìn thấy anh và tôi càng không thể ngờ rằng mình vẫn giữ được cái mạng nhỏ này để có thể gặp anh:

" Em về rồi!" Tôi nở nụ cười nhìn anh, giọng nói mang đầy sự mãn nguyện.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 35

" Em trở về rồi!" Tôi chợt nở một nụ cười mãn nguyện, không thể tin được rằng bản thân vẫn còn có cơ hội nhìn thấy gương mặt này của anh.

" Rốt cuộc em đã đi đâu vậy? Có biết là anh lo lắng cho em lắm không?" Anh nói với tôi bằng giọng trách móc, nhưng sâu bên trong, tôi biết rằng anh đang rất quan tâm đến sự an nguy của tôi, ánh mắt của anh đã tố cáo lên điều đó.

" Em....em xin lỗi!"

" Được rồi, mau chóng quay trở về thân xác của em!" Anh khẽ thở dài, không muốn trách mắng gì thêm nữa, vì biết rằng dù cho có quở trách thì trong thâm tâm anh vẫn rất lo cho người con gái đang đứng ngay trước mặt mình.

" Bà lão...có được gặp cháu của mình không?" Sau giây phút hội ngộ, tôi chợt nhớ đến bà lão, không biết bà ấy đã hoàn thành được ý nguyện của mình hay chưa.

Khi nghe câu hỏi đó từ tôi, anh chỉ trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi bước đi về phía phòng ngủ. Nhìn thấy bộ dạng của anh như vậy, tôi cũng có chút tò mò nên liền đi theo sau.

Đến trước cửa phòng ngủ, tôi chậm rãi đi vào bên trong phòng, đôi mắt mở to đầy kinh ngạc khi nhìn thấy thân xác của mình bị

đánh đến bầm dập, khắp nơi toàn là vết thương do roi mây để lại.

" Tại...tại sao? Lại thành ra như vậy?" Tôi bàng hoàng khi chứng kiến điều này, chuyện gì đã xảy ra khi tôi không có mặt ở đó?

" Một tên đạo sĩ đã biết được chuyện có vong hồn nhập vào xác nên cố ý dùng roi đã được yểm bùa để đánh bà lão hồn siêu phách tán!"

" Thật độc ác, sao bọn họ có thể làm cái chuyện thất đức đó?" Tôi cảm thấy bất bình thay cho bà lão, tại sao lại tuyệt đường của họ, họ làm cô hồn dạ quỷ đã đủ tội nghiệp lắm rồi, vậy tại sao lại muốn họ không siêu thoát.

" Cũng một phần là do bà ta quá kích động về chuyện gì đó, cho nên đã có ý định muốn giết người!" Anh hờ hững dứt hay tay vào túi quần, phong thái trở nên lãnh đạm khi nhớ tới thời điểm đó.

" Giết người? Nhưng tại sao bà ấy lại muốn giết người?" Đây là lần thứ hai tôi rơi vào trạng thái bất ngờ, rốt cuộc bà lão đó còn dấu tôi bao nhiêu chuyện nữa đây?

" Câu hỏi của em cũng chính là sự thắc mắc của anh! Chắc bà cũng đã nghe chúng tôi nói chuyện, vậy có thể nói cho chúng tôi biết toàn bộ sự thật không?" Anh cất giọng nói lớn như đang muốn cảnh báo người đang nằm giả câm, giả điếc ở trên chiếc giường kia.

Và đúng như lời mà anh nói, bà lão đã nghe thấy toàn bộ cuộc trò chuyện của hai người, bà ta từ từ mở mắt, liếc nhìn về nơi tôi đang đứng, miệng mấp máy cố nói ra từng câu, từng chữ đầy oán giận:

" Chính con ả độc phụ đó đã giết tôi, chính nó đã giết tôi và thằng con trai của tôi, thằng con trời đánh đó biết nhưng vẫn một mực bao

che cho con ả độc phụ đó, tôi chết không....cam tâm."

" ả độc phụ mà bà đang nói đến là ai? Và tại sao lại muốn giết bà?" Tôi nhú mày khó hiểu, bà ấy luôn miệng nói mình bị hại chết nhưng lại không nói rõ lý do là vì sao.

" Tôi...là...một goá phụ, chồng mất sớm nên một mình bươn chải, cực nhọc nuôi đứa con trai duy nhất của mình. Năm nó 25 tuổi, nó nói muốn cưới vợ nên tôi đã đi vay mượn khắp nơi để có tiền chu cấp cho đám cưới của nó. Ai ngờ đâu vợ của nó, con tiện nhân đó chê tôi nghèo hèn, dơ bẩn, không xứng làm mẹ chồng. Vậy là hai vợ chồng nó quyết định dọn về nhà ông bà xui gia sống, bỏ mặc tôi cô quạnh trong căn nhà rách nát. Cứ nghĩ rằng con tiện nhân đó chỉ ích kỷ, ai ngờ nó còn độc ác đến mức đánh tráo lọ thuốc bổ của tôi thành lọ thuốc độc để hại chết tôi, lý do là nó muốn cướp luôn mảnh đất mà tôi đang sống."

" Không ngờ người phụ nữ đó lại hành động độc ác như vậy." Nghe xong câu chuyện của bà lão, tôi cảm thấy con người thật đáng sợ, vì đồng tiền, vì lợi ích mà sẵn sàng ra tay hại người, quả thật còn đáng sợ hơn cả ma quỷ.

" Cho dù con dâu của bà có làm ra bao nhiêu chuyện trời đất không dung, thì bà cũng không nên giết người đàn bà đó, sớm muộn gì những kê tán tận lương tâm như vậy cũng sẽ bị quả báo thôi. Nếu như bà muốn hại người thì chính bà sẽ phải gánh thêm nghiệp và bị đánh xuống 18 tầng địa ngục, chịu đủ mọi cực hình đau đớn."

" Tôi không quản được nhiều chuyện như vậy, bây giờ tôi chỉ muốn giết chết ả độc phụ đó rồi sẽ đưa cháu gái đi cùng mình, hai bà cháu tôi sẽ đoàn tụ ở dưới âm tào địa phủ."

" Không...không đúng. Bà hoàn toàn sai rồi, bà đã chết, đã chết thì không thể nào lưu luyến ở dương thế, bà phải đi siêu thoát để giải thoát cho bản thân khỏi mọi đau khổ, oán hờn." Bất chợt tôi lại nhớ đến những lời mà sư phụ trong chùa đã nói, phải khuyên ngăn bà lão trút bỏ oán khí để đi siêu thoát về miền cực lạc.

" Im đi, mày cũng giống bọn ác nhân đó. Tội màu đều muốn hại tao, tao sẽ giết chết hết tất cả chúng mày." Đột nhiên bà ta trở nên điên cuồng, nằm trên giường, hai mắt trợn tròn rồi hét lớn đến mức chói tai

" Bà ấy bị sao vậy?" Tôi sợ hãi khi nhìn thấy cảnh tượng bà lão đang dần mất kiểm soát, vội quay qua nhìn biểu hiện của anh.

" Có lẽ bà ta đang oán giận tất cả mọi người, trong đó có cả em!" Anh nhìn thẳng vào tôi và cho tôi một câu trả lời, xong nhanh chóng dùng bùa của mình để chế ngự bà lão, đưa linh hồn bà ấy vào trong một con búp bê được làm bằng nhựa.

" Em mau quay trở lại thân xác của mình đi!" Anh dán lên trán tôi tấm bùa màu đỏ và đẩy linh thể của tôi quay trở về thân xác.

Mọi thứ nhanh đến mức tôi chưa kịp định thần thì đã thấy mình đang nằm trên giường của anh. Tôi nhẹ nhàng ngồi dậy, toàn thân bỗng đau rát, từng vết thương trên người không ngừng rỉ máu, nó đau đến mức tôi muốn khóc thật lớn để giảm đi phần nào sự đau đớn xác thịt này.

" Đau...đau...quá!" Tôi sứt sứt nói trong nước mắt, từ nhỏ cho đến lớn, chưa bao giờ tôi bị đánh đến mức thân tàn ma dại như vậy.

"Đau lắm sao?" Nhìn thấy tôi khóc, bỗng anh cũng cảm thấy đau lòng. Anh biết là những vết thương do ròi yếm bùa để lại rất đau, anh ước gì những vết thương đó nằm trên cơ thể của anh, để anh sẽ thay tôi chịu những nỗi đau đó.

"Để anh thổi cho!" Anh chậm rãi ngồi xuống ngay bên cạnh tôi, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay đầy đầy vết thương trông treó lên nhau rồi từ tốn thổi vào vết thương.

Thấy viễn cảnh này tôi liền ngừng khóc, hành động của anh rất ân cần và có chút trẻ con, cánh tay mà anh đang thổi chỉ là một phần nhỏ trong số vết thương trên người tôi, với lại cũng chưa thấy ai có thể làm giảm đau bằng cách thổi hơi vào vết thương cả. Thật không ngờ một con người luôn tỏ ra lãnh đảm như anh lại cũng có lúc hành động "ngốc nghếch" như vậy.

Tôi cảm thấy hạnh phúc, cũng có chút buồn cười, dường như những vết thương đó đều bị sự ấm áp này của anh xoa dịu đi, không còn cảm giác đau rát nữa.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 36

Quay trở về hiện tại:

Từng đoạn ký ức mà tôi đã lãng quên, đang dần tái hiện trong đầu. Thì ra, tôi và anh đã quen nhau như vậy, cũng từng cùng nhau trải qua rất nhiều thử thách.

Nhưng tại sao tôi lại quên những điều đó? Tại sao tôi lại không thể nhớ ra anh sớm hơn? Điều gì đã khiến tôi mất đi toàn bộ ký ức về anh?

Hàng ngàn, hàng vạn câu hỏi xuất hiện trong đầu tôi ngay lúc này, nhưng bản thân lại không muốn hỏi anh. Tôi chỉ mong thời gian ngừng lại, để tôi được ôm anh thêm một chút nữa.

"Em không có điều gì muốn hỏi anh sao?" Đôi tay của anh dần lỏng lẻo, từ từ buông tôi ra. Anh biết tôi còn có rất nhiều điều muốn thắc mắc muốn hỏi.

"Tại sao em lại không có ấn tượng gì về những chuyện mà anh đã kể? Em không hề nhớ bất cứ điều gì!"

"Cách đây 2 năm em có gặp một tai nạn, bị chấn thương khá nặng ở vùng đầu, cho nên em đã mất đi một phần ký ức của mình!"

Khi nghe anh nói như vậy, tôi cũng dần nhớ ra vài điều. 2 năm trước, đúng là tôi có gặp tai nạn, khi tỉnh dậy thì đã thấy mình nằm

trong bệnh viện, nhưng tôi lại hoàn toàn không thể nhớ được vì sao mình lại gặp tai nạn. Và hiển nhiên là tôi đã quên mất người con trai mà tôi thầm thương, trộm nhớ.

Sau khi xuất viện và trở về nhà, tôi mới biết được rằng căn nhà mà gia đình tôi sống trước đây đã bị rào bán để có tiền lo viện phí cho tôi. Bị chấn thương vùng đầu và có dấu hiệu máu tụ vùng não nên tôi đã phải phẫu thuật rất nhiều lần, ba mẹ đành phải bán căn nhà để có thể chi trả cho những cuộc phẫu thuật.

" Gia đình em đã bán nha và chuyển đi nơi khác sinh sống, kể từ đó anh không còn có cơ hội để gặp em nữa!" Thanh âm của anh nhỏ dần, như đang cố gắng kiềm nén cảm xúc của mình lại.

" Vậy tại sao khi em tỉnh lại sau vụ tai nạn đó, anh lại không đến thăm em?" Tôi nhìn thẳng vào mắt anh, giọng nói nghẹn ngào đầy trách móc.

" Bởi vì...anh không muốn em nhớ ra mọi chuyện!"

" Tại sao chứ? Tại sao anh lại không muốn nhớ ra?" Tôi ngỡ ngàng trước câu trả lời đó, chẳng nhẽ trong mắt anh, tôi chính là một đứa phiền phức, việc lãng quên anh lại là một điều tốt.

" Sau vụ tai nạn đó, khả năng kết nối âm dương của em đã mất. Em không còn nhìn thấy những thứ đó nữa, vì vậy anh cũng không muốn em phải nhớ đến những điều kinh khủng mà em đã phải trải qua. Anh muốn em có một cuộc sống bình thường như bao người con gái khác!"

Thì ra...tôi đã trách lầm anh, cho đến tận bây giờ anh vẫn luôn là người quan tâm đến cảm xúc của tôi.

" Vậy còn ngôi mộ kia...là của ai vậy?" Tôi quay đầu lại nhìn tấm hình được khắc trên bia mộ. Chợt đầu tôi đau nhói, một đoạn ký ức lại xuất hiện, hình người con gái ở trên tấm bia rất giống với người con gái xuất hiện trong tấm hình chụp chung với anh mà tôi đã thấy ở trong phòng ngủ.

Không lẽ, người đó chính là bạn gái của anh?

" Người đang nằm bên dưới ngôi mộ...là chị gái của anh!" Dường như anh biết được suy nghĩ của tôi nên đã lên tiếng biện bạch cho mình.

" Chị gái...?" Tôi tròn mắt bất ngờ khi biết được điều đó, thực sự nhìn hai người không hề có nét gì giống nhau. Nói là chị em thì rất khó để cho người khác có thể tin.

Mi mắt anh khẽ trùng xuống như đang hồi tưởng lại quá khứ của bản thân, rồi anh lại ngược mắt lên nhìn thẳng vào tôi:

" Khi vừa sinh ra anh đã mang mệnh thiên sát, khắc mẹ, khắc cha. Mẹ anh vì sinh khó mà qua đời trong một ngày âm khí bao trùm, ba anh cũng bị tai nạn và mất sau đó không lâu. Từ đó anh được bà nội nuôi dưỡng cho đến lớn, từ nhỏ anh đã không được bình thường như những đứa trẻ cùng trang lứa, luôn nhìn thấy linh hồn vất vưởng xung quanh mình. Cũng vì khả năng dị thường này mà anh bị cô lập, không có bất kỳ đứa trẻ nào muốn chơi cùng, thậm trí họ cũng không dám lại gần anh dù chỉ nửa bước...!"

Câu chuyện chợt dứt đoạn, giọng nói của anh nghẹn lại đầy trầm uất. Tôi có thể cảm nhận được sự cô độc trong tâm hồn của anh, một đứa trẻ bị tất cả mọi người cô lập...cảm giác đó thật lạc lõng.

" Và rồi sau đó, đã xảy ra chuyện gì?" Tôi đưa bàn tay chạm nhẹ lên má, để an ủi đi phần nào sự tổn thương trong lòng anh.

Anh không trả lời câu hỏi, nhẹ nhàng xắn ống tay áo bên phải lên để phơi bày toàn bộ bí mật mà bản thân đã dấu suốt một quãng thời gian khá dài.

" Không....thể nào!" Nét mặt tôi nhanh chóng thay đổi khi thấy một phần cánh tay của anh đang dần bị thối rữa, những vết lở loét đang dần ăn mòn da thịt, thực sự trông nó rất đáng sợ.

" Nội của anh vốn dĩ là một bà đồng có tiếng trong vùng, bà biết anh không phải là một đứa trẻ bình thường từ khi vừa sinh ra, nên bà đã chỉ dạy anh toàn bộ đạo thuật mà bà biết. Và còn yểm lên người anh một loại bùa đã bị thất truyền từ lâu. Loại bùa này sẽ từ từ ngấm vào các mạch máu, nó giúp cho anh có khả năng thanh lọc đi các oán linh nhưng cũng sẽ dần ăn mòn cơ thể nếu làm dụng khả năng thanh lọc oán khí quá nhiều!"

" Em vẫn không hiểu? Tại sao nội anh lại yểm cái thứ chết chóc đó lên người của anh?" Tôi bất bình lên tiếng, tại sao bọn họ lại bắt anh phải gánh chịu nhiều thương tổn như vậy?

" Lúc đầu anh cũng nghĩ rằng nội ghét mình nên mới làm như vậy, nhưng sau này anh mới hiểu ra rằng, điều mà nội làm chính là muốn tốt cho anh. Nếu như anh không chịu yểm loại bùa đó, thì chắc chắn anh sẽ còn khắc chết rất nhiều người khác!"

" Vậy còn về....cô gái kia?" Trong suốt câu chuyện, tôi chưa hề nghe thấy anh đề cập đến người "chị gái" của mình.

" Khi anh lên 12 tuổi thì nội qua đời, trong thoáng chốc anh thành một kẻ không gia đình, bị họ hàng, người thân luôn tránh né, xua đuổi, họ nghĩ rằng anh chính là một kẻ mang đến sự chết chóc, một kẻ tai ương. Vì vậy mà anh đã được gửi vào cô nhi viện, ở đó anh đã quen được chị ấy...!" Nói tới đây, anh liền chậm rãi tiến gần đến phần mộ của chị mình, đưa tay chạm nhẹ vào ngôi mộ trong sự tiếc nuối.

" Thì ra anh và chị ấy quen nhau trong cô nhi viện!" Tôi dần đã hiểu ra được mọi chuyện, nhưng trong lòng vẫn luôn thắc mắc một điều. Tại sao chị ấy lại chết?

" Có lẽ, bản thân anh khi vừa sinh ra đã mang số kiếp bị cô lập. Nên ngay cả khi đã vào cô nhi viện, thì anh vẫn bị những đứa trẻ ở đó xa lánh, chỉ có duy nhất một mình chị ấy là chịu nói chuyện và quan tâm đến anh. Kể từ đó anh luôn coi chị ấy như chị gái ruột của mình. Sau khi trưởng thành, anh và chị ấy đã quyết định rời khỏi cô nhi viện và bắt đầu một cuộc sống mới đầy khó khăn, chị ấy đã phải làm rất nhiều công việc khác nhau, như phục vụ, tạp vụ...vvv...Dù cho những công việc đó có vất vả đến đâu thì chị ấy vẫn chấp nhận bán mạng để làm, chỉ mong sao có tiền giúp anh vào được cánh cửa của trường đại học!"

" Chị ấy thật nghị lực!" Tôi buông lời thán phục trước người con gái tuyệt vời đó, sẵn sàng chăm lo cho người em không cùng huyết mạch, liệu có mấy ai làm được điều phi thường như vậy?

" Nhưng rồi....chị ấy vẫn không thể thoát khỏi sự cám dỗ ở nơi thành thị xa hoa này. Chị ấy đã đem lòng yêu một người đàn ông đã có vợ...!"

"Chị ấy có biết người đàn ông kia có vợ hay không?" Tôi không nhìn được liền lên tiếng hỏi, tôi thật không tin việc chị ấy biết yêu người đã có gia đình là sai nhưng bản thân vẫn cứ làm.

"Chị ấy không biết...gã đàn ông đó đã dấu chuyện mình có vợ. Nhưng rồi bí mật đó cũng bị phát hiện và chị ấy muốn chấm dứt tình cảm với hắn ta. Chớ trêu thay, ngay khi vừa muốn kết thúc thứ tình cảm sai trái đó thì chị ấy đã phát hiện ra mình đã mang thai. Không muốn bỏ đứa con, lại càng không muốn khi đứa bé sinh ra không có ba, nên chị ấy đã quyết định nói cho hắn ta biết chuyện này!"

"Vậy hắn ta có nhận đó là con của mình hay không?" Thật khó có thể tin tưởng những gã đàn ông đã có vợ mà vẫn muốn lãng nhăng ở bên ngoài.

"Hắn ta chấp nhận đứa bé, còn mua một căn nhà nhỏ cho chị ấy yên tâm ở đó dưỡng thai. Và đó cũng là căn nhà mà gia đình em đang sống!"

Tôi bất ngờ đến mức không thể thốt lên lời, thì ra ngôi nhà mà tôi đang ở lại chính là căn nhà mà chị gái của anh ấy từng ở. Đó là sự trùng hợp, hay là đã có dự tính từ trước?

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 37

"Vậ...tại sao chị ấy lại chết?" Biếthỏi ra điều này sẽ làm tổn thương đến anh, nhưng tôi muốn biếtoàn bộ sự thật. Linh cảm mách bảo tôi rằng câu chuyện này có liên quan đến tôi.

"Chị ấy.....bị bùa ngải....hại chết!" Giọng nói của anh trầm xuống, ánh mắt chăm chú nhìn tấm hình trên bia mộ.

"Bùa ngải?" Câu trả lời của anh hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng của tôi. Tại sao lại là bùa ngải? Tại sao một người như chị ấy lại liên quan đến cái thứ chết chóc đó?

Chỉ khi vừa nghĩ tới hai từ "bùa ngải" thôi là tôi cảm thấy rùng mình kinh hãi. Chính tôi đã tận mắt chứng kiến thứ đó đáng sợ như thế nào, hình ảnh người phụ nữ quần băng trắng kín gương mặt khi tôi gặp ở bệnh viện bỗng xuất hiện trong trí nhớ. Đúng vậy, người phụ nữ đó cũng bị ngải phản tác dụng và dẫn đến việc phải tự kết liễu mạng sống của mình.

"Khi chị ấy mang thai được 4 tháng, thì vợ của gã đàn ông kia đã phát hiện ra việc chồng mình ngoại tình, thậm trí là có cả con riêng chưa chào đời!"

"Và bà ấy đã đi đánh ghen sao?" Tâm lý của người phụ nữ lúc nào cũng vậy. Làm sao có thể chấp nhận được việc chồng mình có nhân tình ở bên ngoài và còn có cả con riêng kia chứ.

" Bà ta đã không đánh ghen, cũng không chửi bới như những người phụ nữ khác. Mà bà ta chọn một cách nham hiểm hơn, đó chính là dùng ngải để nguyên rửa chị gái của anh. Mục đích của bà ta là muốn hại chết chị ấy và đưa con trong bụng mà không cần bản thân bà ta phải nhúng tay vào!" Cơn giận dữ trong lòng anh đang dần tuôn trào, người đàn bà đó chính là một con quỷ đội lốt người, vì một lòng muốn hại chết tình địch mà không ngại làm ra chuyện độc ác như vậy.

Không gian xung quanh nghĩa trang dần trở nên im lặng không một tiếng người, từng cơn gió thổi ngang qua tán cây khiến cho lá cây khẽ vang lên những tiếng xào xạc hoà tấu cùng tiếng quạ kêu, càng khiến cho tôi thêm phần lo lắng.

Chợt tôi nhớ đến câu chuyện mà những người dọn hiện trường đã kể về căn nhà mà tôi đang sống, nơi đó đã xảy ra hai vụ án mạng chưa có lời giải đáp. Một vụ là cái chết tức tưởi của cô gái trẻ khi đang mang thai, hậu quả là cả hai mẹ con cùng chết, vụ án đó vẫn chưa tìm ra thủ phạm. Và còn vụ thứ hai chính là cái chết của người phụ nữ trung tuổi, hiện trường được coi như vụ tự sát vì không phát hiện ra bất kỳ manh mối nào cho thấy có người thứ hai xuất hiện cùng thời điểm người phụ nữ tử vong.

" Người vợ của gã đàn ông kia đã tự sát ngay sau cái chết của chị ấy...đúng không?" Dù biết chắc rằng suy đoán của mình có chín phần là đúng nhưng tôi vẫn muốn biết câu trả lời do chính anh nói ra.

" Đúng vậy, ác giả ác báo, bà ta xứng đáng nhận lấy cái kết cục đó. Bì bùa ngải do mình nuôi hại.... gánh lấy cái chết không mình bạch!" Anh khẽ nhắm mắt, ngược mặt lên trời để đón nhận từng cơn

gió mùa thu. Bộ dạng của anh bây giờ thật thanh thản khi nghĩ tới việc người hại chị mình đã phải đền mạng.

" Vậy còn gã đàn ông kia thì sao?" Tôi rất muốn biết kết cục của gã đàn ông bội bạc, chỉ vì tính ích kỷ, ham mê sắc dục mà đã gián tiếp hại chết hai người phụ nữ bên cạnh mình.

" Hắn ta....cũng bị quả báo do mình tạo ra. Bị huyết ngải ăn mòn vào trong cơ thể, có lẽ hắn ta sẽ chẳng sống được bao lâu nữa đâu!"

" Ông ta cũng bị vợ mình yểm ngải?" Tôi bất ngờ trước sự nhẫn tâm của người vợ. Dùng ngải hại chết nhân tình của chồng cũng thôi đi, đằng này còn ra tay với cả người đàn ông từng thể non hẹn biển với mình. Rốt cuộc người phụ nữ này còn làm ra bao nhiêu chuyện đáng sợ nữa đây?

" Huyết ngải đã dần bị mất kiểm soát khi chính chủ nhân của nó bị phản bùa, nó sẽ hại bất kỳ ai có liên quan đến căn nhà đó. Và em cũng sẽ không ngoại lệ!" Anh quay người lại nhìn thẳng vào gương mặt thất thần, đầy lo sợ của tôi.

Cơ thể tôi run lên bần bật, dù trời không nóng nhưng mồ hôi cứ túa ra ướt đầm vàng trán. Khẽ nuốt một ngụm nước miếng xuống chiếc cổ đã khô của mình, tôi không ngờ được rằng bản thân lại đang phải đối mặt với một thứ đáng sợ như vậy.

" Có phải hắn ta chính là người đàn ông đã xuất hiện trước cổng nhà em?" Trong đầu tôi bỗng xuất hiện hình ảnh người đàn ông kỳ lạ từng xuất hiện trước cổng nhà, ông ta nói ông ta chính là chủ cũ của căn nhà đó, không lẽ....?

" Đúng....chính là ông ta, anh không ngờ được rằng ông ta vẫn còn đủ can đảm để quay lại nơi đây tội lỗi đó!"

" Có vẻ như ông ta khá kích động khi nhìn thấy em!" Nhớ tới bộ dạng lúc đó của ông ta, tôi không khỏi lạnh sống lưng, tưởng chừng nếu không có cánh cổng ngăn cách thì chắc chắn ông ta sẽ lao vào tôi như một con thú dữ.

" Điều làm hấn ta kích động như vậy, có lẽ một phần là do em có đôi mắt rất giống với người chị quá cố của anh. Thực sự càng nhìn, càng cảm thấy rất thân quen!" Anh bước từng bước tiến lại gần tôi, đưa tay chạm nhẹ vào gương mặt đang đỏ ửng lên vì ngượng.

Ngay lúc đó, anh khẽ cúi đầu xuống và trao cho tôi một nụ hôn, dù chỉ là cái hôn nhẹ nhàng không quá nồng nhiệt nhưng tôi vẫn cảm thấy bất ngờ sen lấn ngại ngùng, vì đây chính là nụ hôn đầu của tôi. Thời gian như ngừng lại, không gian bao quanh tôi dần trở nên ngột thở hơn bao giờ hết.

Anh cứ giữ trạng thái môi chạm môi như vậy trong một phút rồi mới luyến tiếc rời bỏ bờ môi ướt át đó.

Toàn thân tôi cứng đờ như bức tượng, trái tim đập nhanh một cách mất kiểm soát, dường như nó muốn nhảy ra khỏi lồng ngực ngay lúc này.

" Dù cho có bất cứ chuyện gì xảy ra, anh vẫn sẽ bảo vệ em đến giây phút cuối cùng!" Anh nhẹ nhàng xoa đầu tôi và càng không quen nở một nụ cười hiếm hoi sau cái ngày mà chị gái của anh mất.

" Có cách nào ngăn cản huyết ngải lại không? Nếu cứ để thứ đó lộ hành như vậy thì không biết sẽ còn có bao nhiêu người bị nó

hại chết nữa!" Tôi thực không cam tâm, mạng của tôi không là gì, dù chết cũng không đáng tiếc. Nhưng còn ba mẹ của tôi, liệu cái thứ đó có buông tha cho họ hay không?

" Nếu như tìm được người đã tạo ra nó thì may ra sẽ có cách ngăn lại. Nhưng huyết ngải đã bị thất truyền từ lâu, muốn tìm người đã tạo ra nó còn khó hơn lên trời hái sao nữa!" Anh hạ thấp giọng nói, nét mặt lộ rõ vẻ phiền muộn. Thứ đó đang dần ám lấy Thuỳ An, anh không muốn người con gái mà anh yêu cũng có kết cục giống như chị gái của mình.

" À...anh còn nhớ cuốn sổ mà anh đã đưa cho em khi ở bệnh viện vào 2 năm về trước không?" Trong đầu tôi chợt nảy ra một suy nghĩ, liền vội vàng hỏi anh.

" Anh còn nhớ, nhưng có chuyện gì sao?" Anh sẽ không bao giờ quên thời khắc sinh tử đó, khi ở trên sân thượng của bệnh viện, nếu lúc đó không có Thuỳ An giúp thì chắc có lẽ anh đã bị oán khí của người phụ nữ kia hại chết rồi. Ngay sau khi người phụ nữ biến mất, anh đã phát hiện ra cuốn sổ ngay tại nơi mà người phụ nữ đó đã đứng.

" Người phụ nữ đó cũng dùng huyết ngải và bị phản tác dụng, hình như bên trong cuốn sổ có ghi lại toàn bộ hồi ký mà cô ấy đã trải qua, biết đâu chúng ta sẽ tìm ra một chút manh mối về người tạo ra ngải!"

" Em nói là cuốn sổ đó sẽ cho ta biết người tạo ra huyết ngải là ai?" Anh nghi hoặc nhìn tôi, thực sự mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

" Em không chắc, nhưng ta phải thử thì mới biết được kết quả!"
Tôi nói xong nắm lấy tay anh để tiếp thêm sức mạnh, chỉ cần còn một chút hy vọng, tôi cũng sẽ nắm lấy nó cho bằng được.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 38

Ngay khi chúng tôi từ nghĩa trang trở về nhà, thì đột nhiên bầu trời xuất hiện rất nhiều dải mây đen che lấp đi cả ánh nắng mặt trời, gió bắt đầu nổi lên ngày một lớn, từng hàng cây trong vườn nghiêng ngả trong cơn gió, tưởng chừng như có thể đổ bất cứ lúc nào.

Tôi vội vàng mở khóa của cửa chính, thỉnh thoảng mắt vẫn liếc nhìn lên bầu trời âm u ngoài kia, thật sự tôi không hề thích điều này một chút nào, cứ mỗi lần có mây giông kéo tới là báo hiệu cho một điều chẳng lành sắp xảy đến.

Sau khi cánh cửa được mở, tôi và anh nhanh chân đi vào, đồ đạc bên trong ngôi nhà vẫn giữ nguyên như lúc tôi rời khỏi, không có bất cứ điều kỳ lạ nào. Đảo mắt nhìn một lượt, chợt tôi thấy toàn thân mình lạnh buốt. Không biết là do thời tiết đột ngột chuyển gió hay do âm khí bên trong căn nhà này quá nặng mà khiến cho nơi đây thêm vài phần lạnh lẽo.

"Anh ở đây đợi em nhé, em sẽ lên phòng tìm cuốn sổ đó!" Nói thật là tôi không nhớ đã cất cuốn sổ đó ở đâu, đã 2 năm trôi qua kể từ cái ngày mà tôi bị mất trí nhớ, tôi đã không còn đụng đến nó nữa.

Anh không trả lời mà chỉ lặng lẽ gật đầu thay cho câu đồng ý. Tôi nhanh chân chạy lên lầu, đi ngang qua phòng ngủ của ba mẹ thì đột nhiên bước chân của tôi khựng lại.

Phía sau lưng tôi, cánh cửa phòng ngủ dần được hé mở dù cho lúc đầu nó đã được khoá kín.

Tôi từ từ quay lưng lại nhìn về phía căn phòng, trong lòng bắt đầu hoang mang, lo sợ vì biết rằng cánh cửa sẽ không thể nào tự mở ra nếu như không có lực tác động lên nó. Nhưng cho dù có sợ đến mức nào thì trí tò mò trong tôi vẫn trỗi dậy, nhẹ nhàng bước lại gần cửa phòng. Khó nhọc nuốt một ngụm nước miếng, tôi đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa qua một bên, chỉ trong chốc lát toàn bộ bên trong căn phòng đã được phơi bày ra trước mắt.

Gió bên ngoài không ngừng thổi vào trong phòng qua khung cửa sổ, tấm rèm cửa màu trắng thi nhau bay phấp phới trong trận gió lớn. Tôi khẽ thở hắt ra, nghĩ rằng có lẽ do gió quá lớn nên cánh cửa phòng mới tự nhiên mở.

Tôi chậm rãi tiến đến gần chiếc cửa sổ, đưa tay đóng cánh cửa sổ lại và cài chốt rất cẩn thận. Khi đã làm xong, tôi liền quay người tính đi ra khỏi phòng, thì bất chợt cánh cửa sổ lại một lần nữa bật mở mà không rõ lý do.

Tôi ngớ ngàng quay đầu lại nhìn, rõ ràng đã cài chốt rất cẩn thận nhưng tại sao cánh cửa sổ vẫn bị mở ra? Không hề có một cơn gió nào có thể làm ra điều này.

Linh tính mách bảo tôi không thể nán lại căn phòng này lâu hơn, nên tôi tính bước ra khỏi phòng càng nhanh càng tốt, nhưng khi vừa đi được ba bước, thì bỗng có một cơn gió lạnh thổi ngang qua tôi khiến cho cơn lạnh buốt từ sống lưng chuyển lên dây thần kinh của não bộ.

Tôi rùng mình một cái, chợt có cảm giác như có ai đó đang đứng nhìn mình từ phía sau:

"Thùy....An...!" Bỗng nhiên bên tai tôi vang vọng giọng nói của một người con gái, giọng nói đó đang ra riết gọi tên tôi.

Lý trí luôn thôi thúc tôi phải chạy thật nhanh về phía trước và tuyệt nhiên không được quay đầu lại. Nhưng cả cơ thể tôi dường như hoá thành bức tượng sống, không thể di chuyển theo ý muốn của mình.

Toàn thân vô thức quay lại, mặc dù tôi vẫn đủ tỉnh táo để nhận thức được mọi chuyện xung quanh nhưng lại không thể làm chủ chính cơ thể của mình.

Khi vừa quay người nhìn về phía sau, tôi bất ngờ xen lẫn hoảng sợ khi nhìn thấy nhỏ Vy đang đứng nhìn mình bằng ánh mắt vô thần.

Một phần gương mặt, cũng như hộp sọ của Vy đã bị dập nát, máu không ngừng chảy làm ướt đầm cả gương mặt. Có thể là do vụ nhảy lầu đó đã khiến cho phần gương mặt của nhỏ bị biến dạng hoàn toàn, đến người có dũng khí nhất cũng phải sợ đến kinh hồn bạt vía khi thấy cảnh tượng này.

" Là....là mày...sao Vy?" Mặc dù nhỏ Vy là bạn thân của tôi từ bé cho tới khi trưởng thành, nhưng ngay vào lúc này, khi trông thấy bộ dạng kinh dị đó, tôi bỗng cảm thấy sợ hãi tột độ. Đôi chân mềm nhũn, không còn sức để trụ vững nên đã vô thức ngã khuỵ xuống sàn nhà.

" Tao...đau...lắm...!" Nhỏ Vy nói trong sự đau đớn, tiến từng bước, từng bước lại gần tôi.

Chỉ vài giây sau nhỏ đã đứng đối diện với tôi, ở một khoảng cách gần như vậy, tôi có thể nhìn thấy có vài còn dòi màu trắng đục đang bò lúc nhúc ở phần gương mặt bị dập nát của nhỏ.

" Vy...tao biết mày bị chết oan ức, nhưng mà cầu xin mày đừng đi theo ám tao nữa!" Tôi vội co người lại, đưa hai tay ôm chặt lấy đầu của mình, giọng nghẹn ngào nói trong nước mắt.

" Thuỳ An?" Cùng lúc đó, từ phía sau có một bàn tay đặt lên vai tôi và kể đó là giọng nói trầm ấm quen thuộc.

Tôi nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn về phía trước thì đã không thấy oan hồn của nhỏ Vy đứng ở đó nữa, trước mặt chỉ là chiếc cửa sổ đã được mở rộng.

" Em không sao chứ?" Một lần nữa tiếng nói từ phía sau lưng cất lên khiến cho tôi giật mình bừng tỉnh khỏi mớ suy nghĩ, nhẹ nhàng quay đầu lại và tôi nhìn thấy anh đang đứng ngay bên cạnh mình.

Một lần nữa anh đã giúp tôi thoát khỏi những oan hồn kia, càng ngày sự ngưỡng mộ của tôi dành cho anh càng lớn, tôi không dám nghĩ đến việc nếu như lúc đó không có anh giải vây thì liệu tôi có còn có thể sống hay không?

" Em...em vừa thấy....nhỏ Vy!" Bàn tay ướt đẫm mồ hôi của tôi run rẩy nắm lấy cánh tay của anh, ánh mắt không thể dấu nổi nét sợ hãi khi nhìn thẳng vào gương mặt anh.

" Chúng ta mau đi ra khỏi căn nhà này!" Anh liếc nhìn xung quanh căn phòng và cảm nhận được có một luồng âm khí rất nặng nề đang bao trùm nơi này, nếu như còn nán lại đây thêm dây phút nào nữa thì mạng của Thuỳ An chắc chắn sẽ không giữ được.

" Nhưng em chưa tìm ra cuốn sổ!"

" Em nghĩ cuốn sổ đó còn quan trọng sao? Nếu như em còn ở lại nơi này thì chắc chắn em sẽ có kết cục giống như chị gái của anh vậy, và đó là điều mà anh hoàn toàn không muốn. Em có hiểu không?" Anh dường như trở nên mất kiểm soát, kích động ghì chặt vai tôi lại rồi hét lớn, tôi hoàn toàn bất ngờ vì bộ dạng của anh ngay lúc này hoàn toàn không giống với phong thái của anh trước đây.

" Em biết là anh lo cho em, nhưng anh nghĩ khi bước ra khỏi căn nhà này thì em có thể thoát được những linh hồn đó hay không? Bọn họ sẽ luôn ám theo em cho đến khi em chết, không lẽ anh muốn em lúc nào cũng phải sống trong nỗi sợ hãi, dằn vò hay sao?"

Nghe tôi nói như vậy anh cũng dần bị thuyết phục, đúng là dù cho hai người có rời khỏi nơi này và đi đến một nơi thật xa thì chắc chắn sẽ không thể nào thoát khỏi những oan hồn đó. Như đã hiểu ra toàn bộ vấn đề mà chúng tôi đang gặp phải, bàn tay anh bắt đầu buông lỏng khỏi vai tôi.

" Dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt!" Tôi nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của anh để tiếp thêm động lực.

Sau khi đã trấn an tinh thần của anh, tôi liền vội vàng đứng dậy chạy thật nhanh về phía phòng ngủ của mình, bên ngoài trời đã không còn nổi gió lớn nữa mà thay vào đó là những cơn mưa nặng hạt đang rơi tí tách bên ngoài cửa sổ, bầu trời ngày một tối hơn, dù cho bây giờ mới chỉ có 4 giờ chiều nhưng toàn bộ bầu trời đã tối đen, không có lấy một chút ánh sáng.

Tôi đưa tay nhấn công tắc đèn, chỉ vài giây sau cả căn phòng bừng sáng, khiến cho tầm nhìn của tôi trở nên rõ hơn.

Không làm phí thêm một giây phút nào nữa, tôi vội lục tìm cuốn sổ cũ kỹ đó ở khắp nơi trong căn phòng, mọi góc ngách tôi đều không hề bỏ sót. Anh từ bên ngoài chậm rãi bước vào, nhìn thấy bộ dạng nỗ lực của tôi, anh cũng cảm thấy có một chút niềm tin. Nhanh chóng xắn tay áo lên và bắt tay vào việc tìm kiếm, anh quyết sẽ cùng tôi nỗ lực đến phút cuối cùng.

30 phút trôi qua, dù cho đã lật tung căn phòng lên nhưng chúng tôi vẫn không thể tìm ra cuốn sổ đó. Tôi thất thần ngồi xuống chiếc ghế gần bàn học, trong đầu luôn hiện lên một suy nghĩ tiêu cực "Không lẽ mình đã đem nó vứt đi rồi?"

Dù sao cũng đã 2 năm trôi qua, tôi không tài nào nhớ được lần cuối mình đã cất cuốn sổ ở chỗ nào. Chợt tôi liếc nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ánh mắt dừng lại tại căn nhà kho ở phía sân sau ngôi nhà này.

Trong đầu tôi nảy ra một suy nghĩ, có thể cuốn sổ đó đang được cất ở trong nhà kho. Khi vừa mới chuyển đến đây, toàn bộ đồ đạc mà gia đình không dùng đến đều được ba tôi đem cất vào trong nhà kho, có thể cuốn sổ cũng nằm trong số đó.

Không suy nghĩ nhiều, tôi nhanh chóng bỏ chạy ra khỏi phòng trước sự ngỡ ngàng của anh. Dù không hiểu điều gì đã khiến tôi phải gấp gáp như vậy nhưng anh cũng nhanh chân đuổi theo phía sau mà không cần suy tính nhiều.

Ngay lúc vừa xuống tới nhà bếp, tôi đứng trước cánh cửa phụ hướng ra sân sau, hít một hơi thật sâu để lấy can đảm, đưa tay mở chốt của cánh cửa, khi cánh cửa vừa bật mở thì cũng là lúc sấm chớp nổi dậy, từng tia sét sáng rách ngang bầu trời. Con mưa ngày

càng lớn hơn và dường như trận mưa này đang cố ngăn cách tôi với căn nhà kho kia.

" Em đang tính làm gì vậy?" Khi tôi tính đặt bước chân đầu tiên ra sân sau, cùng lúc đó anh đã xuất hiện từ phía sau và nhanh tay kéo tôi lại.

" Em phải vào trong đó!" Tôi hướng mắt về phía căn nhà kho, nhìn nơi đó như một thế giới khác, tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài. U ám, chính là hai từ miêu tả duy nhất dành cho căn nhà kho đó.

" Em có biết ở đó có gì không mà tùy tiện đi vào đó?"

" Có thể cuốn sổ đang ở trong đó, em phải đi tìm thử!" Tôi nói trong sự dứt khoát rồi thẳng thừng hất tay anh qua một bên.

Không để anh nói thêm điều gì, tôi vội vã chạy ra bên ngoài mặc cho trời đang mưa lớn, từng hạt mưa tạt vào mặt tôi lạnh buốt nhưng điều đó cũng không làm cho bước chân của tôi dừng lại.

Đi được nửa đoạn đường thì bỗng nhiên anh chạy theo sau vội níu cánh tay của tôi lại

" Anh sẽ không để em hành động thiếu suy nghĩ như vậy nữa đâu!" Anh nói lớn trong cơn mưa tầm tã, cả tôi và anh đều bị làm cho ướt sũng từ đầu đến chân, nước mưa dần ngấm vào da thịt trên cơ thể khiến cho tôi bắt đầu cảm thấy có chút lạnh.

Trong lúc hai chúng tôi còn đang giằng co giữ trời mưa lớn, thì đột nhiên cánh cửa nhà kho tự động mở ra như mời gọi tôi bước vào bên trong, tiếng cọt két kéo dài của cánh cửa làm cho cả tôi và anh đều phải chú ý đến.

Từ xa tôi có thể thấy bên trong căn nhà kho tôi đen không có lấy một chút ánh đèn, tôi bắt đầu chùn bước khi nhận thấy nỗi bất an mà căn nhà kho đó mang lại.

Chợt có một lực vô hình nào đó tác động lên cơ thể tôi, nó kéo mạnh tôi vào bên trong nhà kho như một con quái vật đang há miệng bắt lấy con mồi. Mọi thứ xảy ra nhanh đến mức đến anh cũng phải cảm thấy bàng hoàng và chưa hiểu chuyện gì. Chỉ trong chốc lát, cánh cửa đóng sầm lại, ngăn cách giữa tôi và anh.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm Nghiênn Hy
dtv-ebook.com

Chương 39

Cánh cửa nhà kho nhanh chóng đóng lại bằng một lực rất mạnh. Anh ở bên ngoài vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra thì đã không thấy tôi đứng bên cạnh nữa. Vài giây sau khi định thần lại, anh mới bước vội đến gần căn nhà kho và đập cửa gọi tên tôi:

" Thuỳ An, Thuỳ An, em có nghe thấy anh không? Mau trả lời anh đi!" Anh dùng đủ mọi cách để có thể làm cho cánh cửa mở nhưng mọi thứ đều chỉ là vô ích, cánh cửa vẫn không hề có một chút lung lay, dù cho anh có gắng sức bao nhiêu đi chăng nữa.

Còn về phần tôi, sau khi bị lực vô hình nào đó lôi vào trong căn nhà kho này. Tôi mới dần nhận thức được nơi mình đang đứng, xung quanh tối đen không có lấy một chút ánh sáng, hơn nữa tôi còn cảm thấy khá khó chịu khi bốn phía đều có mùi bụi bặm và ẩm mốc, những mùi đó đều được xuất phát từ những món đồ đạc đã cũ.

" Thuỳ An, Thuỳ An!" Ở bên ngoài, anh không ngừng gào lớn, thanh âm đã khàn đi khi gọi tên tôi.

" Em nghe thấy anh mà!" Nghe thấy tiếng gọi của anh, tôi đưa tay lần mò trong bóng tối để có thể tiến đến gần cánh cửa của nhà kho.

Dù chỉ là cách nhau qua một cách cửa nhưng hai người chúng tôi cứ ngỡ như thuộc về hai thế giới hoàn toàn khác nhau vậy. Có thể nghe thấy tiếng của nhau, nhưng lại không thể chạm tới nhau.

" Em mau tìm cách mở cửa từ bên trong đi!"

" Em hiểu rồi!" Tôi nghe theo lời của anh, luống cuống tìm chốt cửa, chợt bàn tay tôi dừng lại khi chạm vào được cái chốt của cánh cửa. Nhưng rồi cơ thể bắt đầu run lên bần bật, khuôn miệng mấp máy không thốt lên câu.

" Thuỳ An, có chuyện gì vậy?" Bỗng chốc anh không còn nghe thấy tiếng nói của tôi hay bất kỳ âm thanh nào từ phía bên trong nhà kho nữa, trong lòng bắt đầu trào lên một nỗi lo lắng không thể tả.

" Em...em tìm thấy chốt...cửa rồi. Nhưng mà....!" Vài giây sau tôi bắt đầu cất tiếng nói vọng ra, lần này thanh âm mang đầy nỗi sợ hãi.

" Nhưng mà có chuyện gì?" Nghe tôi ngập ngừng như vậy anh càng cảm thấy nóng lòng, cầu mong sẽ không có chuyện gì xảy ra với tôi.

" Cái....chốt...nó không....bị cài!" Đúng vậy, khi tôi vừa chạm tay vào cái chốt cửa thì thấy nó không hề bị cài lại hay là khoá, tường chừng như cánh cửa chỉ khép hờ, nhưng tại sao lại không thể mở cửa trong khi không có bất cứ vật gì ngăn cản?

" Sao chứ?" Anh thoáng bất ngờ khi nghe tôi nói vậy, cửa không bị khoá bên ngoài, cũng không cài bên trong. Vậy hà có gì mà không thể mở?

Cả tôi và anh đều rơi vào trạng thái suy tư, mọi thứ dần rơi vào im lặng khi không ai nói chuyện với ai. Chỉ có thể nghe thấy phảng phất tiếng mưa rơi ngoài kia, cùng với với tiếng gió rít lên từng cơn, tạo ra một bản hoà tấu gây ra sự ám ảnh đến rùng mình.

Bỗng nhiên tôi nhớ ra là điện thoại đang nằm trong túi áo, vội đưa tay dứt vào túi và lục tìm chiếc điện thoại, ngay khi cầm được điện thoại trên tay, tôi mau chóng bật đèn flash để có thể soi sáng mọi thứ ở một nơi có điều kiện thiếu ánh sáng như là căn nhà kho này.

Trong chốc lát cả nhà kho đã có thêm một chút ánh sáng từ chiếc điện thoại, tuy là không thể chiếu sáng hoàn toàn nhưng cũng giúp tôi có tầm nhìn tốt hơn.

" Thuỳ An, anh xin lỗi...có phải anh đã quá vô dụng không? Miệng luôn nói sẽ bảo vệ em, nhưng anh chưa bao giờ làm được điều đó!" Anh tuyệt vọng ngồi thụp xuống giữa trời mưa lớn, cơ thể run bần bật vì cái lạnh thấu tận xương tủy, khuôn mặt cũng dần trở nên nhợt nhạt hơn, giống như người đang mang trọng bệnh.

" Anh đừng nói như vậy, em mới là người luôn mang đến mọi rắc rối cho anh. Nhưng anh vẫn không chán ghét hay bỏ mặc em khi em gặp nguy hiểm, thật lòng em rất biết ơn về điều đó!" Giọng nói của tôi nhỏ dần, trong đầu luôn tái hiện lại toàn bộ quá khứ mà tôi đã cùng anh trải qua, anh luôn là người xuất hiện mỗi khi tôi cần nhất, luôn là người cho tôi sự an toàn tuyệt đối, ngay lúc này tôi còn không cảm thấy sợ hãi nữa vì tôi biết anh luôn ở bên ngoài kia đợi tôi.

Cùng lúc đó, chợt tôi nghe thấy có tiếng động ở phía sau lưng, vội quay người lại và rọi đèn vào nơi phát ra tiếng động. Do tầm ánh sáng không tới nên tôi đã phải tiến từng bước thận trọng lại gần nơi xuất hiện tiếng động sột soạt đó.

Càng lúc càng đến gần hơn, tim tôi bắt đầu đập liên hồi trong lồng ngực, vẻ mặt không dấu nổi sự căng thẳng, hơi thở dần trở nên gấp gáp như người đang bị thiếu oxy. Bỗng nhiên có một vật thể lạ

nhảy ra từ nơi mà tôi đang chú ý đến, do quá bất ngờ khi có vật lạ bất thành hình xuất hiện nên tôi giật mình lùi lại phía sau vài bước chân, nhanh chóng rọi ánh đèn về phía thứ kỳ lạ kia.

Hoá ra cái vật thể lạ mà tôi đang chú ý đến lại chính là một con chuột đen cỡ lớn, phải nói là nó lớn y như một con mèo đã trưởng thành vậy. Con chuột đó nhìn chăm chăm vào tôi vài giây xong nó nhanh chân chạy đi, khi thấy con chuột đó đã bỏ chạy, tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp tục hướng ánh đèn về nơi mà con chuột vừa xuất hiện, tôi nheo mắt nhìn cho thật kỹ, thì thấy phía trước mặt có rất nhiều giấy báo cũ được xếp lên nhau. Tôi chợt nghĩ trong đống, có thể cuốn sổ nằm ở trong đống giấy báo cũ này nên tôi nhanh chóng lại gần để lục tìm.

Vài phút đồng hồ trôi qua, tôi hoàn toàn bất ngờ khi mình đã tìm được cuốn sổ trong đống phế liệu kia. Cầm cuốn sổ trên tay mà tôi không thể tin được rằng mọi chuyện lại dễ dàng như vậy, tuy bìa sổ bên ngoài đã cũ kỹ và chuyển sang ố vàng nhưng bên trong chưa hề bị rách một trang nào.

Tôi không khống chế được sự vui mừng của mình, nhẹ nhàng lật từng trang giấy. Đột nhiên tôi có cảm nhận như có ai đó chạy vụt ngang qua sau lưng, tôi mau chóng quay người lại nhìn, nhưng không hề thấy gì, tự chế nhạo bản thân đã quá nhút nhát, đến mức tưởng tưởng ra những thứ không tồn tại để tự mình hù dọa mình.

Nhưng có lẽ không phải tôi có trí tưởng tượng quá phong phú, mà vốn dĩ tại đây luôn có một cặp mắt vô hình dõi theo mọi cử chỉ, hành động của tôi.

Một lần nữa có tiếng động lạ vang lên khiến tôi bị phân tâm bởi thứ âm thanh đó, rọi đèn về phía trước mặt, tôi không thấy gì ngoài một màu đen thăm thẳm vì ánh sáng không thể chiếu tới. Một chiếc vỏ chai rỗng bỗng dưng lăn tới gần nơi tôi đang đứng và dừng lại, tôi bắt đầu cảm thấy có chút lạ, nhẹ nhàng cúi xuống cầm vỏ chai lên, không biết điều gì đã làm cho chiếc chai này lăn đi một đoạn dài như vậy?

Dù cho rất thắc mắc trong lòng nhưng tôi vẫn lắc đầu xua tan đi câu hỏi thừa thãi đó và nghĩ rằng có thể là con chuột lớn lúc nãy đã làm ra cái chuyện này cũng không chừng. Tôi khẽ cúi người rồi nhẹ nhàng chiếc chai xuống đất, bỗng chiếc chai nứt toác và vỡ thành nhiều mảnh mà không rõ lý do.

Bị tiếng thủy tinh vỡ làm cho giật mình, tôi ngớ ngàng lùi lại phía sau, chợt lưng tôi đụng phải một thứ kỳ lạ khác khi đang lùi về sau. Chậm rãi xoay người lại, trước mặt tôi bây giờ là một tấm khăn màu đen đã bị bám đầy bụi, và chiếc khăn còn đang bao trùm lên một thứ gì đó mà tôi chưa biết.

Trong lòng đang rất tò mò muốn xem đằng sau tấm vải đen này là thứ gì, tôi liền đưa tay kéo nhẹ tấm vải xuống, chỉ trong giây lát thứ được che bởi tấm vải đen lộ diện ngay trước mắt, đó chính là một chiếc gương lớn và tôi có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong gương.

Nó sẽ chẳng có gì đặc biệt nếu như mọi đồ đạc trong căn nhà kho này đều cũ kỹ mục nát, chỉ duy nhất có chiếc gương này vẫn còn rất mới, điều đó làm tôi không khỏi thắc mắc.

Đang mãi mê ngắm nhìn hình ảnh của bản thân trong gương, đột nhiên tôi giật mình hoảng sợ khi thấy hình bóng của một người phụ

nữ đang đứng phía sau lưng mình. Lần này không phải là hoa mắt hay tưởng tượng mà đích thị là có người đứng ở sau lưng tôi, mà không biết tôi có nên gọi đó là "người" hay không khi mà gương mặt của bà ta gây cho tôi sự ám ảnh cực độ. Gương mặt trắng toát cùng với đôi mắt đỏ ngầu, huyết lệ từ khoé mắt của bà ta không ngừng lăn dài xuống gò má và còn cả chiếc miệng bị xé rách đến tận tai, dòi bọ từ đó không ngừng chui ra bên ngoài.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm Nghiênn Hy
dtv-ebook.com

Chương 40

Bất thành linh, bên trong tấm gương phản chiếu ra hình ảnh của một người phụ nữ với gương mặt trắng toát, đôi mắt đỏ ngầu hiện lên những tia máu, miệng bà ta bị xé rách toác đến tận tai và bên trong miệng còn có những con dòi gớm ghiếc đang thay nhau rơi xuống đất.

Tôi hốt hoảng xoay người lại, rọi đèn về phía trước nhưng lại không thấy gì ngoài một màu đen vô tận. Đôi chân của tôi bắt đầu run rẩy vì sợ hãi, muốn bước đi nhưng lại không thể tự chủ được cơ thể của mình, toàn thân cứng đờ như một tảng đá.

Đột nhiên bên trong chiếc gương lớn xuất hiện một cánh tay đã bị tróc gần hết da, để lộ phần xương trắng của bàn tay.

Cánh tay chậm rãi thò từ trong gương ra rồi nhẹ nhàng đặt lên vai tôi. Cảm nhận được có vật gì đang túm lấy vai mình, nỗi hoảng sợ trong tôi ngày một nhiều hơn, muốn dùng toàn bộ sức lực để gạt cái thứ đó ra nhưng tôi lại hoàn toàn bất lực, không thể làm gì hơn ngoài việc đứng yên một chỗ và cảm nhận sự lạnh lẽo thấm đến tận xương tủy.

" Aaaaaa!!! Xoảng." Anh đang đứng thất thần ở bên ngoài, thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng hét thất thanh của tôi, cùng với đó là âm thanh vỡ của thủy tinh.

" Thuý An, em không sao chứ? Mau trả lời anh đi Thuý An!" Không thể kiềm chế được cảm xúc của mình thêm được nữa, anh dần trở lên điên cuồng, chân không ngừng đạp mạnh vào cánh cửa nhà kho, mong sao nó có thể mở ra.

Vài phút trôi qua, cuối cùng thì anh cũng có thể làm cho cánh cửa mở. Nhưng anh vẫn không hiểu, cánh cửa là do anh cố gắng mở hay là tự nó mở? Bởi vì lúc đầu, dù cho dùng sức thế nào thì vẫn không thể làm cho cánh cửa lay chuyển, vậy mà giờ chỉ có đạp vài cái là cánh cửa đã tự động bật mở như có người đang điều khiển nó.

Nhưng cho dù là lý do gì thì cánh cửa nhà kho cũng đã mở, anh nhanh chóng bước vào trong để tìm tôi. Đảo mắt nhìn xung quanh, cuối cùng tầm mắt của anh cũng dừng lại ở phía tôi.

Tôi đang nằm bất tỉnh trên nền đất, phần khoé mắt không ngừng rỉ máu, viễn cảnh xung quanh còn khiến anh bất ngờ hơn khi trên nền đất có rất nhiều mảnh thủy tinh vỡ vụn, mới nhìn sơ qua cũng đủ biết rằng những mảnh thủy tinh kia xuất phát từ chiếc gương lớn đang được dựng ngay bên cạnh tôi.

" Thuý An, Thuý An?" Anh vội vàng chạy lại gần rồi nâng tôi dậy, anh càng hoảng loạn khi thấy đôi mắt của tôi đang chảy máu.

Tuy không hiểu chuyện gì đã xảy ra nhưng cứu người vẫn là trên hết, anh nhanh chóng bế tôi dậy và đưa ra khỏi căn nhà kho tồi tàn kia.

Anh chạy băng qua cơn mưa lớn và đưa tôi vào bên trong nhà, khi chúng tôi vừa rời khỏi thì cánh cửa nhà kho cũng lặng lẽ đóng lại như chưa từng có người bước chân đến.

Đặt tôi nằm trên ghế sofa, anh nhẹ nhàng đưa tay lau những vết máu trên gương mặt tôi. Anh vẫn không biết tại sao tôi lại nằm bất tỉnh bên trong nhà kho, và cả đôi mắt đang rỉ máu nữa, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với tôi?

" Thuỳ An, em có nghe thấy anh không?" Giọng nói của anh nghẹn lại nơi cổ họng, khẽ nắm lấy bàn tay đang dần lạnh ngắt của tôi.

Tôi mơ màng tỉnh dậy và thấy mình đang nằm ở một nơi hoàn toàn xa lạ. Đó là một căn nhà lớn, mang phong cách châu âu cổ điển.

Tôi không nhớ tại sao mình lại có mặt ở đây, tôi chỉ nhớ rằng mình đang đứng bên trong nhà kho, rồi có thứ gì đó túm lấy vai tôi, theo phản xạ tôi đã hét thật lớn, ngay lúc đó có tiếng vỡ của thủy tinh vang lên bên tai rồi tôi đã ngất đi và không thể nhớ thêm bất cứ điều gì.

Tôi chậm rãi đứng dậy, đi xung quanh căn nhà xa lạ này. Mới nhìn thoáng qua đồ nội thất, thì cũng có thể hiểu rằng chủ nhân của nơi này là một người rất giàu có.

Bỗng bước chân tôi khựng lại, đôi mắt mở to nhìn bức tranh đang hiện diện ngay trước mắt. Đó chính là bức chân dung của một người phụ nữ, và cũng không xa lạ gì khi bức tranh này lại chính là bức tranh được treo ở phòng khách của nhà tôi.

" Tại....sao....nó lại ở đây?" Đôi môi mấp máy nói trong sự ngỡ ngàng, trong đầu tôi bây giờ chỉ hiện lên một câu hỏi."Đây là đâu?"

Đột nhiên tôi nghe thấy một tiếng động lớn từ trên lầu vọng xuống. Âm thanh làm cho tôi thoáng giật mình, hướng sự chú ý về phía cầu thang đi lên lầu một.

Tôi khẽ nuốt một ngụm nước miếng, đôi chân vô thức bước lên từng bậc thang, càng lên đến gần lầu một, tôi càng nghe rõ tiếng khóc than của phụ nữ, kèm theo đó là tiếng đập phá đồ đạc.

Đứng trước cửa phòng, nơi phát ra những âm thanh kia. Tôi đắn đo suy nghĩ xem mình có nên bước vào hay không?

Vài giây sau, bỗng không gian chờ nên im lặng đến lạ thường, tôi không còn nghe thấy tiếng khóc hay tiếng đồ vỡ nữa. Chợt cánh cửa phòng hé mở, tôi bất ngờ khi thấy cánh cửa tự động mở mà không có lực người tác động vào.

Tôi thận trọng bước vào trong căn phòng, khi vừa bước chân vào thì ngay tức khắc cánh cửa đóng sầm lại trong sự ngỡ ngàng của tôi.

Lúc đầu cũng có chút hoang mang khi cánh cửa đóng lại và nhốt tôi bên trong một căn phòng hoàn toàn xa lạ, nhưng rồi tôi nhanh chóng gạt bỏ đi nỗi hoang mang sang một bên, đây cũng không phải là lần đầu tiên tôi gặp những chuyện kỳ bí này.

Đảo mắt nhìn xung quanh, đồ đạc trong phòng đều bị lật tung như vừa có một cơn lốc đi ngang qua, trên sàn nhà còn có rất nhiều mảnh thủy tinh của lọ hoa, bóng đèn và cả gương. Nếu di chuyển không chú ý thì rất dễ bị những mảnh thủy tinh đó làm cho bị thương.

Bỗng nhiên phía sau lưng tôi vang lên tiếng khóc thảm thiết, toàn thân tôi lạnh ngắt khi nghe thấy tiếng khóc đang tiến đến gần mình. Chợt có một bàn tay lạnh lẽo che đôi mắt tôi lại từ phía sau, trong lúc còn đang hoảng sợ khi trước mắt bây giờ chỉ là một màu đen, bỗng tôi cảm nhận được có một vật và sắc nhọn đang cứa vào cổ họng của mình.

Vết cứa ngày một sâu, máu từ đấy không ngừng chảy ra, tôi đỏ chiếc váy mà tôi đang mặc.

" Aaaaa!!!" Tôi bỗng hét thật lớn và tỉnh dậy sau cơn ác mộng. Ánh mắt sợ sệt liếc nhìn xung quanh, khi thấy mình đang nằm trên ghế sofa ở phòng khách thì tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Bên ngoài trời vẫn đang mưa nhưng dường như cơn mưa đang nhỏ dần. Tôi ngược nhìn lên chiếc đồng hồ thì cũng đã 9 giờ tối, thời gian trôi qua nhanh đến mức chính bản thân tôi cũng phải ngỡ ngàng.

Run rẩy đưa đôi tay chạm vào cổ của mình và không phát hiện ra có vết cắt nào, biết đó chỉ là cơn ác mộng nhưng ác mộng này khá giống thật, ngay lúc này đây tôi vẫn còn có thể cảm nhận được việc cổ họng mình bị cứa ra làm hai.

" Anh Tùng?" Sau khi đã bình tĩnh trở lại, chợt tôi nhớ đến việc anh không có mặt ở đây.

Tôi đứng dậy đi xuống nhà bếp và thoáng bất ngờ khi thấy anh đang đứng nấu ăn, trên người vẫn đang mặc chiếc tạp dề.

" Anh....đang làm gì...vậy?"

" Em đã tỉnh rồi sao? Mau tới đây đi, anh có nấu cháo cho em nè!" Anh vui vẻ khi biết tôi đã tỉnh, vội kéo tay tôi vào bàn ăn và kéo ghế cho tôi ngồi.

Tôi vẫn còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì anh đã đặt ngay trước mặt tôi một tô cháo nóng hổi vẫn còn đang nghi ngút khói.

" Anh không sao chứ?" Tôi nghi hoặc nhìn anh, vẫn biết anh là một người ngoài lạnh trong nóng, luôn ân cần chu đáo nhưng chu đáo đến mức này thì đã vượt quá sức tưởng tượng của tôi về con người anh.

" Anh có sao đâu, mau ăn đi cho nhanh khỏe!"

Cảm thấy có điều bất ổn, tôi nhanh chóng hất đổ tô cháo xuống đất trước sự chứng kiến của anh. Quả nhiên đúng như tôi đã nghĩ, sau khi tô cháo bị tôi hất đổ xuống nền nhà thì phát hiện ra bên trong tô cháo đó có rất nhiều dòi và cả vài con dết vẫn còn đang bò.

Tôi hoảng sợ vội đứng dậy, lùi ra sau vài bước chân. Chợt phía sau lưng anh xuất hiện một người phụ nữ có mái tóc dài che hết khuôn mặt, người phụ nữ đó chậm rãi đưa hai bàn tay nắm chặt lấy đầu của anh từ phía sau, rồi từ từ vặn ngược lại. Tiếng rắc rắc của xương cổ cứ âm ỉ vang bên tai tôi không dứt, nhìn thấy cảnh tượng này tôi đã sợ đến mức không thể đứng vững thêm được nữa.

" Đừng....đừng.....đừng mà!!!"

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 41

"Đừng.....đừng mà!"

Tôi gào khóc thảm thiết, tưởng chừng như cả thế giới đang sụp đổ ngay trước mắt.

"Thuỳ An, em làm sao vậy?" Bỗng bên tai tôi vang vọng một giọng nói quen thuộc, giọng nói đó đã giúp tôi bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng.

Tôi dần hé mắt, điều đầu tiên mà tôi nhìn thấy chính là gương mặt lo lắng của anh, kế đó là căn phòng khách quen thuộc, nơi mà hiện tại tôi đang nằm.

"Anh...không bị gì chứ?" Tôi mừng rỡ khi thấy anh hoàn toàn bình an và khỏe mạnh, vội ngồi dậy ôm chầm lấy anh trong niềm vui mừng. Tôi sợ....sợ sẽ đánh mất anh, sợ giấc mơ vừa rồi sẽ trở thành sự thật!

"Em đã mơ thấy gì vậy?" Anh đưa tay vỗ nhẹ vào lưng tôi để trấn an tinh thần, trong lòng càng lo lắng hơn khi thấy bộ dạng tiêu tụy của tôi lúc này.

"Em đã gặp hai ác mộng cùng một lúc. Nó giống như là....mơ trong giấc mơ!" Vài phút sau tôi cũng đã dần lấy lại được bình tĩnh, khẽ buông anh ra và hồi tưởng lại cơn ác mộng đó. Bản thân tôi vẫn không thể lý giải được tại sao giấc mơ lại chân thực như vậy.

" Mơ trong mơ? Vậy em đã mơ thấy gì?"

" Anh....có nghĩ....tất cả mọi lỗi lầm là do người vợ gây ra? Và việc và ta chết là xứng đáng?" Tôi nói trong sự dè chừng, vẫn biết anh sẽ không vui khi nhắc đến người phụ nữ đã nhấn tâm ra tay hại chết chị gái của anh. Nhưng linh tính mách bảo tôi rằng đằng sau câu chuyện này còn một bí mật động trời khác.

" Tại sao em lại hỏi vậy?" Anh nghi hoặc nhìn tôi, không biết là tôi đã nhìn thấy những gì trong giấc mơ nhưng anh tin là nó có liên quan đến bí ẩn về ngôi nhà cũng như người chị quá cố của mình.

" Anh hãy trả lời em đi!"

" Bà ta đáng bị như vậy, giết người thì phải đền mạng, đó chính là luật nhân quả tất yếu trong cuộc sống!" Anh vội đứng dậy, quay lưng lại phía tôi để không cho tôi nhìn thấy bộ dạng uất hận của anh lúc này.

" Có thể mọi chuyện không đơn giản như những gì mà mình đang nghĩ!"

" Rốt cuộc em đã mơ thấy những gì? Hãy nói cho anh nghe đi, đừng làm cho anh lo lắng!" Anh lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh rồi ân cần hỏi tôi. Anh biết khả năng liên kết âm dương của tôi đã quay trở lại và nó còn mạnh mẽ hơn trước rất nhiều, sợ rằng chính bản thân tôi cũng sẽ phát điên bởi khả năng đặc biệt này.

Liên kết âm dương là một khả năng rất đặc biệt, trong một trăm người thì chỉ có duy nhất một người là có được bản lĩnh này. Nhưng không phải ai cũng có đủ can đảm để nhìn thấy, lắng nghe, nói

chuyện hoặc thậm trí là biết được quá khứ của những oán linh và cả lý do tại sao họ lại phải chịu cái chết oan ức.

" Em cũng không rõ, mọi thứ trong giấc mơ xảy ra rất nhanh và mơ hồ. Điều duy nhất mà em có thể nhớ được chính là cả em và anh đều phải....chết!" Giọng nói của tôi nhỏ dần, trong đầu luôn hiện lên một câu hỏi "Có phải là tôi sắp chết rồi không? Những gì thấy được trong giấc mơ chính là điềm báo tương lai của tôi hay sao?"

Anh nhìn thấy cơ thể đang run rẩy của tôi, biết rằng tôi đang rất sợ hãi nên đã nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng.

Cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể anh, tôi đã dần trở nên bình tâm hơn, mọi lo sợ trong tôi đều mau chóng tan biến hết. Được nép vào ngực anh, tôi cảm thấy thật an toàn, tưởng chừng như ngày mai có là ngày tận thế thì chắc chắn người con trai này vẫn sẽ ở bên cạnh và cùng tôi chống đỡ.

" Em đừng sợ, dù cho có phải từ bỏ cả mạng sống này, anh vẫn sẽ bảo vệ em được an toàn!"

Có được câu nói này của anh, đúng là không uổng công tôi đã đem lòng yêu anh suốt một khoảng thời gian dài, nhưng tôi cũng sẽ giống như anh, dù cho có xảy ra bất cứ chuyện gì thì tôi cũng bảo vệ người con trai này đến cùng, quyết không để cho anh phải chịu bất kỳ sự tổn hại nào.

" Anh có thể hứa với em một chuyện không?"

" Là chuyện gì?" Anh từ từ buông tôi ra xong nhìn thẳng vào đôi mắt tôi như đang cố đọc suy nghĩ trong đầu của tôi lúc này.

" Chuyện đó...! Sau khi giải quyết xong vụ huyết ngải, em sẽ nói cho anh nghe. Chỉ cần anh hứa với em rằng, dù cho đó có là bất cứ yêu cầu gì thì anh cũng sẽ thực hiện, không được từ chối!"

" Nghe có vẻ mờ ám!" Anh đã không nhin được mà buông lời chọc ghẹo tôi.

" Mờ ám gì chứ? Nhìn em rất giống kẻ lừa đảo lắm sao?" Biết là anh đang chọc ghẹo nên tôi cũng hòa theo, mong sao một chút tiếng cười sẽ xua tan đi bầu không khí ảm đạm bên trong căn nhà này.

" Anh chọc em chút thôi, anh biết dù cho em có đưa ra yêu cầu gì thì chắc chắn điều đó cũng là muốn tốt cho anh, có phải không?" Anh khẽ đưa tay vuốt nhẹ mái tóc dài của tôi, vào đúng khoảnh khắc này, tôi đã biết được tại sao bản thân lại đem lòng yêu thầm anh lâu như vậy.

" À đúng rồi, cuốn sổ....cuốn sổ đó đâu?" Chợt tôi đã nhớ ra điều quan trọng nhất, cuốn sổ mà tôi đã tìm được ở trong căn nhà kho, thứ duy nhất có thể giúp cho chúng tôi tìm ra sự thật.

" Cuốn sổ đó đang ở đây!" Anh liền nhanh tay đưa cuốn sổ ra trước mặt tôi.

Tôi mỉm cười vui mừng đưa tay đón nhận lấy cuốn sổ, trong ánh mắt chàn đầy sự hy vọng.

" Em thật sự nghĩ thứ này có thể giúp chúng ta giải mã bí mật về huyết ngải sao?" Anh không muốn nghi ngờ sự nỗ lực của Thuỳ An, nhưng anh hoàn toàn không nghĩ mọi chuyện sẽ được giải quyết đơn giản như vậy.

" Em không chắc....nhưng chúng ta phải thử thì mới biết được kết quả, em sẽ cố nắm lấy hy vọng dù cho đó chỉ là một hy vọng nhỏ nhoi!"

Thứ mà chúng tôi đang phải đối mặt chính là một lời nguyền, những ai liên quan đến lời nguyền đều không có một cái kết đẹp. Diễn hình như chị gái của anh và nhỏ Vy cũng không thể thoát khỏi cái chết đau đớn, nếu như tôi không tìm cách ngăn cản cái thứ chết chóc này lại thì chắc chắn người tiếp theo phải nhận lấy chữ "Tử" chính là tôi, anh hoặc là ba mẹ của tôi.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 42

Trời đã dần về khuya, bên ngoài mưa cũng đã ngừng rơi, thì thoảng chỉ nghe thấy tiếng gió rít lên từng cơn.

Cả tôi và anh đều ngồi im lặng, mỗi người đều làm chuyện riêng của mình. Anh ngồi trầm ngâm suy nghĩ về những sự kiện vừa xảy ra, cố gắng liên kết chúng lại để xem có thể giải mã bí ẩn về huyết ngải hay không.

Còn tôi ngồi một góc, ngón tay nhỏ nhắn linh hoạt lật từng trang giấy bên trong cuốn sổ, ánh mắt dõi theo từng con chữ được viết trên đó, nhưng dù cho có đọc đi, đọc lại hàng ngàn, vạn lần thì tôi vẫn không thể tìm ra được manh mối của người luyện huyết ngải, người phụ nữ mà tôi đã từng gặp trong bệnh viện 2 năm về trước không hề đề cập đến người tạo ra ngải hay những thứ tương tự có liên quan đến huyết ngải.

Tôi chán nản gấp cuốn sổ lại, liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường thì cũng đã 10 giờ tối. Bên ngoài sân khá yên tĩnh, không còn nghe thấy tiếng rì rào của những hạt mưa lúc ban chiều.

"Em không tìm thấy gì từ cuốn sổ đó sao?" Thấy tôi buồn bã đặt cuốn sổ xuống bàn, anh cũng đã phần nào hiểu rằng suy nghĩ lúc đầu của mình là hoàn toàn đúng, mọi chuyện không hề đơn giản như vậy.

Tôi không trả lời, chỉ lặng lẽ gạt đầu trong mệt mỏi, đôi mắt tôi dần trở nên nặng trĩu, đầu óc quay cuồng trong ơ hồ. Tôi không nghĩ cơn buồn ngủ lại kéo tới nhanh như vậy, nó khiến cho đầu óc tôi dần trở nên mụ mị.

" Nếu em cảm thấy mệt thì cứ lên phòng nghỉ đi!"

" Vậy...còn anh thì sao?" Tôi đưa tay dụi mắt, cố kiềm hãm cơn buồn ngủ của mình.

" Anh sẽ ở đây, nếu như có chuyện gì bất trắc thì em cứ hét lớn, anh sẽ chạy lên ngay!"

" Ủm...vậy cũng được. Anh cũng nên nghỉ ngơi một chút, cả ngày hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện rồi!" Tôi khẽ nhắc nhở anh nên nghỉ ngơi sớm, dù sao anh ấy cũng đã vì tôi mà lo lắng đến kiệt sức.

" Anh biết rồi, em mau đi nghỉ đi!" Anh mỉm cười đáp lại lời quan tâm của tôi.

Tôi đứng dậy rời khỏi ghế sofa, rồi lặng lẽ bước về phía cầu thang. Quay đầu lại nhìn anh lần cuối, ngay khi vừa xác định là anh sẽ ổn khi ở một mình, tôi liền bước lên từng bậc thang.

Trở về phòng ngủ của mình, tôi nhanh tay bật công tắc đèn lên, trong chốc lát, cả căn phòng đều được thấp đèn sáng trưng.

Đảo mắt nhìn xung quanh căn phòng của mình, tôi vừa cảm thấy quen mà cũng vừa cảm thấy sợ bởi sự yên tĩnh của nó. Đồ đạc trong phòng đã được xếp lại khá ngăn nắp dù cho lúc chiều đã bị tôi lật tung lên để tìm một cuốn sổ không hề có "giá trị" kia.

Tôi mệt mỗi nằm lăn ra chiếc giường của mình, sự êm ái của nó mang lại đã nhanh chóng kích thích cơn buồn ngủ của tôi. Trong chốc lát tôi đã nhanh chìm vào giấc ngủ mà không hề có bất cứ thứ gì cản trở.

Còn về anh, ngay sau khi tận mắt trông thấy Thuỳ An rời khỏi. Anh liền nhanh tay cầm lấy cuốn sổ đang được đặt trên bàn, thận trọng lật từng trang giấy đã hoen ố, ánh mắt linh hoạt lướt nhìn trên từng con chữ.

Quả đúng như những gì anh đang nghĩ, bên trong cuốn sổ này hoàn toàn không có bất kỳ một gợi ý nào về huyết ngải. Nhưng rồi sự chú ý của anh dồn hết về trang giữa của cuốn sổ, ở giữa cuốn sổ đã bị kẹp dính hai tờ giấy lại với nhau, anh thật sự tò mò muốn biết rốt cuộc phía mặt sau của hai trang giấy này ghi cái gì.

Nhưng hai tờ giấy bị kẹp dính khá chắc chắn, nếu không cẩn thận thì rất dễ khiến cho cả hai tờ bị rách và chắc chắn anh sẽ không thể nào biết được bí mật đằng sau nó là gì.

Anh mệt mỏi ngả người ra phía sau, lưng nhẹ nhàng tựa vào ghế, ánh mắt chăm chú nhìn về phía đồng hồ treo tường, từng giây trôi qua, anh lại cảm thấy bất an. Không biết liệu có phải sinh mạng của Thuỳ An đang được tính bằng giây, bằng phút hay không?

Trong lòng đang rất lo lắng cho Thuỳ An và anh cũng tự cảm thấy mình thật bất lực. Ngay lúc này đây, biết rằng người con gái đó đang gặp nguy hiểm nhưng anh lại không thể giúp được gì.

Khẽ nhắm mắt để chấn tĩnh lại bản thân, nhưng rồi anh đã nhanh chóng đi vào giấc ngủ từ lúc nào mà không hay biết.

Kim giây của chiếc đồng hồ treo tường nhích thêm một chút là điểm đúng 12 giờ đêm, âm thanh báo 12 giờ vang vọng khắp ngôi nhà. Toàn bộ ánh đèn đều đồng loạt nhấp nháy một hồi rồi chợt tắt hẳn, thoáng chốc toàn bộ căn nhà đều chìm vào bóng tối tĩnh mịch.

Phòng ngủ của tôi cũng bị bao phủ bởi một màu đen, nằm ngủ trên giường, gương mặt tôi bắt đầu khẽ nhăn lại tỏ rõ sự sợ hãi ngay khi đang ngủ, tưởng chừng như gặp một cơn ác mộng nào đó nhưng lại không thể thoát ra được.

Bỗng tôi mở tròng mắt, cả cơ thể cứng đờ như bức tượng, hai bàn tay túm chặt vào tấm ga trải giường, gương mặt chuyển qua sắc trắng bệch, đôi mắt bắt đầu lộ rõ tròng trắng, phần tròng đen đã biến mất hoàn toàn.

Bên dưới lầu một, anh đang mơ màng ngủ thì đột nhiên bị một âm thanh lớn phát ra từ phía dưới nhà bếp đánh thức.

Anh từ từ mở mắt, ngơ ngác nhìn xung quanh, không biết từ bao giờ mà toàn bộ đèn trong nhà đều đồng loạt tắt. Anh chậm rãi đứng dậy, thận trọng bước từng bước trong bóng tối, tính đi về phía nhà bếp.

Ngay khi vừa đặt chân xuống tới phòng bếp thì anh đã thấy cánh cửa hướng ra sân sau đã được mở toang từ lúc nào, rõ ràng anh

nhớ là mình đã đóng và cài chốt rất cẩn thận, không lý nào mà nó có thể tự nhiên mở ra như vậy.

Anh tiếp tục bước gần đến cánh cửa, dỗi mắt nhìn ra bên ngoài sân sau, và hoàn toàn không thấy gì ngoài màn đêm yên ả không trăng, không sao.

Khi vừa tính đưa tay đóng cánh cửa lại, bất chợt anh nghe thấy đâu đó có tiếng hát ru con, tiếng hát nghe buồn tủi, bi thương đến lạ thường.

Dường như bị thu hút bởi tiếng hát đầy ma mị đó, anh vô thức bước chân ra bên ngoài và tiến đến gần giữa sân.

Đột nhiên tiếng hát ngừng hẳn, không gian một lần nữa rơi vào yên tĩnh, chỉ nghe thấp thoáng tiếng ếch kêu trong đêm.

Bỗng trước mặt anh xuất hiện một người con gái mặc một chiếc váy màu trắng tinh khôi, trên tay còn đang nâng niu ôm một đứa trẻ, gương mặt người con gái và cả đứa trẻ đều trắng bệch, không chút huyết sắc.

" Tử Anh? Là chị thật sao?" Anh bất ngờ nhìn người đang đứng ngay trước mặt mình, đó đúng là người chị mà anh luôn coi như chị ruột của mình.

" Đã lâu rồi không gặp, em vẫn khỏe chứ?" Người con gái đó khẽ nở một nụ cười yếu ớt, tận sâu trong ánh mắt vẫn không dấu nổi nét bi ai.

" Tại sao...tại sao chị không về gặp em? Chị có biết em rất muốn gặp chị hay không, dù cho chỉ là trong giấc mơ cũng được!" Đôi mắt anh đỏ hoe, nước mắt trực trào rơi xuống. Tử Anh chính là một

người chị mà anh yêu quý nhất, cả hai người đã cùng lớn lên bên nhau trong cô nhi viện, đều cùng nhau vượt qua nghịch cảnh, dựa vào nhau mà sống.

Đối với anh, chị ấy không đơn thuần là một người chị, mà còn là một người mẹ, người bạn của mình.

"Chị...xin lỗi. Chị không thể rời khỏi căn nhà này!" Mi mắt khẽ trùng xuống, thanh âm chột nghẹn lại không nói rõ câu.

"Tại sao lại vậy?" Đến bản thân anh cũng cảm thấy lạ, chị ấy đã mất cách đây 2 năm, vậy tại sao vẫn chưa thể siêu thoát, không lẽ vì oán khí quá nặng?

"Linh hồn của mẹ con chị đã bị yểm ở nơi này, đời này, kiếp này không thể rời khỏi!"

"Không....không thể nào!" Anh lùi lại vài bước, cố gắng đứng vững trước câu nói đầy đau thương của chị mình.

"Có lẽ đó chính là sự trừng phạt mà ông trời muốn dành cho chị!"

"Tại sao chị lại nói vậy? Người sai đâu phải là chị, mà là chính bọn họ, chính bọn họ đã ép chết chị cơ mà!"

"Giá như chị không qua lại với người đã có vợ, nếu như chị biết dừng đúng lúc thì chắc chắn đã không phải gánh lấy hậu quả của ngày hôm nay. Chị không dám oán trách ai, chỉ trách bản thân đã quá ngu ngốc khi tin vào lời đường mật của gã đàn ông đó!" Vừa nói, tay cô vừa ôm chặt đứa trẻ vào lòng. Suốt 2 năm qua, chưa bao giờ cô tự ngừng oán trách bản thân, chính cô đã hại chết đứa con

chưa kịp chào đời của mình, cũng chính vì cô mà con cô không thể đi siêu thoát, phải sống kiếp cô hồn dạ quỷ.

" Nếu như em có thể làm điều gì giúp cho chị đi siêu thoát thì chị hãy nói, em nhất định sẽ làm!"

" Sẽ không có cách nào, đây chính là một lời nguyện và sẽ không có bất cứ thứ gì có thể ngăn cản lời nguyện này lại. Ngay cả chính bản thân em cũng sẽ gặp rắc rối nếu như còn can thiệp quá sâu vào chuyện này!"

" Nhưng mà....!" Anh ngập ngừng không thể nói thêm bất cứ điều gì, nếu đúng như lời chị ấy nói thì không lẽ Thuỳ An sẽ chết hay sao?

" Em chỉ có hai sự lựa chọn, một là em chết, hai là người con gái đó chết. Chị không muốn nhìn em hy sinh mạng sống một cách vô ích, chị thật không muốn em cũng sẽ trở thành cô hồn không trốn dung thân như chị!"

" Vô ích? Tại sao lại là vô ích? Nếu như việc tự bỏ mạng sống của bản thân mà có thể cứu người con gái mình yêu thì đâu có gì là vô ích. Em sẽ chấp nhận làm mọi thứ vì cô ấy, thậm trí là đánh đổi cả mạng sống của mình nếu như điều đó là cần thiết!" Ánh mắt anh chột dao động khi nghĩ về nụ cười của Thuỳ An, bất giác môi anh khẽ cong lên nở một nụ cười đầy mãn nguyện.

" Em của chị đã ra dáng một nam nhi thật rồi, hãy cứ làm những việc mà bản thân em cho là đúng, dù có ở bất kỳ đâu, chị vẫn sẽ luôn ủng hộ em!" Tử Anh mỉm cười hạnh phúc khi thấy người em trai mà mình chăm sóc bấy lâu đã trưởng thành, có thể tự bảo vệ

cho người mà mình yêu thương. Cô dần tan biến vào hư vô, nhưng trên môi vẫn hé nở một nụ cười đầy tự hào về anh.

Anh đứng lặng lẽ nhìn chị của mình biến mất, bàn tay khẽ xiết chặt lại. Dẫu biết cuộc chia ly nào rồi cũng sẽ đến, nhưng anh vẫn không cam tâm đứng nhìn chị mình tan biến ngay trước mặt mình.

Bỗng nhiên anh cảm giác như có ai đó đang đứng nhìn mình từ phía sau, theo bản năng anh đã nhanh chóng quay người lại và thấy Thuỳ An đang đứng chỉ cách mình vài bước chân.

" Thuỳ...An? Tại sao em lại đứng đây?" Anh nheo mắt nhìn về phía tôi, ngay tại thời điểm không hề có ánh sáng như lúc này, thì mọi tầm nhìn của anh đều bị giới hạn.

Nhưng nếu nhìn kỹ hơn thì có thể tôi đang đứng bằng chân trần, mái tóc xoã dài, đầu khẽ cúi xuống như không muốn cho anh bắt gặp gương mặt của mình. Và điều làm anh chú ý hơn, đó chính là bên tay phải tôi đang cầm một con dao làm bếp sắc nhọn.

" Thuỳ An....em...!" Chưa kịp nói dứt câu, thì tôi đã đột ngột lao vào anh như một con thú khát máu, miệng không ngừng gào thét, vang vọng trong đêm vắng.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 43

Tôi như kẻ mộng du, điên cuồng lao vào anh một cách mất kiểm soát. Do tình huống xảy ra quá đột ngột nên anh không kịp né tránh và nhanh chóng bị tôi đè xuống nền đất, tôi đưa con dao lên cao tính đâm vào cổ họng anh, nhưng anh đã kịp dùng sức nắm lấy con dao giữ lại.

Ở một khoảng cách khá gần, anh có thể nhìn thấy rõ gương mặt trắng bệch của tôi, đôi môi tím tái cùng với cặp mắt trắng dã không có tròng đen. Chợt anh hiểu ra vấn đề, đó chính là tôi đã bị quỷ nhập, mọi hành động, cử chỉ bất thường của tôi đều do vong quỷ gây ra.

"Thùy An...em hãy tỉnh lại đi!" Mũi nhọn của con dao ngày một tiến đến gần yết hầu của anh, dù cho anh đã dùng cả hai tay nắm lấy lưỡi dao nhưng vẫn không thể ngăn tôi lại. Tưởng chừng sau khi bị quỷ nhập, sức mạnh của tôi đã đột ngột tăng, trở nên khỏe một cách đáng sợ.

Dường như tôi không hề nghe thấy những lời mà anh đang nói, tay vẫn cầm chắc con dao sắc lạnh và luôn có ý định sẽ tước đoạt đi mạng sống của anh.

Đứng trước sự sống và cái chết, anh không còn có lựa chọn nào khác ngoài việc dùng hết sức lực đoạt lấy con dao từ tay tôi. Cả hai chúng tôi rùng co qua lại, quyết dành lấy con dao từ tay đối phương.

Đến cuối cùng, do sơ ý mà anh đã thẳng tay đâm con dao vào bụng tôi, máu từ đây không ngừng tuôn ra ướt đầm, nhuộm đỏ một khoảng áo.

Tôi vô thức ngã lăn ra nền đất xong bất tỉnh, trên thân người vẫn ghim chắc con dao. Còn anh, ngay khi vừa nhận thức được việc làm tai hại của mình, anh đã hoảng hốt đến mức nói không thành tiếng.

" Không....không....không!" Anh choàng tỉnh dậy sau cơn ác mộng. Ánh mắt rụt rè, liếc nhìn khung cảnh xung quanh và thấy mình đã ngủ gục bên ghế sofa.

" Thì ra chỉ là giấc mơ!" Anh mệt mỏi lau đi những giọt mồ hôi còn lấm tấm trên trán. Cơn ác mộng vừa rồi đối với anh quả thật rất đáng sợ. Còn điều gì day dứt, ám ảnh hơn là việc chính tay giết chết người mình yêu, dù cho đó có là vô tình hay cố ý.

Đang mãi nghĩ về giấc mơ vừa rồi, chợt anh phát hiện ra một điều khá kỳ lạ. Cuốn sổ mà Thuỳ An tìm thấy trong căn nhà kho đã được mở sẵn và đặt ngay ngắn trên bàn, điều kỳ lạ hơn chính là hai trang giữa của cuốn sổ lúc đầu bị dính lại với nhau nay đã được tháo gỡ, hiện rõ nội dung ở bên trong.

Anh với tay cầm cuốn sổ lên, hàng lông mày khẽ nhíu lại, miệng khẽ lắm bầm đọc dòng chữ được viết ở mặt sau của trang giấy.

" Làng Ngải?" Ở mặt sau chỉ ghi vồn vẹn hai từ, nhưng cũng đủ để anh hiểu ra ý nghĩa của hai từ đó.

Sáng hôm sau, khi mặt trời vừa ló dạng, từng đàn chim hót líu lo trên vòm cây sau vườn, báo hiệu cho một ngày mới đã đến.

Từng tia nắng ấm áp bên ngoài chiếu vào trong căn phòng qua khung cửa sổ, xua tan đi sự lạnh lẽo vốn có của nó. Tôi dần hé mắt, ánh nắng mặt trời quá chói nên tôi phải mất vài giây mới có thể thích nghi được thứ ánh sáng này.

Từ từ nâng người dậy, tôi đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, bầu trời xanh thăm thẳm, đám mây trắng bồng bênh trôi theo làn gió.

" Vậy là một ngày mới đã tới!" Tôi thầm nói nhỏ cho bản thân nghe. Nếu như những chuyện vừa rồi không xảy ra thì chắc có lẽ hôm nay sẽ là một ngày đẹp trời đối với tôi. Nhưng bây giờ tôi không còn tâm trạng để tâm đến việc bầu trời hôm nay đẹp cỡ nào nữa.

Tôi đứng dậy, uể oải bước ra khỏi phòng ngủ rồi đi đến cửa phòng wc. Đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa qua một bên, bước vào bên trong, tôi đứng nhìn mình trước gương một hồi lâu rồi bắt đầu xả nước tại bồn giữa mặt, chụm hai tay lại, lấy một ít nước vỗ lên mặt để lấy lại sự tỉnh táo.

Một lần nữa tôi ngược mặt lên nhìn mình trong gương, chợt máu từ hốc mũi tôi chảy ra không ngừng, thầm nghĩ có thể là do tâm trạng tôi có chút căng thẳng nên chảy máu cam.

Tôi khẽ lau đi vết máu đó, nhưng càng lau thì máu càng chảy nhiều hơn, chốc lát cả bàn tay tôi đều bị nhuộm đỏ bởi chính máu của mình..

Tôi hoảng sợ, vội xoay người lại, tính chạy đi tìm anh nhưng ngay khi vừa bước chân ra khỏi phòng wc thì tôi đã đụng phải anh,

thì ra anh cũng tính lên tìm gặp tôi và vô tình cả hai đều đụng chúng vào nhau.

" Em sao vậy? Sao sắc mặt khó coi vậy?" Sắc mặt xanh xao như vừa trông thấy quỷ của tôi, không khỏi làm anh tò mò.

" Máu....em bị chảy máu....rất...,nhiều máu!" Tôi nói trong hoảng loạn, bàn tay túm chặt lấy vạt áo của anh không buông.

" Máu ở đâu chứ?" Anh vẫn cố giữ thái độ điềm tĩnh hỏi lại tôi.

Câu hỏi của anh khiến tôi phải suy nghĩ lại hành động của mình. Run rẩy đưa bàn tay ra trước mặt, tôi không còn nhìn thấy màu đỏ của máu nữa, tất cả đều bình thường như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Tôi nhắm mắt lại, khẽ thở hắt ra, dần lấy lại được sự bình tĩnh.

" Mọi thứ vẫn ổn chứ?" Anh không nhìn được mà tiếp tục hỏi, trong lòng rất muốn biết điều gì đã khiến cho tôi trở nên hoảng sợ như vậy.

" Em, không sao!" Tôi lắc đầu và chối bỏ hoàn toàn chuyện vừa xảy ra, tôi không muốn anh phải lo lắng thêm bất kỳ chuyện gì nữa.

" Em chắc chứ?" Anh vẫn không yên lòng, cố gắng hỏi thêm lần nữa và lần này tôi vẫn tiếp tục gật đầu đầy chắc chắn cho câu trả lời vừa rồi của mình.

" Nếu không sao thì tốt. lát nữa chúng ta sẽ đi tới một nơi!"

" Chúng ta sẽ đi đâu?" Dấu hỏi hiện lên trong đầu tôi, không biết nơi mà anh nói tới là nơi như thế nào?

" Chúng ta sẽ đến Làng Ngải, anh tin chắc rằng nơi đó sẽ cho ta biết toàn bộ bí mật về huyết ngải!" Câu trả lời của anh khiến tôi thoáng bất ngờ. "Làng Ngải" tôi chưa bao giờ nghe thấy cái tên này và cũng không biết là nó có nằm trên bản đồ hay không? Nhưng vì có niềm tin ở anh nên tôi sẽ không hỏi thêm bất cứ điều gì.

Trên chuyến xe khách đông đúc từ thành phố ra ngoại ô, cả hai chúng tôi ngồi cạnh nhau, nhưng lại không nói chuyện với đối phương.

Anh ngồi đọc lại cuốn sổ tay kia để tìm thêm manh mối, còn tôi thì mệt mỏi dựa đầu vào cửa kính xe, cặp mắt luôn nhìn ra bên ngoài để ngắm nhìn cảnh vật trên đường đi.

Bỗng chiếc xe đi ngang qua một đám tang, đây cũng không phải là lần đầu tôi nhìn thấy nhưng đám tang này khiến tôi phải hiếu kỳ dõi theo. Từng đoàn người mặc đồ trắng, đeo khăn tang, khóc lóc thảm thiết bên cỗ quan tài của người đã khuất. Duy nhất có một người làm cho tôi phải để tâm đến, đó là bà lão có mái tóc dài trắng xoá, gương mặt nhăn nheo, đôi mắt mờ đục, dáng đi lom khom chậm rãi nhích từng bước.

Bất chợt bà lão đó nhìn thẳng về phía tôi, bỗng tôi cảm thấy sống lưng mình lạnh toát. Nhưng cảm giác đó cũng nhanh chóng biến mất ngay khi chiếc xe khách đi lướt qua và bỏ lại đám tang kia ở phía sau.

Tuy đã đi một đoạn khá dài nhưng tôi vẫn không sao quên đi được gương mặt của bà lão đó, gương mặt vừa khiến tôi thấy sợ,

cũng vừa cảm thấy quen mắt, dường như tôi đã gặp bà ta ở đâu đó rồi, nhưng lại không thể nhớ ra.

Khi chiếc xe khách vừa cập bến, cũng là lúc đoàn người đồng loạt bước xuống xe, cả hai chúng tôi cũng theo chân đoàn người kia mà bước xuống.

Đứng ngơ ngác nhìn một nơi xa lạ, đây cũng là lần đầu tiên tôi cùng một người con trai đi đoạn đường xa như vậy. Nếu để ba mẹ tôi biết được thì chắc chắn sẽ giáo huấn cho tôi một trận và còn bị cấm túc nữa chứ.

" Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?" Tôi quay qua hỏi anh, mong sao anh đã tìm được địa điểm cần đến.

" Bây giờ chúng ta sẽ bắt xe và đi sâu vào bên trong thị trấn!" Vừa nói dứt câu anh liền vẫy tay đón một chiếc xe lam.

Vậy là chúng tôi lại tiếp tục đi thêm một đoạn đường khá dài nữa, không biết là đã đi bao lâu nhưng tôi cảm thấy đôi chân của mình gần như bị tê liệt bởi vì phải ngồi một chỗ quá lâu.

Khi đến được thị trấn thì cũng đã xế chiều, tôi bước ra khỏi chiếc xe lam, đôi mắt ngược nhìn lên bầu trời, dõi theo bầy chim đang bay theo từng đàn.

" Cảm ơn bác. À bác có biết Làng Ngải nằm ở đâu không ạ?" Anh trả tiền cho bác tài xế xe lam và cũng không quên hỏi thăm về ngôi làng kia.

" Làng Ngải hả? Tôi chưa bao giờ nghe qua cái tên này." Bác tài xế mỉm cười ái ngại, giọng nói có chút khó nghe vì mang đậm chất của địa phương nơi đây.

" Dạ cảm ơn bác!" Tuy có hơi thất vọng nhưng anh tin rằng những người trong thị trấn sẽ biết, nên vội nắm tay tôi kéo đi một mạch.

Trên cả một đoạn đường, gặp ai chúng tôi cũng dừng lại hỏi thăm, nhưng không một người nào biết về ngôi làng đó. Ngay cả khi hỏi những người lớn tuổi, đã sống ở đây gần hết một kiếp người nhưng họ cũng không biết hay thậm trí là nghe nói đến.

" Chúng ta cứ đi chung như vậy cũng không phải là cách đâu. Hay là em và anh tách nhau ra, mỗi người đi một hướng để tìm, như vậy sẽ nhanh hơn!" Tôi chợt nảy ra một ý tưởng trong đầu, vội nói cho anh nghe suy nghĩ đó của tôi:

" Như vậy có ổn không, nếu lỡ anh lạc mất em thì sao?" Anh bắt đầu cảm thấy kể sách này của tôi không ổn, cả hai người đều mới đặt chân tới vùng này, không thông thuộc đường đi, nếu như lạc đường thì rất khó tìm được nhau.

" Không sao đâu, em có mang theo điện thoại mà, nếu như lạc đường thì em sẽ gọi cho anh!"

" Nhưng mà...!" Anh vẫn khá lưỡng lự trước yêu cầu này của tôi.

" Không còn sự lựa chọn nào khác đâu, trời cũng sắp tối rồi, nếu chúng ta không mau chóng tìm thấy ngôi làng đó thì sẽ không còn cơ hội nữa đâu!" Biết là mình có thể lay chuyển ý trí của anh nên tôi đã tiếp tục nói lời đầy thuyết phục.

"Vây cũng được, nhưng nếu có chuyện gì thì phải gọi điện cho anh nhé!" Đúng như tôi đã dự đoán, anh đã hoàn toàn bị lay động bởi những lời nói đầy lý lẽ của tôi.

"Ừm em biết rồi. Anh đi đằng đó đi, em sẽ đi đằng này!" Tôi mỉm cười chỉ tay về hai hướng ngược chiều nhau.

"Nhớ bảo trọng!" Anh nói xong nhanh chân bỏ đi trước. Tôi đứng nhìn dõi theo bóng lưng anh khuất sau dòng người đông đúc, nụ cười trên môi chợt biến mất, thay vào đó là cái mím môi, bàn tay đang cầm chiếc điện thoại bỗng chốc xiết chặt lại hết mức có thể.

Thực ra anh đã quên rằng tôi không hề có số điện thoại của anh, nhưng cũng không sao, tôi không trách anh bởi vì tôi không muốn anh gặp thêm bất kỳ rắc rối nào nữa. Đây chính là chuyện do tôi khởi đầu thì cũng sẽ là tôi kết thúc nó. Lặng lẽ quay lưng, đi về hướng ngược lại với anh, thân ảnh nhỏ bé của tôi bỗng lọt thỏm giữa dòng người tấp nập.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 44

" Ông cho cháu hỏi, ông có biết Làng Ngải nằm ở đâu không ạ?" Khi đang đi trên đường, bỗng tôi bắt gặp ông lão có gương mặt khắc khổ đang ngồi lặng lẽ ở một góc đường, dòng người hối hả đi qua nhưng tuyệt nhiên không một ai chú ý đến sự hiện diện của ông lão. Ngay đến cả bản thân tôi cũng không thể ngờ được rằng mình lại chịu lại gần bắt chuyện với ông ta.

Ông lão ngược nhìn tôi bằng cặp mắt mờ đục, tôi thoáng bất ngờ khi trông thấy đôi mắt của ông ta khá giống với đôi mắt của bà lão mà tôi đã gặp trong đám tang ở trên đường.

Nỗi bất ngờ mau chóng biến mất, thay vào đó là sự tò mò về con người của ông ấy. Tôi đưa tay khua nhẹ trước mặt ông lão để xem phản ứng của ông ta, và quả nhiên đúng như những gì mà tôi đã nghĩ, ông lão không hề động tâm trước phép thử của tôi.

" Cô muốn hỏi gì?" Vài phút sau ông lão mới chịu lên tiếng hỏi lại.

" Ông cho cháu hỏi Làng Ngải nằm ở đâu ạ?" Tôi vẫn giữ thái độ nhẹ nhàng, chậm rãi nói thêm một lần nữa.

" Cô muốn đến nơi đó để làm gì? Chết hết rồi....tất cả đã chết hết rồi....đó là lời nguyện....là lời nguyện." Đột nhiên ông lão trở nên mất kiểm soát, miệng liên tục nói những từ ngữ vô nghĩa, xong ông ta nhanh chóng đứng dậy chạy băng qua đường trước sự ngỡ ngàng của tôi. Cùng lúc đó có chiếc xe khách lao đến với vận tốc khá

nhanh, do tài xế không kịp bé lái nên chiếc xe đã tông thẳng vào người ông lão, khiến cho ông ta bị văng đi một đoạn đường khá xa.

Chứng kiến cái chết tức tưởi của ông lão mù, tôi dường như cảm lạnh hoàn toàn, đôi mắt mở to nhìn cái xác dính đầy máu của ông ta. Vài giây trước tôi còn đang nói chuyện với ông ấy, vậy mà giờ....!

Không hiểu vì sao tôi lại cảm thấy bản thân ít nhiều cũng có liên quan đến cái chết của ông lão, chợt nổi day dứt, ân hận cứ như vậy dâng trào trong lòng tôi.

Khi người dân xung quanh đồng loạt kéo tới vây quanh cái xác của ông lão mù vô danh, tất cả mọi người đều xì xầm bàn tán về vụ tai nạn bất ngờ này. Thì tại một góc nhỏ, một bé gái tầm 9-10 tuổi mặc chiếc váy trắng đã bị nhàu nát, trên tay luôn ôm con búp bê được làm bằng nhựa có thể chớp mắt, nhưng một bên mắt của con búp bê đã bị mất, chỉ còn lại duy nhất một bên.

Ánh mắt vô thần của cô bé luôn chăm chú nhìn tôi như muốn nói điều gì đó. Chợt sự chú ý của tôi dồn hết về phía cô bé kỳ lạ kia, không biết vì sao giữa dòng người tấp nập, tôi lại để tâm đến cô bé đó như vậy, cảm giác có chút khác biệt so với những con người ngoài kia.

Chợt cô bé đó đưa tay ra và vẫy tôi lại gần, tuy không biết cô bé là ai nhưng tôi vẫn vô thức bước về phía cô bé. Khi chỉ còn cách vài bước chân thì đột nhiên bé gái đó quay lưng bỏ đi.

Đôi chân của tôi chợt dừng lại khi thấy cô bé đang rời đi, nhưng rồi như có một thế lực vô hình nào đó liên tục thôi thúc tôi phải đi theo cô bé.

Cứ như thế, tôi đã đi theo bé gái kỳ lạ kia suốt một quãng đường dài, cô bé đó đã dẫn tôi đi qua nhiều con ngõ nhỏ, bóng người ngày một ít đi và dần dần cả một đoạn đường dài trở nên vắng tanh. Toàn bộ không gian bao trùm bởi sự yên tĩnh, tôi không còn nghe thấy tiếng ồn ào của xe cộ qua lại.

Bất chợt tôi cảm thấy việc đi theo cô bé kia là sai lầm, và cũng không hiểu vì sao tôi lại chấp nhận đi theo một người hoàn toàn xa lạ mà không hề có một chút cảnh giác nào.

Bước chân của tôi đột ngột dừng lại, và tất nhiên đôi chân của cô bé kia cũng dừng lại theo, nhưng tôi chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của cô bé từ phía sau. Không gian bắt đầu dần trở nên ngột ngạt, lý trí của tôi luôn thúc dục tôi phải bỏ chạy càng nhanh càng tốt.

Tôi bắt đầu chậm rãi lùi lại về phía sau vài bước để xem phản ứng của cô bé đó, nhưng tuyệt nhiên cô bé không hề quay đầu lại nhìn tôi, trước sau vẫn luôn đứng một tư thế, không hề lay chuyển.

Tôi vội vã quay lưng bỏ chạy về hướng ngược lại, nhưng khi vừa nhấc chân đi được vài bước thì bỗng nhiên ở đằng sau vang lên một giọng nói lạnh lẽo như từ thế giới khác vọng lại.

“Chị tính đi đâu vậy? Không phải chị muốn đến Làng Ngải sao?”

Tôi rụt rè ngoảnh đầu lại nhìn ra phía sau và thấy cô bé đó đang đứng nhìn tôi bằng ánh vô thần, tay vẫn luôn ôm chặt con búp bê nhựa kỳ dị kia không buông. Càng nhìn con búp bê, tôi lại càng cảm thấy toàn thân ớn lạnh bội phần.

“ Em...em biết Làng Ngải ư?” Tôi khẽ nuốt một ngụm nước miếng, mồ hôi lạnh bắt đầu xuất hiện lấm tấm trên trán.

“ Đi theo em.” Cô bé nói xong quay lưng bỏ đi một mạch, từng bước chân rất đều nhau, không nhanh cũng không chậm.

Tôi đứng suy nghĩ, thái độ khá lưỡng lự khi phải chọn giữa việc đi theo một cô bé hoàn toàn xa lạ hoặc là bỏ chạy khỏi con đường vắng bóng người này. Nhưng rồi sau một lúc đắn đo suy nghĩ, tôi quyết định chạy theo sau bé gái kia.

Cô bé tiếp tục dẫn tôi đi thêm một đoạn đường dài, suốt trên quãng đường đi, tôi tò mò ngó nghiêng nhìn xung quanh, nhưng vẫn không bắt gặp bóng người nào, hai bên đường chỉ có đám cỏ dại mọc um tùm.

Ngước nhìn lên bầu trời, hoàng hôn đã dần buông xuống, tô đỏ cả một khoảng trời bao la. Không muốn tự mình dọa mình nhưng càng nhìn tôi càng cảm thấy màu đỏ của hoàng hôn tạo ra rất giống màu đỏ của máu, có lẽ do tôi suy nghĩ quá nhiều nên sinh ra ảo giác chẳng?

Do quá để ý đến màu sắc của bầu trời mà tôi không chú ý đến cô bé kia, cho đến khi tầm mắt hạ xuống thì cũng là lúc bóng dáng cô bé biến mất tựa như hư vô.

Tôi hoàng mang ráo riết nhìn xung quanh nhưng vẫn không thấy cô bé đó đâu, chợt ngay phía trước mặt, tôi trông thấy con búp bê bằng nhựa của cô bé vừa rời để lại trên đường đi.

Tôi tiến đến gần con búp bê, thận trọng cúi người xuống và cầm lên. Ngắm nhìn con búp bê một lúc, bỗng có giọng nói thì thào bên tai tôi, khiến cho tôi giật mình, vội quay lại nhìn phía sau.

“Cứ....đi....tiếp....đi.” Giọng nói liên tục thôi thúc tôi đi về phía trước. Trong lòng tôi cũng khá tò mò, không biết điều gì đang đợi mình ở cuối con đường này.

Vậy là tôi tiếp tục tiến về phía trước, đi được thêm một đoạn nữa thì tôi bắt gặp cổng làng được làm bằng đá, chiếc cổng bị rêu xanh bao phủ nên tôi không thể đọc được dòng chữ khắc trên đó. Nhưng linh cảm cho tôi biết rằng đây chính là Làng Ngải, là nơi mà tôi đang tìm kiếm.

Tôi bước chân qua chiếc cổng làng, chợt tiếng chim quạ vang lên, không phải là một con mà là rất nhiều con đồng loạt kêu lên cùng lúc, làm cho không khí thêm phần rùng rợn. Tôi đã từng chứng kiến quạ kêu ở trong bệnh viện, nghĩa trang, nhưng những nơi đó vẫn không đáng sợ bằng nơi này.

Tôi bất an nhìn đoạn đường trước mặt, không biết còn điều gì đang đợi mình ở phía trước, nhưng tôi vẫn phải tiếp tục tiến bước, bởi vì bây giờ tôi đã không còn cơ hội để quay đầu lại nữa rồi.

Đôi chân bước đều trên đoạn đường đất gồ ghề, tay vẫn nắm chặt con búp bê nhựa và không có ý định sẽ đặt nó xuống. Càng tiến vào sâu, những ngôi nhà cũ kỹ, hoang tàn dần hiện ra trước mắt tôi, cùng với đó là mùi hôi thối của xác động vật đang trong thời kỳ phân hủy bốc lên ngào ngạt.

Trên nền đất có rất nhiều xác quạ và những con thú khác, chúng đã chết khá lâu, vì vậy mà đã tạo nên một tổ dòi bò lúc nhúc trong

cơ thể đang bị thổi rửa của những con vật xấu số.

Chứng kiến cảnh đám dòi đang thay nhau đục khoét trên cơ thể động vật, chợt tôi cảm thấy thật buồn nôn. Vội đưa tay bịt miệng lại và cố bước đi thật nhanh.

Càng đi, tôi càng nhận thấy một điều là ngôi làng này đã bị bỏ hoang khá lâu về trước, có ngôi nhà bị rêu bao phủ, cũng có ngôi nhà đã bị sụp đổ hoàn toàn, chỉ còn lại đống đổ nát. Và tôi còn phát hiện ra rằng ngôi làng này có khá rất ít dân cư, đi cả một đoạn dài nhưng cũng chỉ có 10 căn nhà, mỗi căn còn nằm cách xa nhau vài mét.

Chợt đôi chân tôi dừng lại, đôi mắt chăm chú nhìn căn nhà trước mặt. So với những ngôi nhà mà tôi đã đi qua thì chắc có lẽ đây là ngôi nhà trông vẫn còn tốt, tuy cũng đã cũ nhưng chưa đến nỗi xuống cấp.

Bỗng nhiên trận gió giông ào ạt kéo tới, cùng lúc đó một trận mưa lớn trút xuống như thác nước, do quá bất ngờ khi trời đột ngột đổ mưa nên tôi đã phải nhanh chân chạy vào căn nhà phía trước để trú mưa.

Bên ngoài, trời cũng đã tối, xung quanh nơi tôi đang đứng không có lấy một ánh đèn, nay lại gặp phải trận mưa lớn mà tôi không thể ngờ đến.

Tôi vội ngồi thu mình lại một góc hiên nhà, cặp mắt sợ sệt liếc nhìn ra bên ngoài. Vừa sợ, vừa lạnh, tôi run rẩy như một con mèo bị bệnh. Tôi nhớ ba, mẹ và nhớ cả anh, tôi muốn khóc nhưng rồi lại tự động viên mình phải thật kiên cường, bởi vì rơi nước mắt lúc này cũng chỉ là vô ích.

Đột nhiên tôi nghe thấy có tiếng trẻ con phát ra từ bên trong ngôi nhà mà tôi đang trú mưa. Lúc đầu tôi còn cứ ngỡ là mình nghe lầm, nhưng rồi tiếng nói, tiếng cười liên tục vang lên làm cho tôi càng thêm phần tò mò.

“ Không lẽ vẫn còn có người sống ở một nơi như thế này?” Tôi đứng dậy, chậm rãi bước lại gần cánh cửa chính được làm bằng gỗ. Đắn đo một lúc rồi tôi quyết định đưa tay hé mở cánh cửa và nhìn vào bên trong căn nhà.

Đúng là vẫn còn có người sống ở đây, bên trong ngôi nhà được thấp sáng bằng một loại đèn nền màu đỏ, điều mà làm tôi chú ý nhất chính là bóng lưng bé gái có mái tóc dài đen nhánh xoã xuống ngang hông và tôi nhận ra bé gái này, đó chính là người đã dẫn tôi đến đây lúc ban chiều, rồi biến mất một cách bí ẩn.

Cô bé đứng quay mặt về chiếc ban thờ và nói chuyện một mình, thỉnh thoảng còn cười khúc khích như đang đối thoại với ai đó. Tôi chột nẻ da gà khi nghĩ đến việc cô bé không phải là “người” vì nếu là người thì sẽ không biến mất mà không để lại dấu vết như vậy.

Do quá sợ hãi nên tôi đã sơ ý làm rơi con búp bê bằng nhựa mà mình đang cầm trên tay xuống đất. Tiếng động vang lên khiến cô bé đột ngột quay đầu lại nhìn về phía tôi. Điều kinh hãi nhất chính là gương mặt đã bị lột hết da và thịt, chỉ còn mỗi cái sọ đỏ au vẫn còn động máu của cô bé.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 45

Ngay khi vừa tận mắt chứng kiến gương mặt kinh dị của cô bé, tôi gần như chết sững người. Viễn cảnh này còn đáng sợ hơn cả những bộ phim kinh dị mà tôi đã từng xem.

Không thể nán lại thêm một giây phút nào, tôi vội quay lưng tính bỏ chạy thật nhanh. Nhưng khi vừa quay người lại thì tôi đã trông thấy thân ảnh nhỏ nhắn đang đứng ngay phía sau lưng mình.

Cô bé chỉ tay về hướng tôi đang đứng, cả cánh tay và toàn bộ cơ thể đều bị lóc hết da thịt. Nhìn tình trạng của cô bé đó bây giờ không khác gì một bộ xương có thể di chuyển.

Bé gái càng tiến đến gần, tôi lại càng lùi về phía sau, lùi cho đến khi mình bị ép sát vào tường, không còn chỗ để lùi thêm được nữa, tôi đành nhắm mắt lại chờ đợi tình huống xấu nhất xảy ra với mình.

Cánh cửa chính của căn nhà đột nhiên hé mở, tiếng cọt két kéo dài làm cho mọi sự chú ý của tôi đều đổ dồn hết về phía cánh cửa đã được mở rộng. Vốn dĩ nơi đây đã lâu ngày không có người ở vì vậy mùi ẩm mốc, hôi thối từ bên trong căn nhà tỏa ra khiến cho tôi không khỏi khó chịu.

Chợt nhớ đến sự hiện diện của cô bé kia, tôi nhanh chóng quay đầu lại nhìn, nhưng lại không thấy gì ngoài một màu đen tĩnh mịch, cơn mưa thì vẫn đang rơi rả rích, ngày một nặng hạt hơn.

Bỗng nhiên một ý nghĩ táo bạo xuất hiện lên trong đầu, tôi xoay người lại, bước từng bước chân chậm rãi về hướng cửa chính của căn nhà.

Đứng trước cửa, mọi cảnh vật bên trong nhanh chóng hiện ra trước mắt tôi. Căn nhà không có gì ngoài chiếc bàn thờ đã bị mục nát, trên đó còn để một bức tượng phật, nhưng càng nhìn tôi càng không biết đó là đức Phật gì.

Bức tượng có rất là nhiều tay, và cả thần sắc của bức tượng này trông cũng khá dữ dằn, không hề có phong thái từ bi của chư vị bồ tát.

“ Đã đến...tại sao lại không vào?” Bỗng nhiên bên trong căn nhà vọng ra tiếng nói khàn đục, chủ nhân của giọng nói như đã biết trước được sự hiện diện của tôi ở đây.

Tôi có chút do dự, không chắc thanh âm đó là của người hay ma, nhưng rồi tôi cũng sớm có câu lời giải cho thắc mắc của mình. Bởi vì không một người nào có đủ dũng khí ở một nơi hoang vu như vậy, nên chín phần thứ bên trong căn nhà không phải người, mà cho dù có là người thì chắc chắn đó cũng không phải là người bình thường.

Tuy đã biết trước được kết quả khi bước chân vào ngôi nhà này, nhưng tôi vẫn giữ ý định sẽ bước vào. Vì tôi đã phải trải qua rất nhiều chuyện mới đến được nơi mà mình cần đến, ngay lúc này tuy đang rất sợ, nhưng tôi sẽ không bỏ chạy khi chưa biết gì về huyết ngải hay cách giải trừ nó.

Tôi tiến bước chân đầu tiên của mình vào bên trong ngôi nhà, ánh mắt đảo nhìn xung quanh xem có hiện tượng gì bất thường hay không, nhưng rồi mọi thứ vẫn bình thường. Tôi tiếp tục bước vào

sâu bên trong, đột nhiên cánh cửa gỗ đóng sầm lại trước sự ngỡ ngàng của tôi.

Tôi thoáng giật mình bởi tiếng động của cánh cửa khi đóng, nhưng rồi tôi đã mau chóng lấy lại bình tĩnh. Vì đây cũng không phải là lần đầu tiên tôi chứng kiến việc cánh cửa tùy ý đóng mở mà không rõ nguyên nhân.

Mặc dù luôn động viên bản thân phải giữ được bình tĩnh trong trường hợp này, nhưng tôi vẫn không ngăn được nhịp tim đang đập loạn bên trong lồng ngực của mình.

“ Mau...đi vào....đây nào cô bé gan dạ.” Tiếng nói tiếp tục vang lên, lần này tôi đã có thể xác định được giọng nói từ trong buồng vọng ra.

Tôi rụt rè đi lại gần cửa buồng, trước cửa được che chắn cẩn thận bằng tấm vải màu đỏ nên tôi không thể nhìn thấy được bên trong đó đang có thứ gì.

Ngay khi vừa chạm tay vào tấm vải đỏ thì bỗng nhiên có một luồng điện chuyển lên não bộ, đầu của tôi chột đau nhói, cơn đau cứ âm ỉ khiến tôi càng khổ sở, gương mặt khế nhăn lại vì đau đớn.

Nhưng rồi cảm giác đó cũng mau chóng qua nhanh và để lại trong đầu tôi một đoạn ký ức về ngôi nhà này. Đúng vậy, tôi đã từng đến đây khi liên kết tiềm thức với người phụ nữ mà tôi gặp trong bệnh viện cách đây 2 năm. Cô ta đã đến đây thỉnh huyết ngải về nuôi, với một mục đích là hại chết người chồng đã từng phản bội mình.

“ Chính là nơi này sao?” Tôi lẩm bẩm trong miệng đủ cho mình nghe thấy.

Không suy nghĩ gì thêm, tôi vội vàng vén tấm vải đỏ lên. Điều đầu tiên mà tôi nhìn thấy sau khi vén tấm vải chính là một bà lão có mái tóc dài bạc trắng xoã xuống che gần hết gương mặt. Và điều làm tôi ngỡ ngàng nhất chính là bà lão này rất giống với bà lão mà tôi đã gặp trong đám tang khi đang đi trên đường.

“ Ta đã đợi cô bé rất lâu rồi đó, mau lại đây ngồi đi.” Bà ta luôn cúi đầu ngay cả khi đang nói chuyện với tôi, hành động này của bà ta làm cho tôi có chút khó hiểu.

Nhưng cho dù có thắc mắc đến đâu thì tôi vẫn ngoan ngoãn bước vào bên trong buồng và ngồi xuống đối diện với bà lão.

“ Bà chính là người luyện ngải?” Tôi chăm chú dõi theo mọi cử chỉ của bà lão một lúc rồi mới lên tiếng hỏi.

“ Hahaha, không phải cô đã có câu trả lời ngay khi vừa có lại ký ức mà mình đã lãng quên rồi hay sao?”

“ Tại sao bà lại biết nhiều chuyện về tôi vậy?” Càng đối thoại với bà ta, tôi càng cảm thấy dường như mọi hành động của mình đều bị bà lão này nhìn thấy.

“ Tôi còn biết rất nhiều thứ về cô, điển hình như việc cô có một nửa dòng máu âm trong người.”

“ Nửa dòng máu âm? Bà nói gì, tôi không hiểu?” Tôi không dấu nổi sự bất ngờ pha chút lẫn tò mò về những gì mà bà lão đang nói.

“ Nếu tôi nói không sai thì cô sinh ngày 15 tháng 5 âm lịch, cũng tức là ngày rằm của tháng cửu độc, khoảng thời gian âm vượng dương suy, ma quỷ tung hoành. Và còn một điều nữa, cô sinh vào đúng 12 giờ khuya và nơi cô được sinh ra không phải bệnh viện, mà chính là tại một nghĩa trang. Có đúng vậy không?”

Khi nghe bà lão nói như vậy, tôi ngấm lại cũng thấy có chút đúng. Tôi không biết ngày sinh âm lịch của mình, nhưng tôi đã từng nghe mẹ kể lại là khi gần đến ngày sinh, mẹ tôi có về nhà ngoại để bà chăm sóc những ngày cuối thai kỳ. Ai ngờ được mẹ tôi lại chuyển sinh giữa đêm, vậy là phải đưa đi trạm xá, nhưng khi đưa đi được nửa đường thì mẹ tôi đã không thể cầm cự nổi, đành phải dừng lại và sinh ngay cạnh nghĩa trang. Ai cũng nghĩ tôi được sinh tại một nơi không mấy sạch sẽ, sau này chắc chắn sẽ khó nuôi, ngay cả bà ngoại cũng đi xem bói nhiều nơi, tất cả các thầy đều phán là sau này lớn lên tôi rất dễ bị ma quỷ quấy phá.

“ Cô được sinh vào ngày độc, giờ độc, nơi được sinh lại không sạch sẽ, cũng có thể nói là ngay khi vừa chào đời thì một nửa sinh mạng của cô đã thuộc về cõi âm rồi.” Thấy tôi trầm ngâm không nói gì, bà ta lại tiếp tục câu thoại của mình.

“ Cái quan trọng bây giờ không phải tôi là ai, mà chính là.....”

“ Về huyết ngải chứ gì?” Không để tôi nói hết câu, bà lão đã nhanh chóng cắt ngang lời.

“ Đúng vậy, phải làm sao mới có thể ngăn chặn cái thứ đó lại đây?”

“ Cô biết tại sao cho đến tận bây giờ huyết ngải vẫn không thể làm gì cô không?” Bà lão từ từ ngẩng mặt lên nhìn về phía tôi,

gương mặt nhăn nheo, đôi mắt mờ đục của bà ta luôn làm tôi phải sợ hãi mỗi khi chạm mặt.

Tôi khẽ lắc đầu thay cho câu trả lời của mình:

“ Bởi vì cô mang mệnh âm, cho nên huyết ngải không thể giết cô. Nhưng mà, không thể giết, không cùng nghĩa với không thể ám theo cô suốt phần đời còn lại. Không thể giết cô, không có nghĩa là không thể giết những người quan trọng bên cạnh cô, điển hình như người bạn đã chết của cô.”

“ Vậy bây giờ tôi phải làm gì?” Tôi dần trở nên kích động hơn bao giờ hết. Thì ra cái chết tức tưởi của nhỏ Vy có liên quan đến tôi, và ngay cả sinh mạng của những người mà tôi yêu quá cũng đang gặp nguy hiểm.

“ Còn có một cách, đó chính là....cô phải tự kết liễu mình trước khi huyết ngải giết hết gia đình của cô. Vì cô không phải là một người tầm thường, cho nên cái chết của cô có thể quyết định được sinh mạng của rất nhiều người.”

Tôi thần thờ trước câu trả lời của bà lão, mọi việc đã đi quá xa so với sự tưởng tượng của tôi.

“ Tôi biết là cô sẽ không dám làm vậy, thôi thì cứ để như bây giờ đi, dù sao huyết ngải cũng đâu thể làm tổn hại tới cô.” Bà ta nhếch mép cười cợt, thâm chế giễu sự yếu đuối của con người. Vì lợi ích của bản thân mà có thể hy sinh nhiều người, nhưng lại không thể vì lợi ích của nhiều người mà hy sinh bản thân mình.

Khuôn mặt tôi tối sầm lại, lặng lẽ đứng dậy trước giọng điệu cợt nhả của bà lão.

“ Tôi sẽ làm vậy.”

“ Gì chứ?” Bà ta vẫn chưa kịp nhận thức được câu trả lời ngắn gọn của tôi.

“ Tôi sẽ chấp nhận từ bỏ mạng sống của mình, nếu như điều đó có thể bảo vệ những người mà tôi yêu thương, thì chắc chắn tôi sẽ làm vậy.” Nói vừa dứt câu, tôi liền âm thầm rời đi. Nhưng khi vừa đi được vài bước thì đôi chân chợt dừng lại.

“ Bà có biết ai là người đã nuôi huyết ngải không?” Cho đến bây giờ tôi vẫn nhất mực không tin là người vợ đã gây ra tất cả chuyện này.

“ Đó là một người đàn ông. Ông ta tìm đến tôi với mục đích là hại chết người vợ mà ông ta đã từng đầu ấp vai kề, và cũng để có thể đi theo tình nhân của ông ta. Nhưng gã đàn ông độc ác đó không thể ngờ rằng, huyết ngải là một loại không thể bị khống chế, vì vậy mà cô tình nhân của ông ta, cùng với đứa con trong bụng đều phải chết mà không rõ lý do. Ngay cả vợ hắn cũng không thể thoát khỏi cửa tử, tất cả cũng tại vì một gã đàn ông không ra gì. Hahahaha...” Bà lão cười lớn trước nỗi tuyệt vọng của hai người phụ nữ xấu số.

Tôi từ từ quay đầu lại nhìn về phía bà ta, ánh mắt có chút dao động khi thấy cảnh tượng bé gái vừa rời đang ngồi lên cổ của bà ấy, đôi bàn tay chỉ còn là khúc xương đỏ au đang bịt mắt của bà ta lại. Nhưng có lẽ bà lão không hề biết đến sự hiện diện của cô bé mà tiếp tục cười trong điên dại.

Tôi lặng lẽ bước ra khỏi căn nhà mục nát đó, trong tâm trí luôn hiện hữu câu nói của bà lão “điên” kia:

“ Không lẽ chỉ còn có cách đó?” Cứ như vậy, tôi bước đi trong vô thức, miệng luôn lẩm bẩm một câu hỏi mà tôi chưa biết chắc được đáp án của nó.

Tôi có nên tin câu chuyện mà bà lão đó đã kể? Liệu lời nói của bà ta có bao nhiêu phần là sự thật?

Tôi bước đều trên đoạn đường dài, trong đầu luôn suy nghĩ những chuyện mông lung. Không biết tôi đã ra khỏi ngôi làng kia từ lúc nào, chỉ biết ngay trước mặt tôi lúc này là con đường lớn của thị trấn, người người tấp nập qua lại náo nhiệt như ngày hội.

Đôi mắt luôn chăm chú nhìn dòng người qua lại, thân ảnh nhỏ bé của tôi bỗng chốc nên lạc lõng giữa dòng người ngoài kia.

“ Thuỳ An!” Trong lúc không biết bản thân nên làm gì thì bỗng nhiên từ phía sau cất lên một thanh âm quen thuộc.

Tôi vội vã xoay người lại và thấy gương mặt lo lắng của anh đang nhìn tôi, trên gương mặt góc cạnh của anh vẫn còn sót lại vài giọt mồ hôi chưa kịp hong khô.

“ Em có biết là anh rất....!” Anh dường như trở nên mất bình tĩnh, định lớn giọng giáo huấn tôi một trận nhưng mà đã bị tôi cắt ngang bởi cái ôm xiết chặt.

Tôi vùi mặt vào ngực của anh, cố kiềm nén để không cho bản thân rơi nước mắt, càn tay vòng qua eo anh ngày một xiết chặt hơn, tưởng chừng như sợ anh sẽ biến mất.

“ Em có sao không?” Anh có chút bất ngờ về hành động mạnh bạo này của tôi.

“ Làm ơn....hãy cho em ôm anh một chút. Chỉ một chút thôi, em thực sự cảm thấy mệt mỏi sau những chuyện đã và đang xảy ra. Và cầu xin anh đừng hỏi em thêm bất cứ điều gì!” Giọng nói của tôi nghẹn lại, như đang cố kiềm nén cảm xúc lúc này của mình.

“ Được, anh sẽ không hỏi thêm gì nữa!” Anh nhẹ nhàng, ân cần đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc tôi.

Thời gian dường như trôi chậm lại, tôi có thể nghe thấy tiếng trái tim đang đập loạn nhịp trong lồng ngực của anh, cùng với đó là sự ấm áp mà chắc có lẽ tôi sẽ không bao giờ có thể quên.

Tại một quán trọ cổ kính nằm ở phía cuối của thị trấn, anh nắm tay tôi bước vào bên trong quán trọ.

Cả hai chúng tôi đều ngơ ngác nhìn xung quanh, đúng là nơi đây rất cổ kính và mang đến cho người khác cảm giác đầy hoài niệm.

“ Hai người muốn thuê phòng sao?” Đột nhiên có tiếng nói vang lên từ phía sau làm cho chúng tôi đồng loạt quay người lại tìm chủ nhân của giọng nói đó.

Thì ra chủ của quán trọ này là một bà lão đã ngoài lục tuần, gương mặt nhìn có vẻ phúc hậu nhưng sâu trong ánh mắt lại ẩn hiện nét gì đó thâm sâu khó lường trước.

“ Dạ đúng vậy.” Anh nhanh chóng trả lời trước câu hỏi của bà chủ quán trọ.

“ Hai người là từ nơi khác đến hả?” Bà lão luôn nhìn chăm chăm vào tôi như có ý dò xét.

“ Dạ đúng vậy, chúng cháu từ nơi khác đến đây. Bây giờ cũng đã muộn, không thể bắt xe khách về được, không biết quán trọ của bà có còn phòng trống không ạ?” Biết là bà chủ nơi này đang thăm dò mọi cử chỉ của tôi nên anh đã nhanh tay kéo tôi ra phía sau lưng của anh.

“ Vẫn còn hai phòng trống, đi lên lầu một rồi rẽ phải, hai phòng nằm ở phía cuối hành lang.” Bà chủ quán trọ chỉ tay về phía cầu thang được làm bằng gỗ dẫn lên tầng một.

“ Dạ cháu cảm ơn.” Nói xong anh nhanh chóng kéo tôi đi, bà chủ quán trọ vẫn đứng dõi mắt theo bộ dạng hối hả của hai chúng tôi.

“ Đã là số kiếp thì làm sao có thể tránh khỏi đây.” Bà chủ quán trọ khẽ lắc đầu tiếc thương, dường như bà ta đã biết trước được điều gì đó.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 46

Cứ như vậy, anh nắm tay tôi đi hết đoạn hành lang lầu một của quán trọ. Tâm trạng của tôi lúc này có chút bất ổn nên không mấy để tâm đến những sự việc xung quanh, chỉ biết lặng lẽ đi theo phía sau anh.

“ Có thể là hai căn phòng này!” Anh lặng lẽ đánh giá hai căn phòng nằm ở phía cuối hành lang. Tất cả phòng trọ tại đây đều không chốt cửa, cho nên việc ra vào cũng không phải là một điều quá khó khăn.

Tôi ngược mặt nhìn cánh cửa gỗ được chạm khắc hoa văn một cách tinh tế. Rồi quay qua nhìn lại dãy hành lang mà mình vừa đi, nếu để cho tôi miêu tả về quán trọ này thì tôi sẽ gói gọn nó vào trong hai từ, đó chính là “tĩnh lặng”.

Bà chủ nói chỉ còn có hai phòng trống, vậy tức là những căn phòng khác đều đã có người thuê, nhưng tại sao tôi lại không hề nghe thấy bất kỳ tiếng động nào từ các phòng bên cạnh, hay thậm trí là bóng dáng của những vị khách đang trọ ở đây.

“ Tại sao chỗ này lại yên tĩnh quá vậy?” Tôi thắc mắc quay qua hỏi anh, nhưng đổi lại chỉ là sự im lặng vì ngay chính bản thân anh cũng không có câu trả lời thỏa đáng cho tôi.

“ Có lẽ em cũng mệt rồi, mau đi vào phòng nghỉ đi, ngày mai chúng ta sẽ đi sớm. Còn chuyện huyết ngải....em không cần suy

nghĩ về nó nữa, rồi chúng ta sẽ tìm cách khác!” Anh đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa qua một bên, tiếng kết kéo dài vang vọng trong không gian yên tĩnh, càng khiến cho quán trọ này chở nên âm u.

Tôi không trả lời, chỉ lặng lẽ gật đầu đáp lại câu nói của anh. Tôi vẫn chưa kể cho anh nghe về việc tôi đã đến được làng ngải, và cũng không cho anh biết về bà lão mù kia. Tôi không muốn anh phải lo lắng thêm bất cứ điều gì về tôi.

Tôi bước chân vào phòng, rồi quay người lại nhìn anh bằng ánh mắt buồn.

Không đành lòng nhìn tôi sầu thảm như vậy, anh mỉm cười nhẹ đưa tay xoa đầu tôi và động viên:

“Đừng buồn nữa, dù có chuyện gì xảy ra, anh vẫn sẽ luôn bảo vệ em!”

Nghe được câu nói ấm áp này của anh tôi cũng cảm thấy có chút mãn nguyện, tôi biết dù ở trong bất kỳ tình huống nào anh cũng sẽ bảo vệ, che chở cho tôi.

“Anh cũng mau đi nghỉ sớm đi!” Tôi đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mũi anh, hành động kỳ lạ này của tôi làm anh thoáng bất ngờ, chưa kịp định hình lại thì tôi đã khẽ thả lỏng tay rồi lặng lẽ đóng cánh cửa gỗ lại.

Ngay khi vừa đóng cánh cửa, tôi liền ngồi xuống dựa vào bức tường ở gần đó, đôi mắt buồn bã nhìn vào khoảng không vô định ngay trước mặt.

Còn về phần anh, sau khi đã thấy tôi đóng cửa, anh cũng mau chóng đi đến phòng bên cạnh và tùy ý mở cửa phòng rồi bước vào.

Anh liếc nhìn xung quanh căn phòng trọ, toàn bộ nội thất đều được làm bằng gỗ và được chạm khắc rất kỳ công, còn một điều đặc biệt nữa chính là quán trọ này không sử dụng điện hay bất kỳ đồ gia dụng dùng bằng điện, mà chỉ dùng đèn cây để thắp sáng cho căn phòng cũng như toàn bộ quán trọ.

Anh mệt mỏi tiến đến gần chiếc giường được đặt ở giữa phòng xong nằm xuống, ánh mắt nhìn chăm chú lên trần nhà một lúc rồi nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ.

3 giờ sáng, căn phòng trọ của tôi vẫn được thắp sáng bởi đèn cây. Còn tôi thì đã ngủ gục bên cửa chính lúc nào không hay biết, tôi chỉ tỉnh giấc khi mà nghe thấy có giọng nói kỳ lạ từ bên ngoài sân của quán trọ:

“ Sáng rồi mau dậy thôi, sáng rồi mau dậy thôi.”

Tiếng nói cứ liên tục cất lên khiến cho tôi dần tỉnh ngủ, phát hiện mình đã nằm ngủ bên cạnh cửa chính mà không hay biết gì, tôi liền mau chóng đứng dậy vươn người cho đỡ nhức mỏi rồi bật điện thoại lên xem giờ.

Khi màn hình điện thoại vừa bắt sáng thì cũng là lúc tôi tròn mắt ngạc nhiên, bây giờ chỉ mới có 3 giờ sáng nhưng lại có người liên tục nói trời đã sáng rồi. Không lẽ người dân tại thị trấn này lại có cách báo thức kỳ lạ như vậy hay sao?

Tôi tiến lại gần khung cửa sổ, đưa tay mở chốt cửa sổ và đẩy nhẹ cánh cửa sang một bên, dõi mắt nhìn ra bên ngoài, trời vẫn chưa sáng hẳn, sương mù thì dày đặc khiến tầm nhìn của tôi không

được rõ, chỉ thấy từ đằng xa có một người cầm chiếc lồng đèn đã được thắp sáng rồi đi qua đi lại trước cổng quán trọ, miệng không ngừng nói lớn:

“ Đã sáng rồi mau dậy thôi.”

“ Người đó bị gì vậy?” Tôi bắt đầu cảm thấy có chút khó chịu, nhanh chóng đóng cửa sổ lại rồi tiến đến mở cửa phòng xong bước ra ngoài.

Khi tính đập cửa phòng của anh thì tôi phát hiện bà chủ quán trọ đi ngang qua dãy hành lang mà không chú ý đến sự hiện diện của tôi. Cảm thấy bà ta có hành vi rất đáng ngờ nên tôi đã lảng lạng đi theo phía sau bà ta.

Đi đến cổng chính, bà ta quay đầu lại kiểm tra xem có ai đi theo mình hay không, nhưng may mắn thay tôi đã núp vào một góc tường để tránh tầm mắt của bà ta.

Sau khi xác định không có người đi theo, bà chủ quán trọ nhẹ nhàng mở cổng xong nhanh nhẹn đi ra ngoài như không muốn bị ai phát hiện.

Tôi thấy vậy cũng nhanh chân chạy theo để tránh việc bị mất dấu, khi bước ra ngoài cổng, tôi ngó nghiêng nhìn về hai hướng. Sương mù dày, cùng với đoạn đường thiếu ánh sáng nên trong chốc lát tôi đã không thấy bóng dáng của bà chủ quán trọ đâu.

" Bà ấy đã đi đâu rồi?" Tôi bước ra hẻm bên ngoài đường lớn, ngó nghiêng một lúc rồi quyết định rẽ sang hướng bên tay trái của mình.

Cả một con đường rộng lớn, dài thẳng tắp nhưng không có lấy một bóng người qua lại, không gian chìm vào sự yên tĩnh đến rùng

ron.

Đi thêm một đoạn, vẫn không trông thấy bà chủ quán trọ, ngay khi vừa tính quay trở về quán trọ thì bỗng tôi thấy từ đằng xa có vài bóng người đi tới gần chỗ tôi đang đứng.

Thầm cảm ơn trời đất vì mình không phải đi trên đoạn đường này một mình, những bóng người kia ngày một tiến đến gần tôi hơn, với khoảng cách như vậy tôi có thể trông thấy rõ gương mặt trắng bệch của những người đó, và thứ khiến tôi hoảng sợ hơn chính là việc những người này đi mà chân không hề chạm đất.

Họ chậm rãi lướt qua tôi như không chú ý đến sự hiện diện của tôi. Biết là ra ngoài vào ban đêm sẽ gặp oan hồn nhưng tôi lại không ngờ thị trấn này lại có nhiều oan hồn như vậy.

Vài phút sau khi những oan hồn kia rời đi, tôi mới có thể cử động lại cơ thể của mình. Khẽ quay đầu nhìn về hướng ngược lại, tôi chợt cảm thấy tò mò về việc những hồn ma kia đang đi đâu.

Dù vừa rồi có hơi sợ, nhưng tôi đã chứng kiến nhiều oán linh còn đáng sợ hơn như vậy, cho nên tâm trạng của tôi lúc này đã bớt đi phần nào sự sợ hãi

Tôi thận trọng bước theo sau những hồn ma vất vưởng kia với mục đích là để biết nơi họ đang muốn đến. Bỗng nhiên tôi thấy từ phía xa, bà chủ quán trọ đang khom lưng đốt giấy, tiền, vàng mã, những oan hồn mà tôi đi theo cũng vây quanh lấy bà ta như đang muốn lấy đồ mà bà ấy đã đốt cho họ.

Vừa cảm thấy hoang mang về sự bí ẩn của bà chủ quán trọ, lại vừa cảm thấy tò mò trước việc mà bà ta đang làm. Tôi đứng đợi một

lúc, khi thấy những oan hồn dần biến mất, chậu lửa đốt vàng mã cũng đã tắt, tôi mới lấy hết can đảm lại gần bà chủ quán trọ.

" Tại sao bà lại đốt vàng mã cho những vong linh đó?" Tôi không kiềm chế được sự tò mò của mình nên đã lên tiếng hỏi vào vấn đề mà tôi đang thắc mắc.

" Cô đã thấy hết rồi sao?" Bà lão không tỏ ra bất ngờ khi thấy tôi có mặt ở đây.

" Cháu đã thấy hết rồi!" Tôi cũng không dấu việc mình đã đi theo bà ấy và chứng kiến toàn bộ chuyện vừa rồi.

" Nếu cô đã thấy thì tôi cũng không dấu làm gì. Những vong linh mà cô vừa nói, chính là người thân và bạn bè của tôi." Bà chủ quán trọ bình tĩnh trả lời rồi bỏ đi trước một đoạn.

" Người thân của bà chết hết rồi sao? Không còn một ai nữa?" Thấy bà ấy bỏ đi thì tôi cũng nhanh chân chạy theo sau hỏi cho rõ mọi chuyện.

" Cô đã từng đến làng ngải phải không?" Chợt bà ta dừng lại một cách đột ngột nên tôi cũng phải dừng chân theo.

" Tại sao bà lại biết chuyện đó." Tôi tròn mắt ngạc nhiên, nhớ là mình đâu có kể chuyện đó cho ai nghe đâu. Vậy tại sao bà chủ quán trọ lại biết?

" Làng ngải từ là nơi tôi sinh ra và lớn lên." Bà chủ quán trọ tiếp tục bước chên đoạn đường rộng thênh thang, tôi thấy vậy liền đi theo sau nhưng vẫn giữ một khoảng cách nhất định với bà ta.

" Bà từng ở đó sao?"

" Đúng vậy, tôi đã ở đó cho đến khi xảy ra biến cố vào 50 năm về trước."

" Đó là biến cố gì vậy?" Tôi bắt đầu hiếu kỳ về câu chuyện bí ẩn về làng ngải, thật không ngờ ngoài bà lão "điên" kia thì vẫn còn có người sống sót.

" 50 năm về trước, làng ngải nổi danh khắp vùng bởi có rất nhiều thầy phù thủy cao tay. Họ luyện ngải và giải trừ ngải một cách rất thuần thực, cho đến một ngày, một thầy phù thủy cao tay nhất trong làng đã phát hiện ra loại ngải đã bị thất chuyển từ lâu, và nó được gọi là huyết ngải. Huyết ngải được coi như là loại ngải đáng sợ nhất, muốn nuôi ngải này thì phải dùng máu người nuôi sống dám côn trùng, như dòi bọ hoặc là rết, điều quan trọng hơn cả là phải dùng máu của bé gái đang tuổi lớn. Họ sẽ cho những bé gái đó uống một loại nước được phù thủy luyện trong vòng 49 ngày, và sau khi đã uống xong thì những thầy phù thủy sẽ bắt đầu lột da và thịt của những cô bé đó, tàn nhẫn hơn chính là việc họ sẽ lột da khi các bé gái vẫn còn đang sống. Đa số những người bị lột da đều ở độ tuổi từ 9-10 tuổi, những cố bé đáng thương đó đều la hét trong đau đớn khi trứng kiến từng mảng da thịt của mình bị cắt ra khỏi cơ thể."

Bà chủ quán trọ điều giọng kể về câu chuyện mà mình đã từng chứng kiến khi còn ở trong ngôi làng đáng sợ kia, đối với bà thì mọi việc gây ám ảnh đến mức trong giấc mơ vẫn nghe thấy tiếng la hét, khóc lóc của những cô bé xấu số bị mang đi làm vật tế luyện ngải.

Còn về phần tôi, sau khi nghe câu chuyện kinh dị của bà chủ quán trọ, toàn thân tôi tưởng chừng như rã rời vì quá sợ hãi, thật không ngờ trên đời này lại có những người độc ác, tàn tạn lương tâm như vậy.

" Rồi sau đó thì sao ạ?" Tôi thật muốn biết kết cục của những kẻ mang danh là "phù thủy" kia, và lý do vì sao ngôi làng chờ nên hoang phế như bây giờ.

" Là bởi vì tôi." Bà chủ quán trọ quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt tôi, câu nói ngắn gọn và mang đầy vẻ nghiêm túc.

" Sao ạ?" Tôi vẫn chưa hiểu câu nói của bà ta, tại sao bà ta lại nói là do mình?

" Ngay khi đã giết quá nhiều bé gái vì mục đích nuôi huyết ngải, cuối cùng họ đã thành công, nhưng huyết ngải đã hoàn toàn mất kiểm soát và dần dần đã ám khắp ngôi làng, từ người đến động vật đều không thoát khỏi cái kết bi thảm do huyết ngải gây ra. Chỉ duy nhất một mình tôi có thể hoá giải được huyết ngải, bởi vì cả tôi và cô đều mang mệnh âm giống nhau."

" Thật vậy sao?" Vậy là lời bà lão "điên" nói không hề sai, chỉ có tôi mới kết thúc được tất cả mọi chuyện.

" Những phù thủy trong làng đều muốn giết tôi và phong ấn linh hồn của tôi lại để kiềm hãm huyết ngải, nhưng khi đó tôi mới chỉ là cô bé 15 tuổi, do quá sợ hãi vì bị săn đuổi nên tôi đã chạy trốn khỏi làng. Khi tôi bỏ trốn thì đó cũng là lúc cả làng bị diệt vong, không còn một ai có thể sống sót, và ngôi làng đã trở thành một nỗi ám ảnh mà không ai muốn nhắc đến sự tồn tại của nó."

" Vậy là bà luôn bị ám ảnh bởi cái chết của dân làng?"

" Đúng, mỗi khi nhắm mắt lại là tôi lại thấy oan hồn của họ về gặp tôi, họ chết mà phải gánh lấy nghiệp báo nên không có chỗ dung thân, vì vậy tôi đã xây lên quán trọ kia để cho họ có chỗ tá túc, và

mỗi đêm tôi đều đốt giấy tiền cho họ, mong sao chuộc lại lỗi lầm của mình khi xưa."

"Đó vốn dĩ đâu phải là lỗi của bà, là do họ đã quá độc ác nên mới phải chịu kết cục như vậy!" Tôi không hề đồng ý việc đổ toàn bộ lỗi lầm lên bà chủ quán trọ, khi đó bà ấy chỉ mới 15 tuổi, làm sao có thể nhận thức được những việc mình đang làm.

"Tôi kể cô nghe câu chuyện này không phải là vì muốn phân định ai đúng, ai sai, mà chính là vì muốn cô biết bản thân cần phải làm gì để không phải mắc sai lầm như tôi." Bà chủ quán trọ nói xong bỏ đi thật nhanh, để mặc tôi đứng đó với mớ suy nghĩ của mình.

Bà ấy nói đúng, tôi đã biết mình nên làm gì vào lúc này rồi. Đôi môi khẽ mím lại, bàn tay xiết chặt thành nắm đấm, ánh mắt hiện lên sự quyết tâm. Tôi đã thực sự biết mình cần làm gì để bảo vệ những người mà mình yêu thương.

Sáng sớm hôm sau, anh tỉnh dậy ngay sau khi vừa có một giấc ngủ ngon, đã rất lâu rồi anh không được ngủ ngon như vậy. Đúng thật là làm cho tinh thần sảng khoái hơn hẳn.

Anh ngồi dậy, vươn nhẹ vai chào ngày mới rồi mở cửa bước ra khỏi phòng, lại gần trước cửa phòng của tôi và đập cửa, lớn tiếng gọi tôi dậy:

"Thùy An, Thùy An mau dậy thôi!" Nhưng dù cho có gọi lớn cách mấy thì cũng đổi lại là sự im lặng.

Trong lòng bắt đầu cảm thấy bất an, anh vội vàng đẩy cửa vào thì đã không thấy bóng dáng của Thùy An đâu nữa, toàn bộ căn phòng

đều trống trơn, balo của Thuỳ An cũng không thấy đâu. Dự cảm có điều chẳng lành, anh vội vã chạy xuống lầu tìm bà chủ quán trọ để hỏi thăm, vừa đặt chân xuống bậc thang cuối cùng thì đã thấy bà ta đang ngồi thong thả uống trà tại sảnh chính của quán trọ.

" Bá có thấy cô gái đi cùng cháu đâu không ạ?"

" Là cô bé dễ thương đi cùng cháu sao? Tôi thấy cô bé đã đi từ sớm rồi, cô bé ấy dặn là không được đánh thức cậu dậy." Bà ta đặt chén trà xuống, thái độ bình thản như đã biết trước được chuyện này sẽ xảy ra.

" Không lẽ, cô ấy định.....?" Bất chợt anh nghĩ đến tình huống xấu nhất xảy đến với Thuỳ An.

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Chương 47(End)

Trên đường trở về nhà, tôi ngồi lặng lẽ ở hàng ghế cuối của chuyến xe khách đầu tiên trong ngày, vì là chuyến xe sớm nên chỉ có vài hành khách, còn khá nhiều ghế trống nhưng tôi quyết định ngồi ở hàng ghế cuối vì ở có đủ không gian yên tĩnh để tôi bình tâm suy nghĩ vài việc.

Bàn tay khẽ mân mê chiếc điện thoại của mình, lưỡng lự một lúc rồi tôi quyết định mở ứng dụng ghi âm của điện thoại lên.

7 giờ sáng tôi về đến nhà của mình, đứng trước cổng chính dõi mắt nhìn vào bên trong căn nhà. Khẽ hít một hơi thật sâu để tiếp thêm sự can đảm rồi quyết định mở cổng bước vào bên trong.

Dù cho có là nhà của mình nhưng tôi vẫn cảm thấy nơi đây thật xa lạ, bước chân chở nên nặng trĩu, rụt rè khi bước gần đến căn nhà. Nơi đây vẫn luôn như vậy, âm u, tĩnh lặng, luôn tạo cho người khác cảm giác áp lực mỗi khi mới bước chân vào đây.

Tôi mở toang cửa chính, ánh nắng từ bên ngoài chiếu vào cũng không thể xua tan đi bầu không khí ảm đạm bao quanh căn nhà. Ngay khi vừa bước chân vào nhà thì đột nhiên tiếng chuông điện vang lên làm cho bước chân của tôi chột khựng lại.

Rút điện thoại từ trong túi áo khoác ra xem là ai gọi đến, và trông thấy chữ "Ba" hiện lên trên màn hình. Tôi khẽ mỉm cười khi thấy bố mẹ vẫn an toàn:

" Alo, ba!" Tôi trượt điện thoại và áp vào tay để nghe, nhưng khi vừa nói dứt câu thì đầu dây bên kia vang lên giọng nói phụ nữ, giọng nói còn khá trẻ nên không thể nào là mẹ của tôi.

" Cô có phải là con gái của chủ nhân chiếc điện thoại này không ạ?"

" Đúng rồi, ba tôi xảy ra chuyện gì sao?" Tôi cố gắng kiềm chế bản thân trả lời người đầu dây bên kia.

" Ba mẹ của cô đã gặp tai nạn và qua đời vào lúc 7 giờ sáng này, cô có thể đến bệnh viện nhận xác không ạ?" Tôi chết điếng người, đôi môi không thể thốt lên lời, tay đang cầm điện thoại khẽ buông lỏng, điện thoại vì vậy mà cũng rơi xuống đất tạo thành âm thanh chấn động vang khắp ngôi nhà.

" Không thể nào.....không thể nào. BA.....MẸ!!!" Tôi không thể trụ vững sau cú sốc này, thân thể bất lực ngã khụy xuống sàn nhà. Từng giọt nước mắt thay nhau lăn dài trên gương mặt nhợt nhạt, hụt hẫng, đau đớn chính là cảm xúc của tôi lúc này. Nỗi đau quá lớn khiến tôi không thể làm gì khác ngoài gào khóc gọi tên của ba mẹ.

" Tại sao? Tại sao không phải là tôi? Tại sao các người lại hại ba mẹ tôi? Tại sao không nhắm vào tôi?" Sự bi thương dồn nén quá nhiều đã khiến tôi trở nên điên loạn, tôi đứng dậy gào lớn như đang trách mắng ai đó. Tôi cho rằng cái chết của ba mẹ mình có liên quan đến những hồn ma ở trong ngôi nhà này.

Nhưng dù cho tôi có la hét đến đâu thì cũng không có ai lên tiếng đáp lại tôi. Tầm mắt chợt di chuyển đến bức chân dung của người phụ nữ đang được treo trên tường.

" Có phải vui lắm không?" Tôi tiến lại gần bức tranh, khoé môi khẽ nhếch lên, ánh mắt chăm hận luôn nhìn chằm chằm vào đôi mắt của người phụ nữ trong tranh. Tôi dường như trở thành một con người hoàn toàn khác với trước đây, từ ánh mắt đến nụ cười nhạt đều khiến cho nhiều người phải cảm thấy bất an:

Tôi đưa tay gỡ bức chân dung xuống, trong đầu chợt nảy ra một suy nghĩ điên rồ, đó chính là chính tay tôi sẽ đốt bức chân dung này.

Nghĩ là làm, tôi vội vã cầm theo hộp quẹt và bức tranh chạy ra sân sau của ngôi nhà. Dùng tay mở hộp quẹt rồi châm lửa vào bức tranh, nhưng đợi một lúc lâu vẫn không thấy bức tranh bén lửa.

" Tại sao lại vậy, tại sao lại không cháy?" Tôi tức giận ném bức tranh xuống đất, miệng luôn lẩm bẩm hỏi những câu tại sao mà chính bản thân tôi cũng không thể giải đáp cho câu hỏi đó.

Đột nhiên tôi nghe thấy có tiếng động từ phía sau lưng, vội quay người lại thì chợt cảm thấy đầu mình đau nhói, ngay sau đó tôi đã ngã gục xuống và dần rơi vào trạng thái vô thức.

Tôi tỉnh dậy sau cơn mê, cảm giác đau đớn từ đỉnh đầu chuyển đến các dây thần kinh khiến tôi vẫn còn cảm thấy mơ hồ, chưa kịp nhận thức chuyện vừa xảy ra. Liếc nhìn xung quanh, tôi mới phát hiện mình đang nằm ở bên trong căn nhà kho sau nhà, và điều đáng

để tâm hơn chính là việc cả tay và chân của tôi đều bị trói chặt, không thể cựa quậy.

" Em đã tỉnh rồi sao?" Bỗng có giọng nói cất lên thu hút sự chú ý của tôi, lần theo thanh âm đó, tôi phát hiện một người đàn ông đang đứng nhìn mình bằng cặp mắt của dã thú, chỉ trực nhào vào con mồi.

" Là....ông?" Tôi bất ngờ có chút hoảng loạn khi nhận ra người đàn ông kia chính là gã chồng độc ác mà bà lão mù đã nói đến. Ông ta chính là kẻ đã khởi đầu tất cả mọi chuyện.

" Tại sao ông lại vào được đây?"

" Chuyện đó có còn quan trọng sao?" Ông ta từ từ tiến lại gần tôi, trông thấy ông ta đang bước đến gần mình, tôi cố nhúc nhích nhưng dây trói xiết quá chặt khiến tôi không thể cử động mạnh.

" Em đừng cử động, coi chừng bị thương đó." Ông ta đưa tay vuốt nhẹ mái tóc vẫn còn dính máu của tôi, xong đưa những lọn tóc lên mũi ngửi, mùi tanh của máu cùng với mùi của dầu gội càng làm cho ông ta trở nên phấn khích.

" Tránh xa tôi ra đồ bệnh hoạn, độc ác." Tôi cố gắng né tránh ông ta và dùng những lời lẽ nặng nề nhất chửi rủa ông ta.

" Tử Anh, em biết là anh yêu em mà. Chúng ta sẽ mãi sống bên nhau nhé?" Ông ta thì thầm những lời lẽ đường mật vào tai tôi. Hẳn gọi tôi là Tử Anh, thì ra hẳn đã sớm mất đi nhận thức của con người và luôn tưởng tượng ra tôi chính là chị Tử Anh.

" Đồ điên, ông hãy nhìn kỹ xem tôi là ai. Tôi không phải là chị Tử Anh, chị ấy đã bị ông hại chết cách đây 2 năm rồi, chẳng lẽ ông đã

quên những gì mình đã làm với chị ấy và cả đứa con trong bụng hay sao?" Tôi trừng mắt nhìn thẳng vào ông ta, gần giọng nói ra toàn bộ sự thật mà ông ta đã lãng quên.

" Không....không đúng, Tử Anh à. Anh biết là em đang giận anh nhưng cũng đừng có nổi nóng, nếu không sẽ tổn hại đến đứa con trong bụng em đó!" Ông ta đặt tay lên bụng của tôi, hành động đụng chạm của hắn làm tôi càng cảm thấy thật ghê tởm.

" 2 năm trước, ông đã thỉnh huyết ngải về nuôi với mục đích là hại chết người vợ hợp pháp của mình. Nhưng người tính không bằng trời tính, ông không những khiến vợ mình phải tự tử mà còn khiến cho chị Tử Anh chết khi còn đang ở trong thai kỳ. Cùng lúc hại chết mất hai người phụ nữ từng hết lòng, hết dạ vì mình và còn hại luôn cả đứa con chưa kịp chào đời. Có ngày hôm nay, cũng chính là quả báo mà ông đáng phải nhận." Tôi gần giọng trách móc gã đàn ông độc ác này, tôi không chấp nhận việc ông ta phủi sạch toàn bộ lỗi lầm mà mình đã gây ra.

" Không....không đúng.....nói dối, tất cả đều là bịa đặt." Ông ta trở nên điên cuồng, vội cầm lấy chiếc kéo nhọn ở gần đó xong đưa ra trước mặt cô.

" Mà nói mày không phải là Tử Anh, vậy để tao xem trong bụng mày có thứ gì." Ông ta thẳng tay đâm mạnh cây kéo vào bụng của tôi, cơn đau bắt đầu lan dần khắp cơ thể khiến tôi la hét trong đau đớn.

" Không đúng.....nếu như mày không phải là Tử Anh thì mày cũng không xứng có được đôi mắt giống với cô ấy." Ông ta mạnh bạo rút cây kéo ra khỏi bụng tôi, máu từ đây không ngừng tuôn ra ướt đầm khoảng áo.

Nhưng sự tra tấn vẫn chưa dừng lại ở đó, ông ta di chuyển cây kéo nhọn đến gần nhãn cầu bên phải, khoảng cách chỉ còn vài li nữa là cây kéo sẽ xuyên qua mắt tôi. Lúc này tôi đã rất hoảng sợ, chất giọng yếu ớt khế cất lên cầu xin ông ta tha mạng.

"Đừng mà....đừng làm....vậy."

Cùng lúc đó anh đã có mặt trước cổng nhà của tôi, suốt cả một chặng đường dài anh luôn lo lắng không yên, cầu mong không có điều gì bất trắc xảy đến với tôi.

Đứng trước cổng, tính đưa tay bấm chuông thì anh phát hiện cổng đã được mở sẵn. Vội vàng đẩy cổng bước vào, khi đi gần tới cửa chính, anh chợt cảm thấy có chút kỳ lạ. Tại sao tôi lại để cho cổng và cửa chính đồng loạt mở như vậy? Linh cảm có điều không hay đã xảy ra, anh vội vã chạy vào nhà, đúng lúc đó anh vô tình dẫm chân vào chiếc điện thoại đang nằm yên vị trên sàn nhà của tôi, cũng may chiếc điện thoại không hề bị hư hại.

Khẽ cúi xuống cầm chiếc điện thoại lên, khuôn mặt bắt đầu lộ rõ nét căng thẳng. Bất chợt anh nghe thấy có tiếng hét, dù là rất nhỏ nhưng anh có thể nhận ra đó là chất giọng của tôi, không thể nhầm lẫn.

Anh nhanh chóng lần theo thanh âm của tôi, đi đến căn nhà kho nằm ở sân sau. Anh dùng hết sức, tung cú đá đầy uy lực vào cánh cửa gỗ của căn nhà kho, do phải chịu sức ép quá lớn nên cánh cửa đã bật mở ngay tức khắc.

Điều đầu tiên mà anh trông thấy chính là viễn cảnh gã đàn ông kia đang cầm cây kéo nhọn trong tay, và ở trên đầu kéo chính là nhãn cầu của tôi và nó vẫn còn đang nhỏ từng giọt máu tươi xuống nền.

Kể đó là thân thể không còn cử động của tôi, tưởng chừng như tôi đã biến thành một cái xác không hồn.

" Tên khốn." Anh điên cuồng lao vào ông ta, dồn những cú đấm mạng bạo của mình lên hấn, khiến gương mặt hấn ta toàn là máu, và tất nhiên hấn không thể nào phản kháng lại bởi vì bây giờ anh như một con mãnh thú bị thương, sẵn sàng giết chết bất kỳ ai mà bản thân cho là kẻ thù.

Chưa cảm thấy nguôi sự giận dữ, anh đã cầm mảnh thủy tinh ở gần đó và đâm liên tiếp, nhiều nhát vào người của ông ta, đến khi cơ thể ông ta chờn nên bất động thì anh mới chịu dừng tay, và chạy lại gần cõn trõi cho tôi.

" Thuý An, em mau trả lời anh đi!" Vết thương ở bụng của tôi không sâu, nhưng chảy rất nhiều máu, một bên nhãn cầu cũng đã bị lấy ra khiến cho tôi vạ lần đau đõn, không thể nói lên lời.

" Anh...Tùng...!" Nhưng dù cho có đau đõn đến mức nào thì tôi vẫn gắng gượng trả lời anh, muốn nói cho anh biết rằng tôi vẫn ổn.

" Em đừng nói gì cả, anh sẽ đưa em đến bệnh viện!" Vừa nói dứt câu, anh đã nhanh chóng bế tôi lên, nhưng chưa kịp đi được bước nào thì có một lực vô hình nào đó đã tác động, hất văng cả hai chúng tôi vào tường, lực rất mạnh nên anh không thể đứng dậy được sau cú va chạm đó.

Còn tôi thì chỉ biết nằm trên nền đất, toàn thân dần bị mất sức lực, mạch đập ngày một yếu đi, có lẽ với tình trạng hiện tại của tôi thì chắc sẽ không cầm cự được bao lâu nữa.

Trong lúc anh còn chưa kịp thích ứng chuyện vừa xảy ra thì bỗng nhiên có một bóng người phụ nữ xuất hiện trước mặt anh. Gương mặt của bà ta nứt toác, đôi mắt sâu không thấy tròng trắng, đôi môi tím tái, nhợt nhạt, trông khá ám ảnh.

Bất ngờ bà đưa tay xiết chặt lấy cổ của anh rồi nhấc lên một cách rất nhẹ nhàng, anh khó nhọc thở từng đợt, gương mặt đỏ lên vì thiếu dưỡng khí.

Anh miễn cưỡng chạm tay vào bóng ma của người đàn bà kia, với một mục đích là dùng khả năng thanh tẩy của mình để thanh tẩy toàn bộ oán khí. Nhưng khả năng đặc biệt này của anh không hề có hiệu quả với huyết ngải, nó chỉ có tác dụng với những vong linh bình thường mà thôi.

Nhìn thấy anh đang trong tình trạng sống dở, chết dở, cố dành lấy sự sống từng giây, từng khắc. Tôi cảm thấy rất đau lòng và tự trách mình là một đứa vô dụng. Nhưng tôi không cam tâm nhìn anh chết trước mặt mình, tôi không muốn anh cũng giống như ba mẹ, đều bỏ mặc tôi đơn độc giữ cái thế giới này.

Tôi gắng sức, khó nhọc lết từng chút một đến gần cây kéo đang nằm trên mặt đất. Ngay khi tay vừa chạm được vào cây kéo, tôi miễn cưỡng ngồi dậy dù cho viết thương bây giờ đang rất đau và có dấu hiệu bị nhiễm trùng.

" Bà....đã thua rồi, từ giờ bà sẽ....không thể làm hại....bất kỳ ai nữa đâu." Tôi dùng sức hét lớn để cho bóng ma kia có thể nghe thấy

vả quả nhiên, đúng như dự tính của tôi. Bóng ma đó từ từ buông anh ra xong quay lại nhìn chăm chăm vào tôi.

"Thuyền....Anh....đừng làm vậy!" Anh khó khăn hít thở từng nhịp, lúc này anh vẫn chưa có đủ sức để ngăn tôi hành động dại dột của tôi.

"Trong....thời....gian qua....anh luôn là người....bảo vệ cho em, bây giờ hãy để....cho em bảo vệ anh....một lần!" Nói vừa dứt câu, tôi đã thẳng tay đâm cây kéo nhọn kia vào bụng của mình. Con đau khiến tôi rơi nước mắt, nhưng cảm thấy nhát kéo này vẫn chưa đủ để kết liễu mạng sống của mình, tôi tiếp tục gồng sức rút cây kéo ra và đâm thêm một lần nữa, nhát cuối cùng cũng chính là nhát trí mạng.

Cơ thể tôi vô thức ngã xuống, bàn tay khẽ buông lỏng cây kéo, tuy nó rất đau nhưng tôi lại cảm thấy vui, vui vì mình đã bảo vệ được cho anh. Mắt dần nhắm lại, tôi không còn nhìn thấy gì bởi bây giờ trước mắt chỉ còn là một màu đen vĩnh hằng.

Còn về bóng ma của người đàn bà kia, sau khi thấy tôi đã chút hơi thở cuối cùng, thì bà ta cũng tan rã thành mây khói, biến mất như chưa hề tồn tại. Vậy là đúng như những gì mà tôi từng nghe, chỉ có cái chết của tôi mới giải quyết được tất cả mọi chuyện.

"Thuyền An, Thuyền An, em mau nói gì đi!" Anh vội vàng lại gần ôm lấy thân thể đã lạnh ngắt của tôi, anh gào khóc liên tục gọi tên tôi, mong sao tôi có thể trả lời dù chỉ một câu, anh nhưng đáp lại anh chỉ là sự im lặng.

Anh cứ ôm chặt lấy tôi không buông, miệng luôn thì thầm gọi tên tôi dù biết là tôi sẽ không thể trả lời được nữa. Bỗng chiếc điện thoại của tôi ròi ra từ trong túi quần của anh, và không biết tại sao mà

chiếc điện thoại lại đột nhiên sáng lên, trên màn hình xuất hiện một file ghi âm kỳ lạ.

Anh với tay cầm chiếc điện thoại lên, xong nhấn vào nghe xem rốt cuộc đó là bản ghi âm gì. Ngay khi vừa mở file lên thì anh đã nghe thấy một thanh âm quen thuộc từ trong điện thoại chuyển ra, đó chính là giọng nói của tôi:

" Anh à, em....có chuyện muốn nói với anh. Có phải em điên lắm không? Nếu như muốn nói thì phải gặp trực tiếp anh mà nói chứ, tự nhiên lại ghi âm như vậy. Nhưng mà....thật sự em không có đủ can đảm để đứng trước mặt anh và nói ra câu này. Điều mà em muốn nói với anh chính là....em yêu anh. Anh đừng có cười khi nghe câu này nha, em giận đó. Nếu như mà có cơ hội thì em rất muốn nói ra bí mật này ở trước mặt anh, và em ước mình có thể cùng nắm tay nhau đi dạo phố như những cặp đôi khác. Dù cho đó là một điều hết sức đơn giản đối với nhiều người, nhưng tại sao nó lại quá khó với em như vậy? À và còn một điều nữa, nếu lỡ như mà em gặp chuyện gì đó không may, thì xin anh hãy.....quên em đi. Anh không có quyền từ chối đâu bởi vì anh đã từng hứa sẽ giúp em thực hiện một chuyện mà, bây giờ chính là lúc anh thực hiện điều mà anh đã hứa với em rồi đó. Vĩnh biệt anh....người con trai mà em yêu!"

Đoạn ghi âm kết thúc, nước mắt anh tiếp tục lăn dài trên gương mặt, anh đã không bảo vệ được hai người con gái mà anh yêu thương nhất, đó chính là chị gái của mình và tôi. Anh cảm thấy mình thật bất lực và vô dụng, luôn miệng nói sẽ bảo vệ tôi nhưng bây giờ chính tôi lại là người bảo vệ cho anh.

" Thuỳ An, em đừng lo, chúng ta sẽ cùng nhau đi dạo phố, đến những nơi mà em muốn đến!" Anh thì thầm vào tai tôi và rồi nhanh chóng bế tôi lên, tâm trí của anh lúc này đã không còn bình tĩnh

được nữa, điều mà anh muốn làm bây giờ chính là thực hiện ước mơ của tôi, đưa tôi đi khắp thành phố này.

Trên đoạn đường tấp nập dòng người qua lại, tiếng động cơ và còi xe vang lên inh ỏi. Anh lẳng lặng bế tôi đi khắp trên mọi nẻo đường, bỏ mặc phía sau là những ánh nhìn tò mò lẫn lời xì xầm bàn tán to nhỏ:

" Cô gái kia bị làm sao vậy? Sao mặt lại toàn là máu?"

" Chàng trai kia cũng thật là kỳ lạ, hay chúng ta báo cảnh sát đi, biết đâu hai người họ cần sự giúp đỡ thì sao?"

Lời bàn tán ngày một lớn, nhưng anh vẫn không hề để tâm đến, điều anh quan tâm bây giờ chính là người con gái mà anh đang ôm nâng niu trên tay:

" Em có thấy không Thuỳ An, bầu trời hôm nay thật trong xanh, đừng ngủ nữa mà, mau tỉnh dậy đi. Không phải là em muốn cũng đi dạo phố với anh hay sao?"

Cùng lúc đó có vài chiếc xe cảnh sát đi đến, họ dừng lại và chặn lối đi của anh:

" Yêu cầu anh buông cô gái kia xuống." Một viên cảnh sát bước xuống xe nói lớn, giọng nói như mệnh lệnh buộc anh phải tuân theo.

Nhưng anh vẫn bỏ ngoài tai những câu nói đó và tiếp tục bước đi bằng một lối khác. Thấy anh vẫn còn khá ngoan cố, không chịu khuất phục nên viên cảnh sát đó đã chĩa súng về anh và đe dọa:

" Tôi yêu cầu anh buông cô gái kia xuống, nếu không tôi sẽ nổ súng." Có lẽ trong mắt mọi người, anh chính là kẻ có tâm lý bệnh hoạn, thích ôm xác chết đi khắp thành phố. Nhưng không một ai biết rằng ngay sau khi tận mắt nhìn thấy người mình yêu ngã xuống, thì trái tim và lý trí của anh cũng đã chết theo rồi.

Đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên làm cho nhiều người phải chú ý, viên cảnh sát kia đã thẳng tay nổ súng về phía anh, một viên đạn đã ghim trúng chân anh và khiến anh phải khụy xuống.

Nhưng ngay sau đó anh đã cố gắng đứng được dậy và tiếp tục bế tôi đi, mặc dù chân anh bây giờ đang rất đau, mỗi bước chân là máu chảy ra không ngừng. Anh vẫn không mấy bận tâm đến vết thương của mình, nó đâu có đau bằng những vết thương mà người con gái anh yêu phải gánh chịu.

Cảm thấy anh quá ngang bướng, viên cảnh sát kia một lần nữa nổ súng về phía anh, lần này viên đạn đã ghim trúng vào lưng anh và gây tổn thương đến lá phổi.

Anh từ từ ngã xuống, tôi vì vậy mà cũng ngã theo anh, hai chúng tôi nằm cạnh bên nhau, đối diện với gương mặt của tôi, anh khẽ mỉm cười nói nhỏ giọng:

" Em có thể bắt anh làm mọi thứ, nhưng em không có quyền bắt anh quên đi sự tồn tại của em!" Khi vừa dứt lời thì cũng là lúc đôi mắt anh nhắm lại. Bầu trời đang trong xanh bỗng xuất hiện những dải mây đen, kế đó là từng hạt mưa lạnh trút xuống thành phố, có lẽ đến ông trời cũng phải cảm động trước chân tình mà hai chúng tôi dành cho nhau.

Không thể đồng sinh, chỉ mong đồng tử, dù cho không thể bên nhau ở trên dương thế, cũng mong có thể tái ngộ dưới cõi u linh

AI ĐỨNG BÊN CỬA SỔ

Thẩm NghiêHy
dtv-ebook.com

Ngoại Truyện

" Em có thể bắt anh làm mọi thứ, nhưng em không có quyền bắt anh quên đi sự tồn tại của em!" Khi vừa dứt lời thì cũng là lúc đôi mắt anh nhắm lại. Bầu trời đang trong xanh bỗng xuất hiện những dải mây đen, kể đó là từng hạt mưa lạnh trút xuống thành phố, có lẽ đến ông trời cũng phải cảm động trước chân tình mà hai chúng tôi dành cho nhau.

" Cắt, được rồi diễn tốt lắm." Bỗng nhiên một tiếng nói cất lên làm cho toàn bộ không khí sôi động hẳn, không còn phảng phất nét u ám như lúc ban đầu.

Tôi nằm dưới nền đất và còn phải gánh chịu trận mưa nhân tạo do nhân viên của đoàn làm phim làm ra, ngay khi vừa nghe hiệu lệnh cắt của đạo diễn, tôi khẽ mở mắt rồi ngồi dậy ngay tức khắc.

" Uyển Nhu, cô đúng là thiên tài diễn xuất. Quả nhiên là tôi không chọn nhầm người." Cùng lúc đó vị đạo diễn vui vẻ tiến lại gần, ông ta luôn miệng khen lối diễn xuất của tôi.

" Đạo diễn Trương, ông đã khen quá lời rồi, tôi chỉ là diễn viên nghiệp dư thôi." Tôi đứng dậy khiêm tốn từ chối lời khen của vị đạo diễn đã có nhiều năm kinh nghiệm trong việc lựa chọn diễn viên cho những bộ phim ăn khách nhất.

" Tại cô quá khiêm tốn thôi. Được rồi, tối nay tôi sẽ chiêu đãi tất cả mọi người một bữa hoành tráng, chúc mừng cho bộ phim của

chúng ta thành công mãi mãi." Đạo diễn Trương nói xong bỏ đi, ngay lúc đó trợ lý đạo diễn lại gần đưa chai nước vẫn còn lạnh cho tôi.

" Cô đã vất vả rồi." Chị trợ lý mệt mỏi lên tiếng, gương mặt xám xịt, đôi mắt thâm quầng như đã bị mất ngủ nhiều ngày.

" Sao sắc mặt của chị kém quá vậy? Cảm thấy không khỏe chỗ nào hả?" Tôi đưa tay nhận lấy chai nước, chẳng may chạm phải tay của chị trợ lý, nhờ vậy mà tôi mới biết bàn tay của chị ta lạnh cỡ nào, như vừa chạm vào một tảng băng vậy.

" Đạo này tôi ngủ không được ngon giấc, cứ hay mơ thấy ác mộng và còn bị đau vai cổ nữa."

Tôi nghe chị trợ lý nói vậy, hàng lông mày lá liễu khẽ nhíu, sâu trong ánh mắt loé lên tia nghi hoặc. Cái mà tôi nghi ngờ không phải là câu chuyện mà chị ấy vừa kể, mà là cái thứ đã khiến chị ấy trở thành bộ dạng này.

" Chị đưa bàn tay đây cho em coi thử."

" Cô tính xem chỉ tay sao?" Chị trợ lý nửa đùa, nửa thật nói, nhưng vẫn đưa tay cho tôi kiểm tra.

Cầm bàn tay của chị trợ lý, đôi mắt tôi nhíu lại, lòng bàn tay vốn sắc khí hồng hào dần chuyển thành màu đen một cách kỳ lạ, và tất nhiên, người không có pháp nhãn thì sẽ không thể nhìn thấy màu sắc ở lòng bàn tay đã thay đổi.

" Chị từng phá thai phải không?" Tôi khẽ buông bàn tay của chị ta ra xong không ngại ngần mà nhìn thẳng vào đôi mắt vô thần của chị ta.

“ Cô....cô đang nói...linh Btinh gì vậy? Tôi....vẫn chưa có chồng mà.” Chị ta có chút chột dạ nên cố lảng tránh ánh mắt dò xét của tôi.

“ Đâu nhất thiết phải có chồng thì mới có con. Chị đã phá thai, và điều quan trọng hơn chính là cái thai đã

trở thành người rồi.”

“ Cô đừng có nói linh tinh.” Thẹn quá hoá giận, chị ta thẳng thừng hét vào mặt tôi rồi bỏ đi.

Nhưng khi vừa đi được vài bước thì một lần nữa chị ta bị cơn đau vai cổ hành hạ, buộc lòng phải dừng chân.

“ Có thể chị không biết, hiện tại có một đứa bé thân hình dính đầy máu đang ngồi trên vai của chị, đó cũng là nguyên nhân khiến chị bị cơn đau vai hành hạ suốt mấy ngày qua.” Câu nói của tôi làm chị ta đứng hình, cơn lạnh từ sống lưng lan đi khắp cơ thể, bất giác chị ta run mình một cái.

“ Đứa bé đó còn muốn biết là tại sao chị lại bỏ nó?”

“ Không....con ơi....mẹ không muốn...bỏ con đâu, chỉ vì mẹ....không muốn con trở thành đứa trẻ không có ba, nên buộc lòng mẹ phải bỏ con.” Sự sợ hãi đạt đến cực điểm, chị ta vội ôm lấy đầu la hét như một kẻ điên, điều đó khiến bao nhiêu cặp mắt nhìn về phía chị ta.

Tôi khẽ nhếch môi cười nhẹ khi nghe lời thú tội của chị trợ lý, khoanh tay đứng đưng bỏ đi như chưa hề biết chuyện gì vừa xảy ra.

Tôi có thể giúp cho chị ta bằng cách thu phục linh thể của đứa trẻ, nhưng liệu làm vậy có giúp lương tâm của chị ta thanh thản hơn,

khi mà đã chính tay hại chết một sinh linh chưa chào đời?

“ Chào cô em!” Đang mãi suy nghĩ về việc của người trợ lý, chợt có bàn tay đặt lên vai tôi từ phía sau, kèm theo đó là giọng nói trầm ấm mê đắm lòng người.

“ Là anh?” Tôi xoay người lại và thấy anh chàng đóng vai nam chính của bộ phim đang nhìn tôi bằng ánh mắt hứng thú.

“ Đây là lần đầu tiên anh có vinh hạnh được đóng phim chung với một cô nàng xinh đẹp như em!” Anh ta đưa tay nâng nhẹ chiếc cằm của tôi lên, gương mặt ghé sát vào tai tôi, bộ dáng có vẻ ám muội.

Trái ngược hoàn toàn với nhân vật Tùng trong phim, ở bên ngoài anh ta là một tra nam chính hiệu, tuy khả năng diễn xuất được giới chuyên môn đánh giá cao, nhưng đời sống cá nhân của anh ta có nhiều bê bối về chuyện tình cảm.

“ Aaaaaaa!!!” Vừa nói dứt câu thì anh ta đã phải nhận ngay một cước vào trũng vùng nguy hiểm từ tôi, đòn hiểm độc của tôi làm anh ta chỉ biết khóc ra nước mắt, không thể nói thêm bất cứ lời nào.

“ Nếu không muốn bị thương thì hãy tránh xa tôi ra.” Nói xong tôi xoay lưng bỏ đi, miệng không ngừng cười khi nghĩ đến bộ dạng thảm bại của anh ta.

Trở về nhà với tinh thần mệt mỏi, tôi bước đến gần ban thờ tổ tiên và thắp ba nén nhang. Trước mặt chính là bức họa của một nữ nhân mặc cổ phục, dung mạo có vài phần giống tôi, nhưng giống nhất vẫn là đôi mắt phượng sắc lạnh.

“ Tổ sư cô, hôm nay con hơi mệt nên tổ sư cô đừng có làm phiền con!” Nói xong tôi đi vào phòng ngủ, bây giờ tôi chỉ muốn được ngâm mình trong bồn nước nóng để thư giãn gân cốt.

Tôi vừa rời khỏi thì đột nhiên bức hoạ rung lên bần bật, vài giây sau xuất hiện một nữ tử dáng người mảnh mai, ngũ quan tinh tế, thân ảnh mờ ảo lúc ẩn lúc hiện, và điều đặc biệt là chân không hề chạm đất.

“ Cái con nha đầu thói, bây giờ còn dám ra lệnh với sư cô hay sao?” Nữ tử phồng má giận dữ, nhìn bộ dạng này thì không ai dám nghĩ đây chính là nữ pháp sư được con cháu nhiều đời của Lâm gia kính trọng, bà đã tạo nên một truyền thuyết kinh thiên động địa, lưu truyền qua nhiều đời.

Sau khi tắm xong tôi liền bước ra bên ngoài phòng khách, thật không may là tôi đã đụng mặt phải vong linh của tổ sư cô.

“ Tổ sư cô à, con nói là hôm nay con mệt, không còn sức để tập luyện trận pháp đâu!” Tôi nói trong bất lực, lúc nào cũng vậy, sư cô luôn bắt tôi phải luyện đủ mọi trận pháp, nếu không luyện trận pháp thì vẽ bùa hoặc luyện võ.

“ Không được lười biếng, con là truyền nhân thứ 50 của gia tộc bất ma. Với thân phận không hề tầm thường, con phải tập luyện cho thật tốt, để còn cứu vãn chúng sinh và truyền lại cho hậu nhân đời sau!” Tổ sư cô lại một lần nữa giảng đạo lý làm người của Lâm gia, bài văn này tôi đã thuộc lòng khi mới lên 10 rồi.

“ Vẫn biết là như vậy, nhưng bây giờ là thời buổi hiện đại rồi, đâu còn có nhiều ma quỷ hay tà môn ngoại đạo nữa đâu. Con nghĩ việc luyện trận pháp nhiều là không cần thiết!”

“ Con dám cãi lại tổ huấn của Lâm gia? Con có biết ta....!”

“ Con biết, con biết là 200 năm trước, tổ sư cô đã tự ý mở quỹ môn qua, một mình xông vào diêm la điện để đổi lại sổ sinh tử từ diêm la vương. Truyền thuyết đó con đã đọc thuộc rồi!” Chưa để cho sư cô nói hết câu, tôi liền nhanh chóng cắt ngang lời của bậc tiền bối.

“ Con biết tại sao khi đó ta lại liều mình như vậy không? Ngay cả khi biết rằng nếu làm chuyện ngu ngốc đó, ta sẽ bị hồn siêu phách lạc, nhưng ta vẫn buộc phải làm như vậy!”

“ Con không biết, tại sao sư cô lại làm như vậy?” Đúng là tôi có chút tò mò về câu chuyện đằng sau truyền thuyết lưu danh hàng trăm năm kia.

“ Ta còn nhớ, khi đó hạn hán kéo dài, có rất nhiều người dân phải bỏ mạng vì chết đói, chết khát. Họ chưa đến mệnh tử, họ không biết tại sao mình lại phải chết. Ngay lúc đó, một suy nghĩ liều lĩnh đã hiện lên trong đầu, ta đã dùng pháp lực vốn có của mình để khai mở quỹ môn quan vào đúng ngày 15 tháng 5 âm lịch. Người phạm tội tiện xông vào diêm la điện, điều đó đã làm kinh động tam giới, trời đất rung chuyển!” Ánh mắt của tổ sư cô nhìn ra khung cửa sổ, tâm trạng có chút hoà niệm chuyện xưa.

“ Vậy làm sao mà sư cô có thể thoát ra ngoài?” Nghe nhiều đời kể lại là tổ sư cô đã thuận lợi sống đến năm 30 tuổi.

“ Cũng may, diêm la vương là một người biết nói lý lẽ, nhận ra sai sót của quan ghi chép sổ sinh tử nên ông ta đã bỏ qua và đưa ta quay trở lại nhân giới. Và bây giờ ta và ông ấy chính là hảo hữu, thỉnh thoảng cùng nhau chơi cờ, uống trà đàm đạo!”

Bản lĩnh của tổ sư cô khiến cho tôi cảm thấy thật hổ thẹn, so với truyền nhân nhiều đời của Lâm gia thì tôi chính là người tệ nhất, có lẽ tôi mãi mãi không thể có được bản lĩnh vốn có của phụ nữ Lâm gia.